ΛΙΟΥΙΣ ΚΑΡΟΛ

Η ΑΛΙΚΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Μίνωας

εκδοσεις

«Τι θα μπορούσα άραγε να κάνω για να μη βαριέμαι τόσο πολύ;» αναρωτιέται η Αλίκη, καθισμένη σ' ένα μονοπάτι του δάσους, όταν, ξαφνικά, περνάει μπροστά της πηδηχτό-πηδηχτό ένα κάτασπρο κουνελάκι που μιλάει μόνο του! Παραξενεμένη, το ακολουθεί κι αρχίζει να κατρακυλάει μαζί του, να κατρακυλάει ολοένα και πιο πολύ, μέχρι... το κέντρο της Γης! Και δεν αργεί να βρεθεί στη χώρα των θαυμάτων.

Σειρά: ΒΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Συγγραφέας & τίτλος πρωτοτύπου:
Lewis Carroll
"Alice in Wonderland"

Εκδοτική επιμέλεια:
Γιάννης Ηλ. Κωνσταντaρόπουλος

Φωτοστοιχειοθεσία:
ΦΩΤΟΓΡΑΜΜΑ ΕΠΕ

Ποσειδώνος 1, 141 21 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ. 27 11 222 - fax 27 11 056
E-Mail: info@minoas.gr • www.minoas.gr

ISBN 960-240-073-0

Λιούις Κάρρολ

Η Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων

Μετάφραση:
Γιώργος Δεπάστας
Εικονογράφηση:
Σερ Τζον Τέννιελ
Λογοτεχνική επιμέλεια:
Γιάννης Γ. Θωμόπουλος

ΜΙΝΩΑΣ
εκδόσεις
1999

Λιούις Κάρρολ είναι το ψευδώνυμο του Τσαρλς Λάτγουιτζ Ντόντγκσον.
Γιατί ψευδώνυμο;
Ο κύριος Ντόντγκσον, καθηγητής των μαθηματικών στο πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, δεν ήθελε να αναγνωρίσει «καμιά σχέση ανάμεσα σ' εκείνον και στα βιβλία που δημιοσιεύονταν με ένα όνομα διαφορετικό από το δικό του»..., δηλαδή του Λιούις Κάρρολ!
Γιατί η ζωή του Λιούις Κάρρολ - ας τον ονομάζουμε έτσι - ήταν μοιρασμένη ανάμεσα στις μελέτες των μαθηματικών (δημοσίευσε σημαντικά έργα πάνω στη συμβολική λογική) και στην λογοτεχνία για παιδιά.
Από τη μια πλευρά η επιστημονική αυστηρότητα, από την άλλη, ένας δάσκαλος του χιούμορ και της φαντασίας, που κάνουν την «Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων», καθώς και τη συνέχειά της, «Μέσα από τον καθρέφτη», δύο αριστουργήματα της παιδικής λογοτεχνίας.
Ο Λιούις Κάρρολ γεννήθηκε στο Ντέρσμπερρυ του Τσέσαϊρ, της Μεγάλης Βρετανίας, στις 27 Ιανουαρίου του 1832 και πέθανε στο Γκίλφορντ του Σάρρεϋ, στις 14 Ιανουαρίου του 1898.

Όπως είναι γνωστό, ο Λιούις Κάρρολ δίδασκε μαθηματικά στο Κολλέγιο της Εκκλησίας του Χριστού, στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης.
Ένα ωραίο απόγευμα του Ιουλίου του 1862 (ήταν τότε τριάντα ετών), έφυγε για έναν περίπατο με βάρκα με τα τρία κορίτσια του πρύτανη του Κολλεγίου, τις μικρές Λίντελ, από τις οποίες η δεύτερη, που την αγαπούσε και πιο πολύ, ονομαζόταν Αλίκη. Η ζέστη ήταν τόσο δυνατή, που χρειάστηκε γρήγορα ν' αφήσουν τη βάρκα και να πάνε να καθήσουν σ' ένα λιβάδι, στη σκια μιας θημωνιάς σανού. Τα κορίτσια του ζήτησαν να τους διηγηθεί μια ιστορία, και έτσι άρχισαν οι περιπέτειες της Αλίκης. Ο Λιούις Κάρρολ μας θυμίζει εκείνον τον περίπατο στο νερό στο ποιηματάκι που χρησιμεύει για εισαγωγή στην «Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων», αναφέροντας τις τρεις αδελφές με τα ονόματα «Πρώτη», «Δεύτερη» και «Τρίτη».

J.P.

Μες το χρυσό απόγευμα
νωχελικά γλιστράμε στο νερό,
γιατί τα δυό μας τα κουπιά
χέρια μικρά κρατάνε,
που αδέξια κι αδύναμα τη βάρκα κυβερνάνε.

Άκαρδες τρεις, μια τέτοιαν ώρα
με τόσον όμορφο καιρό,
γυρεύετε μιαν ιστορία,
αλλά ν' αντέξω πώς μπορώ
ν' αντισταθώ στις τρείς σας γλώσσες;
Μου είναι αδύνατο θαρρώ!

Αγέρωχα διατάζει η Πρώτη
να κάνω αμέσως την αρχή.
Γλυκά η Δεύτερη μου λέει
«Μια ιστορία έστω και τρελή!»
Κι η Τρίτη όλο με διακόπτει
όσο συχνότερα μπορεί.

Και να που ξαφνικά σωπαίνουν
κι ακούν γεμάτες προσοχή,
πώς μια μικρή περνοδιαβαίνει
από μια χώρα μαγική
και κουβεντιάζει με τ' αγρίμια·
θαρρούν πως είν' κι αυτές εκεί.

Της φαντασίας το πηγάδι
στέρεψε όμως για καλά
κι εγώ απόκαμα και λέω:
'Θα συνεχίσω άλλη φορά.'
'Θέλουμε τώρα τη συνέχεια!'
Λένε κι οι τρεις τους με χαρά.

Κι έτσι η Χώρα των Θαυμάτων
γεννήθηκε σιγά σιγά,
με τα πολλά της γεγονότα,
που είναι περίεργα, τρελά.
Και τώρα που ο ήλιος πέφτει
σπίτι γυρνάμε όλο χαρά.

Αλίκη, πάρε το παραμύθι
και με χεράκι τρυφερό
δέσ' το με τ' άλλα όνειρά σου
στης μνήμης σου το θησαυρό
σαν ανθοδέσμη μαζεμένη
από ένα μακρινό αγρό.

Κεφάλαιο 1

Μέσα στη φωλιά του Κουνελιού

Η Αλίκη είχε πια βαρεθεί να κάθεται άπραγη στην όχθη δίπλα στην αδελφή της· μιά δυό φορές κρυφοκοίταξε στο βιβλίο που διάβαζε η αδελφή της, μα δεν είχε ούτε ζωγραφιές ούτε διαλόγους, 'και τι χρειάζεται ένα βιβλίο' σκεφτόταν η Αλίκη, 'χωρίς ζωγραφιές ή διαλόγους;'

Έτσι λοιπόν αναλογιζόταν (όσο της ήταν δυνατόν να σκεφτεί, γιατί η ζεστή μέρα την έκανε να νιώθει νυσταγμένη κι αποχαυνωμένη), αν η ευχαρίστηση να πλέξει κανείς μια γιρλάντα από μαργαρίτες άξιζε τον κόπο να την κάνει να σηκωθεί και να πάει να τις μαζέψει, όταν ξαφνικά ένα Άσπρο Κουνέλι με ροζ μάτια πέρασε δίπλα της τρέχοντας.

Αυτό δεν ήταν κάτι τόσο αξιοσημείωτο, κι η Αλίκη ούτε που παραξενεύτηκε όταν άκουσε το Κουνέλι να μονολογεί:

– Ω Θεέ μου! Ω Θεέ μου! Έχω καθυστερήσει πολύ (Όταν το ξανασκέφτηκε αργότερα, της πέρασε από το μυαλό πως θα 'πρεπε να είχε ξαφνιαστεί, όμως εκείνη τη στιγμή όλα της φάνηκαν τελείως φυσικά).

Όμως, όταν πια το Κουνέλι *έβγαλε κι ένα ρολόι μέσα από την τσέπη του γιλέκου του*, κοίταζε την ώρα και ξανάρχισε να τρέχει, η Αλίκη πετάχτηκε πάνω, γιατί σκέφτηκε αστραπιαία, πως δεν είχε δει ποτέ της κουνέλι με τσέπη γιλέκου, και μάλιστα να βγαίνει από κει μέσα ένα ρολόι, και ξαναμμένη από περιέργεια, πέρασε το λιβάδι τρέχοντας πίσω του,και μόλις που πρόλαβε να το δεί να χώνεται σ'ένα τεράστιο λαγούμι, κάτω από το φράχτη.

Χωρίς να χάσει λεπτό, χώθηκε κι αυτή μέσα και δεν συλλογίστηκε ούτε στιγμή πώς στην ευχή θα ξανάβγαινε.

Το λαγούμι προχωρούσε για κάμποση ώρα ολόισια σαν τούνελ, και μετά βάθαινε απότομα, τόσο απότομα που, προτού καν προλάβει η Αλίκη να σκεφτεί να σταματήσει, βρέθηκε να πέφτει μέσα σε κάτι που έμοιαζε μ'ένα πολύ βαθύ πηγάδι.

Ή το πηγάδι ήταν πολύ βαθύ ή εκείνη έπεφτε πολύ αργά, γιατί είχε όλο τον καιρό να κοιτάζει γύρω της, καθώς έπεφτε, και ν'αναρωτιέται τι πρόκειται ακόμα να συμβεί. Στην αρχή δοκίμασε να κοιτάξει προς τα κάτω, για να δει τι την περίμενε, μα ήταν πολύ σκοτεινά για να μπορέσει να διακρίνει κάτι· έπειτα έριξε μια ματιά στα τοιχώματα του πηγαδιού και παρατήρησε πως ήταν γεμάτα με ντουλάπια και ράφια· εδώ κι εκεί έβλεπε να κρέμονται γεωγραφικοί χάρτες και ζωγραφιές. Πέφτοντας, πήρε από κάποιο ράφι μια γυάλα με μια ετικέτα που έγραφε 'ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ', αλλά απογοητεύτηκε, γιατί ήταν αδειανή. Ωστόσο δεν ήθελε να πετάξει τη γυάλα, από φόβο μήπως χτυπήσει κανέναν από κάτω, όμως πρόλαβε να τη βάλει μέσα σ' ένα από τα ντουλάπια που συνάντησε πέφτοντας.

'Ωραία!' είπε μέσα της η Αλίκη, 'μετά από ένα τέτοιο πέσιμο, θα μου φανεί αστείο το κουτρουβάλημα από τις σκάλες! Πόσο γενναία θα με περάσουν όλοι στο σπίτι! Ε λοιπόν, δεν θα'λεγα ούτε λέξη, ακόμα κι αν έπεφτα από τη στέγη του σπιτιού!' (Πράγμα που ήταν σχεδόν αλήθεια).

Βαθιά, πιο βαθιά, ακόμα πιο βαθιά. Μα ποτέ δεν θα τέλειωνε αυτό το πέσιμο; 'Αναρωτιέμαι πόσα χιλιόμετρα άραγε να έχω κάνει πέφτοντας μέχρι τώρα, είπε δυνατά. Θα πρέπει πια να πλησιάζω το κέντρο της γης. Για να δούμε: αυτό θα πρέπει να είναι θαρρώ, έξι χιλιάδες χιλιόμετρα βάθος... (γιατί, βλέπετε, η Αλίκη είχε μάθει στο σχολείο της ένα σωρό τέτοια πράγματα, και παρ'όλο που αυτή η στιγμή δεν ήταν η πιο κατάλληλη για να επιδείξει τις γνώσεις της, μιας και δεν βρισκόταν εκεί κανένας για να την ακούσει, ήταν ωστόσο μια καλή ευκαιρία για εξάσκηση) -μάλιστα, αυτή είναι περίπου η σωστή απόσταση- άραγε όμως, σε ποιο Μήκος και σε ποιο Πλάτος να βρίσκομαι;' (η Αλίκη δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι σήμαινε Πλάτος ή Μήκος, έβρισκε όμως πως ήταν όμορφες και επιβλητικές λέξεις όταν τις έλεγε κανείς.)

Ξανάρχισε λοιπόν να λέει:

– Αναρωτιέμαι μήπως έτσι πέφτοντας, θα διαπεράσω τη γη απ' άκρη σ' άκρη! Θα είναι φοβερά αστείο να βρεθώ ξαφνικά ανάμεσα σ'εκείνους τους ανθρώπους που περπατούν με το κεφάλι κάτω και τα πόδια πάνω! τους Αντιπαθείς, νομίζω...... (αυτή τη φορά ήταν μάλλον ευχαριστημένη που δεν ήταν κανείς εκεί να την ακούσει, γιατί αυτή η λέξη δεν της φαινόταν καθόλου σωστή) ...αλλά θα χρειαστεί να τους ρωτήσω πώς λέγεται η χώρα τους. Σας παρακαλώ, κυρία, είμαι στη Νέα Ζη-

λανδία ή στην Αυστραλία; (και δοκίμασε, καθώς μιλούσε, να κάνει μια υπόκλιση- φαντάσου να κάνεις υπόκλιση την ώρα που πέφτεις στο κενό! Εσείς τι λέτε, θα τα καταφέρνατε;) Και για τι ανίδεο κοριτσάκι θα με περάσει, που την ρωτάω τέτοια πράγματα! Όχι δεν θα ρωτήσω με κανένα τρόπο, μπορεί να το βρώ γραμμένο κάπου.

Πιο κάτω, ακόμα πιο κάτω, όλο πιο κάτω. Η Αλίκη δεν είχε τίποτ' άλλο να κάνει και γρήγορα ξανάρχισε να μονολογεί.

– Θαρρώ πως θα της λείψω πολύ της Ντάινας απόψε! (Η Ντάινα ήταν γάτα.) Ελπίζω να θυμηθούν να της βάλουν ένα πιατάκι γάλα την ώρα του τσαγιού. Αγαπημένη μου Ντάινα! Πώς θα'θελα να'σουν εδώ κάτω μαζί μου! Πολύ φοβάμαι, όμως, πως δεν υπάρχουν ποντίκια στον αέρα, μπορεί όμως να τσακώσεις καμιά νυχτερίδα, κι αυτές, ξέρεις, μοιάζουν πολύ με ποντίκια. Αναρωτιέμαι όμως, τρώνε οι γάτες τις νυχτερίδες;

Τώρα πια η Αλίκη είχε αρχίσει να νιώθει πολύ νυσταγμένη και, σαν μέσα σε όνειρο, συνέχισε να επαναλαμβάνει,

– Τρώνε οι γάτες τις νυχτερίδες; Τρώνε οι γάτες τις νυχτερίδες;

Και κάπου κάπου,

– Τρώνε οι νυχτερίδες τις γάτες;

Γιατί, βλέπετε, μιας και δεν μπορούσε ν'απαντήσει σε καμιά απ' τις δύο ερωτήσεις, δεν την ενδιέφερε και πολύ ο τρόπος που θα τις έθετε.

Ένιωσε να την παίρνει ο ύπνος και μόλις είχε αρχίσει να ονειρεύεται ότι περπατούσε χέρι-χέρι με την Ντάινα, και της έλεγε πολύ σοβαρά, 'Πες μου τώρα την αλήθεια, Ντάινα: έχεις φάει ποτέ σου νυχτερίδα;', όταν ξαφνικά, παφ! παφ! προσγειώθηκε πάνω σ'ένα σωρό από κλαδιά και ξερά φύλλα και το πέσιμο πήρε τέλος.

Η Αλίκη δεν χτύπησε καθόλου και πετάχτηκε αμέσως όρθια· έριξε ένα βλέμμα προς τα πάνω, αλλά ήταν θεοσκότεινα· μπροστά της απλωνόταν ένα καινούργιο μακρύ πέρασμα και μέσα εκεί είδε το Άσπρο Κουνέλι ν'απομακρύνεται τρεχάτο. Δεν υ-

πήρχε στιγμή για χάσιμο: Η Αλίκη, γρήγορη σαν τον άνεμο, το πήρε στο κατόπι και μόλις που πρόλαβε να τ'ακούσει να λέει, καθώς έστριβε μια γωνία:

– Μα τ' αφτιά μου και τα μουστάκια μου, πόσο γρήγορα περνά η ώρα!

Έστριψε κι εκείνη, αμέσως μετά το Κουνέλι, τη γωνία, αυτό όμως είχε γίνει πια άφαντο. Τώρα η Αλίκη βρισκόταν σε μια μακρόστενη χαμηλοτάβανη αίθουσα, που τη φώτιζε μια σειρά από λάμπες, κρεμασμένες από το ταβάνι.

Η αίθουσα είχε γύρω γύρω πόρτες, που όμως ήταν όλες κλειδωμένες· η Αλίκη, αφού τις δοκίμασε όλες, πάνω κάτω, μια μια, μήπως ανοίξουν, πήγε και στάθηκε λυπημένη στη μέση της αίθουσας κι αναρωτιόταν πώς θα μπορούσε να ξαναβγεί από κει μέσα.

Ξαφνικά βρέθηκε μπροστά σ'ένα μικρό τρίποδο τραπεζάκι, καμωμένο ολόκληρο από συμπαγές γυαλί· πάνω του δεν είχε τίποτ'άλλο εκτός από ένα μικρό χρυσό κλειδί και η Αλίκη σκέφτηκε αμέσως πως μπορεί να ταίριαζε σε κάποια από τις πόρτες της αίθουσας· αλίμονο όμως, ή ήταν οι κλειδαρόπτρυπες πολύ μεγάλες, ή το κλειδί ήταν πολύ μικρό, και καμιά πόρτα δεν έλεγε ν'ανοίξει. Ωστόσο, τη δεύτερη φορά που έκανε η Αλίκη το γύρο της αίθουσας,ανακάλυψε μια χαμηλή κουρτίνα, που πριν δεν την είχε προσέξει, και πίσω της μια μικρή πόρτα που είχε ύψος καμιά σαρανταριά πόντους· δοκίμασε το μικρό χρυσό κλειδί στην κλειδαριά, και διαπίστωσε ενθουσιασμένη πως ταίριαζε τέλεια.

Η Αλίκη άνοιξε την πόρτα και είδε πως έβγαζε σ'έναν μικρό διάδρομο, όχι πολύ μεγαλύτερο από την τρύπα ενός αρουραίου· γονάτισε λοιπόν κάτω κι αντίκρισε στο βάθος του διαδρόμου τον πιο υπέροχο κήπο που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Πόσο λαχταρούσε να βγει απ'αυτήν την σκοτεινή αίθουσα και να περπατήσει ανάμεσα σ'αυτά τα παρτέρια με τα πολύχρωμα λουλούδια και τα δροσερά συντριβάνια, όμως δεν μπορούσε να περάσει ούτε καν το κεφάλι της από το άνοιγμα της πόρτας. "Ακόμα κι αν μπορούσε να περάσει το κεφάλι μου, σκεφτόταν η καημένη η Αλίκη, δεν θα ωφελούσε και πολύ χωρίς τους ώμους μου. Αχ, πώς θα'θελα να μπορούσα να διπλωθώ σαν τηλεσκόπιο! Νομίζω πως θα τα κατάφερνα, φτάνει μόνο να'ξερα πώς ν'αρχίσω." Γιατί, βλέπετε, της είχαν συμβεί τελευταία τόσα παράδοξα, που η Αλίκη είχε αρχίσει να σκέπτεται πως ελάχιστα πράγματα ήταν στ'αλήθεια ακατόρθωτα.

Της φάνηκε άσκοπο να περιμένει μπροστά στην πορτούλα, έτσι ξαναγύρισε στο τραπέζι, ελπίζοντας κρυφά πως μπορεί να'βρισκε ένα άλλο κλειδί, ή τουλάχιστον ένα βιβλίο με οδηγίες για το πώς διπλώνονται οι άνθρωποι σαν τηλεσκόπια· αυτή τη φορά βρήκε πάνω στο τραπέζι ένα μπουκαλάκι ('αυτό σίγουρα δεν ήταν εδώ πέρα πριν από λίγο' είπε μέσα της η Αλίκη), που είχε γύρω στο λαιμό του μια χάρτινη ετικέτα με τις λέξεις 'ΠΙΕΣ ΜΕ', ωραιότατα τυπωμένες πάνω της.

Ήταν βέβαια πολύ καλό που έλεγε 'πιές με', αλλά η μικρή μας φρόνιμη Αλίκη δεν το είχε σκοπό να βιαστεί να υπακούσει. "Οχι, πρώτα θα κοιτάξω", σκέφτηκε, για να δω αν υπάρχει πουθενά γραμμένη η λέξη "δηλητήριο". Βέβαια η Αλίκη είχε διαβάσει κάμποσες νόστιμες ιστοριούλες, που μιλούσαν για παιδιά που κάηκαν ζωντανά ή τα καταβρόχθισαν άγρια θηρία ή τους έτυχαν ένα σωρό άλλες συμφορές, μόνο και μόνο γιατί δεν θέλησαν να θυμηθούν τις απλές συμβουλές των φίλων τους, όπως: Αν κρατήσεις για πολύ μια πυρωμένη μασιά, θα σε κάψει ή αν κόψεις βαθιά το δάχτυλό σου μ' ένα μαχαίρι, συνήθως τρέχει αίμα· και δεν ξεχνούσε ποτέ πως, αν πιεί κανείς

αρκετό απ'το περιεχόμενο ενός μπουκαλιού που η ετικέτα του γράφει "δηλητήριο", αυτό σχεδόν σίγουρα θα τον βλάψει, αργά ή γρήγορα.

Ωστόσο το μπουκάλι αυτό δεν είχε την επιγραφή "δηλητήριο" κι έτσι η Αλίκη αποτόλμησε να δοκιμάσει το περιεχόμενό του, και καθώς της φάνηκε πολύ νόστιμο (πράγματι, η γεύση του της θύμισε τάρτα από κεράσια, πουτίγκα, ανανά, ψητή γαλοπούλα, καραμέλα και ζεστές φρυγανιές με μπόλικο βούτυρο), το ήπιε πολύ γρήγορα ως την τελευταία σταγόνα.

– Τι περίεργο συναίσθημα! είπε η Αλίκη, νομίζω πως άρχισα να διπλώνομαι σαν τηλεσκόπιο.

Και πράγματι έτσι ήταν· το ύψος της έφτανε μόνο τους εικοσιπέντε πόντους και το πρόσωπό της έλαμψε στη σκέψη πως τώρα είχε ακριβώς το κατάλληλο μπόι, για να δρασκελίσει την πορτούλα και να μπει σ'εκείνο τον υπέροχο κήπο. Ωστόσο, περίμενε πρώτα μερικά λεπτά, για να δει μήπως μίκραινε κι άλλο· ένιωθε λιγάκι ανήσυχη, «γιατί στο τέλος, είπε μέσα της η Αλίκη, μπορεί να εξαφανιστώ σαν ένα κερί που λιώνει. Αναρωτιέμαι με τι θα έμοιαζα τότε». Και προσπάθησε να φανταστεί με τι μοιάζει η φλόγα ενός κεριού, όταν το κερί έχει πια σβήσει, γιατί δεν θυμόταν να'χει δει ποτέ κάτι παρόμοιο.

Μετά από λίγο, αφού είδε πως τίποτ'άλλο δεν συνέβη, αποφάσισε να ξεκινήσει αμέσως για τον κήπο· όμως αλίμονο, η καημένη η Αλίκη! Όταν έφτασε στην πόρτα, διαπίστωσε πως είχε ξεχάσει το χρυσό κλειδάκι, κι όταν ξαναγύρισε στο τραπέζι για να το πάρει, ανακάλυψε πως ήταν αδύνατον να το φτάσει· το'βλεπε ολοκάθαρα μέσα απ'το γυαλί κι έβαλε τα δυνατά της να σκαρφαλώσει σ'ένα απ'τα πόδια του τραπεζιού, αλλά ήταν πολύ λείο και γλιστρούσε· αφού ξεθεώθηκε από τις άσκοπες προσπάθειες, η δύστυχη μικρούλα, κάθησε κάτω κι έβαλε τα κλάματα.

– Ελα τώρα, δεν ωφελούν σε τίποτα τα κλάματα! είπε η Αλίκη στον εαυτό της, μάλλον αυστηρά. Σε συμβουλεύω να σταματήσεις αυτή τη στιγμή!

Γενικά έδινε στον εαυτό της πολύ χρήσιμες συμβουλές, (αν και σπάνια τις ακολουθούσε) και κάπου κάπου τον μάλωνε τόσο αυστηρά, που της ανέβαιναν δάκρυα στα μάτια· θυμόταν μάλιστα, πως μια μέρα είχε δοκιμάσει να δώσει ένα χαστούκι στον ίδιο της τον εαυτό, επειδή είχε κάνει ζαβολιές σε μια παρτίδα κρόκετ που έπαιζε μόνη της, με αντίπαλο την ίδια, γιατί αυτό το περιέργο παιδί τρελαίνοταν να υποκρίνεται πως είναι ταυτόχρονα δύο διαφορετικά πρόσωπα. 'Τώρα σε τίποτα δεν ωφελεί, σκέφτηκε η καημένη η Αλίκη, να υποκρίνομαι πως είμαι δύο πρόσωπα! Μα αυτό που απόμεινε από μένα δεν είναι αρκετό ούτε και για ένα πρόσωπο της προκοπής!'

Το βλέμμα της δεν άργησε να πέσει σ'ένα μικρό γυάλινο κουτί, ακουμπισμένο κάτω απ'το τραπέζι· το άνοιξε και βρήκε μέσα του ένα μικρούτσικο γλυκό, που πάνω του ήταν πολύ όμορφα σχεδιασμένες με σταφίδες οι λέξεις 'ΦΑΕ ΜΕ'. 'Ε λοιπόν, θα το φάω σκέφτηκε η Αλίκη, κι αν με κανει να ψηλώσω, θα μπορέσω να φτάσω το κλειδί· αν με κάνει πιο μικρή, θα μπορέσω να γλιστρήσω κάτω απ'την πόρτα· έτσι κι αλλιώς θα μπώ στον κήπο και δεν με νοιάζει τι απ'τα δυο θα συμβεί'.'

Έφαγε ένα κομματάκι γλυκό κι αναρωτήθηκε με αγωνία 'Προς τα πάνω ή προς τα κάτω;' κι έβαλε το χέρι της πάνω

απ'το κεφάλι της για να δει αν ψήλωνε ή αν μίκραινε· κι έμεινε κατάπληκτη ανακαλύπτοντας πως διατηρούσε το ίδιο μπόι. Βέβαια, αυτό συμβαίνει συνήθως όταν τρώει κανείς γλυκά· αλλά η Αλίκη είχε πια τόσο πολύ συνηθίσει να περιμένει μόνο απίθανα πράγματα να συμβούν, που της φαινόταν βαρετό και ανόητο να συνεχίζεται η ζωή με τον ίδιο τρόπο.

Έτσι λοιπόν στρώθηκε κάτω κι αποτελείωσε το γλυκό στα γρήγορα.

Κεφάλαιο 2

Η λίμνη των δακρύων

– Αυτό κι αν είναι περιεργότερο των περίεργων! φώναξε η Αλίκη (είχε τόσο πολύ ξαφνιαστεί, που για μια στιγμή ξέχασε σχεδόν να μιλάει σωστά τη γλώσσα της). Τώρα ξεδιπλώνομαι σαν το πιο μεγάλο τηλεσκόπιο που έχει γίνει ποτέ! Αντίο πόδια μου! (γιατί όταν κοίταξε προς τα κάτω, τα πόδια της έμοιαζαν σχεδόν να χάνονται, τόσο μακριά ήταν κιόλας). Αχ καημένα μου ποδαράκια, αναρωτιέμαι, χρυσά μου, ποιος θα σας φοράει τώρα τα παπούτσια και τις κάλτσες σας. Εγώ σίγουρα δεν θα μπορώ! Θα είμαι πάρα πολύ μακριά για να έχω τη σκοτούρα σας· ας τα βγάλετε πέρα μόνα σας όσο πιο καλά μπορείτε... "Όμως πρέπει να τους φέρομαι ευγενικά, σκέφτηκε η Αλίκη, γιατί μπορεί να μη με πηγαίνουν εκεί που θα θέλω να πάω! Το βρήκα! Θα τους χαρίζω κάθε Χριστούγεννα ένα καινούργιο ζευγάρι μποτάκια".

Και συνέχισε να κάνει μόνη της σχέδια για το πώς θα τα κατάφερνε. «Θα πρέπει να τους τα πηγαίνει κάποιος ταχυδρομικός υπάλληλος», σκέφτηκε, και πόσο αστείο θα είναι, να στέλνει κανείς δώρα στα ίδια του τα πόδια! Και πόσο περίεργη θα φαίνεται η διεύθυνση!

Αξιότιμο Δεξί Πόδι της Αλίκης
στο Χαλάκι
μπροστά στη Σκάρα
μ' αγάπη
Αλίκη

»Αχ Θεέ μου τι ανοησίες κάθομαι και λέω!»

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή το κεφάλι της κουτούλησε στο ταβάνι της αίθουσας· πραγματικά, τώρα πια ήταν κάτι πάρα πάνω από δυόμισι μέτρα, έτσι άρπαξε το χρυσό κλειδάκι κι έτρεξε στην πόρτα του κήπου.

Άμοιρη Αλίκη! Το μόνο που μπορούσε να κάνει, ήταν να ξαπλώσει κάτω, στο πλάι, και να κοιτάζει με το ένα της μάτι μόνο τον κήπο· να μπει όμως μέσα, αυτό ήταν πιο απίθανο από ποτέ· κάθησε λοιπόν κι άρχισε πάλι να κλαίει.

– Θα 'πρεπε να ντρέπεσαι λιγάκι είπε η Αλίκη, μια κοπέλα με τέτοιο μπόι (και τώρα είχε κάθε λόγο να το λέει) να κάθεσαι να κλαις μ'αυτόν τον τρόπο! Σταμάτα αμέσως, σου λέω!

Παρ'όλα αυτά όμως συνέχισε, χύνοντας κουβάδες δάκρυα, μέχρι που γύρω της σχηματίσθηκε μια ολόκληρη λίμνη, κάπου δέκα πόντους βαθιά, που σκέπασε το μισό πάτωμα της αίθουσας.

Μετά από λίγο άκουσε γρήγορα βηματάκια από μακριά και σκούπισε βιαστικά τα μάτια της, για να δει ποιος ερχόταν. Ήταν το Άσπρο Κουνέλι, ντυμένο θαυμάσια, μ'ένα ζευγάρι άσπρα γάντια από κατσικόδερμα στο ένα χέρι και μια μεγάλη βεντάλια στο άλλο· ερχόταν πηδηχτό, με μεγάλη βιασύνη και πλησιάζοντας μουρμούριζε μόνο του:

– Αχ η Δούκισσα, η Δούκισσα! Πώς να μην είναι έξω φρενών αφού την άφησα να περιμένει!

Η Αλίκη ήταν τόσο απελπισμένη, που θα ζητούσε πρόθυμα βοήθεια από οποιονδήποτε· έτσι λοιπόν, όταν την πλησίασε το Κουνέλι, άρχισε να του λέει με σιγανή, ντροπαλή φωνούλα:

– Σας παρακαλώ, κύριε...

Το Κουνέλι, αναπήδησε έντρομο, πέταξε τ' άσπρα γάντια από κατσικόδερμα και την βεντάλια και το 'βαλε στα πόδια, τρέχοντας πέρα, προς το σκοτάδι, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Η Αλίκη σήκωσε τη βεντάλια και τα γάντια κι όπως έκανε πολλή ζέστη στην αίθουσα, άρχισε να κάνει ασταμάτητα αέρα, ενώ συνέχισε να μονολογεί.

– Θεέ μου, Θεέ μου! Πόσο αλλόκοτα είναι σήμερα τα πάντα! Χθες ακόμα, όλα προχωρούσαν κανονικά. Αναρωτιέμαι μήπως εγώ άλλαξα μέσα στη νύχτα. Για να σκεφτώ: Ήμουν εγώ η ίδια όταν σηκώθηκα σήμερα το πρωί; Νομίζω, αν θυμάμαι καλά, πως ένιωσα κάπως διαφορετική. Αλλά αν δεν είμαι η ίδια, η επόμενη ερώτηση είναι, 'ποια είμαι τέλος πάντων;'. Α! Αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα!

Κι άρχισε να σκέφτεται όλα τα παιδιά που ήξερε πως είχαν την ίδια ηλικία μ'αυτήν, για να δει, μήπως αλλάζοντας, είχε

γίνει κάποιο απ'αυτά.

– Είμαι σίγουρη πως δεν είμαι η Αντα, είπε, γιατί τα μαλλιά της είναι όλο μακριές μπούκλες, ενώ τα δικά μου δεν έχουν ούτε μία· και βέβαια, είμαι σίγουρη πως δεν γίνεται να είμαι η Μέιμπελ, γιατί εγώ ξέρω του κόσμου τα πράγματα, ενώ αυτή, ... αυτή ξέρει τόσο λίγα! Εξάλλου, αυτή είναι αυτή, κι εγώ είμαι εγώ, και ... Αχ Θεέ μου! Πόσο μπερδεμένα είναι όλα! Ας δοκιμάσω να δω, αν θυμάμαι ακόμη όλα αυτά που ήξερα. Για να δούμε: τέσσερις φορές το πέντε κάνει δώδεκα, και τέσσερις φορές το έξι δεκατρία, και τέσσερις φορές το επτά μας κάνει ... Αχ Θεέ μου! Έτσι που πάω δεν πρόκειται ποτέ να φτάσω στο είκοσι! Μα τι σημασία έχει ο πολλαπλασιασμός; Ας δοκιμάσουμε τη Γεωγραφία. Το Λονδίνο είναι η πρωτεύουσα του Παρισιού, και το Παρίσι είναι η πρωτεύουσα της Ρώμης και η Ρώμη...όχι, όλα αυτά είναι εντελώς λάθος, είμαι σίγουρη! Θα πρέπει να έχω γίνει η Μέιμπελ! Ας δοκιμάσω να πω το "Δες το μικρό....." και σταύρωσε τα χέρια της πάνω στα γόνατα, σαν να'λεγε το μάθημά της, κι άρχισε ν' απαγγέλλει το ποίημα, αλλά η φωνή της έβγαινε βραχνή και παράξενη και τα λόγια που της έρχονταν δεν ήταν τα κανονικά.....

Δες το μικρό κροκοδειλάκι
με την αστραφτερή ουρά
πώς τίναξε απ'το κορμί του
του Νείλου τα χρυσά νερά.

Χαρούμενο χαμογελάει
κι απλώνει νύχια σουβλερά
και δείχνει σ'όλα τα ψαράκια
τα δόντια του τα κοφτερά

– Είμαι σίγουρη πως αυτά τα λόγια δεν είναι τα σωστά, είπε η καημένη η Αλίκη και τα μάτια της ξαναγέμισαν δάκρυα, καθώς έλεγε: θα πρέπει να είμαι τελικά η Μέιμπελ, και θα πρέπει

να πάω να μείνω σ' εκείνο το μίζερο, μικρό σπίτι και δεν θα 'χω παιχνίδια να παίζω και, πω πω, τι πολλά μαθήματα θα έχω ακόμα να μελετήσω! Όχι, το πήρα απόφαση! Αν είμαι η Μέιμπελ, θα μείνω εδώ κάτω! Θα είναι ανώφελο να σκύψουν και να μου φωνάξουν, «Έλα πάλι απάνω, χρυσό μου!». Γιατί εγώ απλώς θα τους κοιτάξω και θα τους πω: «Πείτε μου ποια είμαι! Πρώτα να μου πείτε αυτό, κι αν μ' αρέσει το πρόσωπο που είμαι, θ' ανεβώ· αλλιώς θα μείνω εδώ κάτω μέχρι να γίνω κάποια άλλη».....αλλά, αχ Θεέ μου! φώναξε η Αλίκη ξεσπώντας πάλι σε κλάματα, μακάρι να έσκυβαν επιτέλους πάνω απ' την τρύπα! Έχω κουραστεί φοβερά, να κάθομαι εδωπέρα ολομόναχη!

Λέγοντας αυτά, κοίταξε τα χέρια της και ξαφνιάστηκε, όταν είδε πως είχε φορέσει το ένα από τα μικρά άσπρα γαντάκια από κατσικόδερμα, ενώ μιλούσε. «Μα πώς είναι δυνατόν; σκέφτηκε. Θα πρέπει ν' άρχισα να ξαναμικραίνω». Σηκώθηκε, πήγε στο τραπέζι για να μετρηθεί και διαπίστωσε, μ' όση ακρίβεια μπορούσε να μαντέψει, πως ήταν περίπου μισό μέτρο και πως συνέχιζε να μικραίνει ολοταχώς· γρήγορα ανακάλυψε πως η αιτία για όλα αυτά ήταν η βεντάλια που κρατούσε και την πέταξε βιαστικά, πριν προλάβει να εξαφανιστεί τελείως.

– Φτηνά την γλίτωσα! είπε η Αλίκη κατατρομαγμένη από την ξαφνική αλλαγή, αλλά πολύ χαρούμενη που εξακολουθούσε να υπάρχει. Και τώρα δρόμο για τον κήπο!

Κι έτρεξε ολοταχώς πίσω στη μικρή πόρτα· όμως αλίμονο! Η μικρή πόρτα ήταν πάλι κλειστή και το χρυσό κλειδάκι ήταν, όπως και πριν, πάνω στο γυάλινο τραπέζι. «Τα πράγματα είναι χειρότερα από ποτέ», σκέφτηκε το καημένο το κοριτσάκι, «γιατί ποτέ, μα ποτέ μέχρι τώρα δεν ήμουνα τόσο μικροσκοπική! Κι αυτό είναι πολύ δυσάρεστο ομολογώ!».

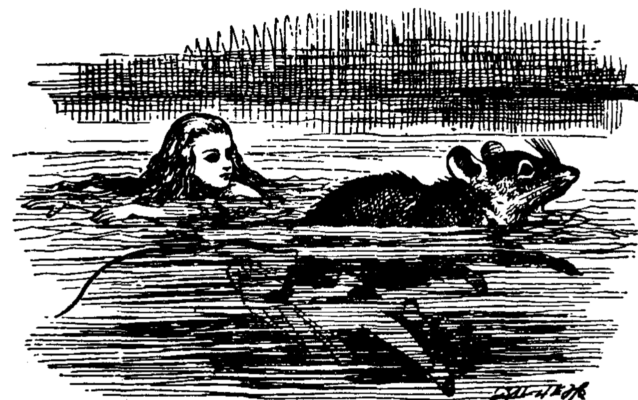
Την ώρα που σκεφτόταν αυτά, γλίστρησε το πόδι της, πλατς! και με μιας βρέθηκε μέχρι το πηγούνι μέσα σ' αλμυρό νερό. Στην αρχή νόμισε πως είχε πέσει στη θάλασσα.

– Αν είναι έτσι, μπορώ να γυρίσω πίσω με το τρένο, είπε μονολογώντας. (Η Αλίκη είχε πάει στην παραλία μόνο μια φορά στη ζωή της κι είχε βγάλει το γενικό συμπέρασμα ότι σ' όποια αγγλική ακτή κι αν πήγαινε, θα έβρισκε μερικές καμπίνες μέσα στη θάλασσα, κάποια παιδάκια να σκάβουν με ξύλινα φτυαράκια την άμμο, μετά μια σειρά από οικογενειακά ξενοδοχεία και πίσω απ' όλα αυτά ένα σιδηροδρομικό σταθμό).

Ωστόσο γρήγορα κατάλαβε πως βρισκόταν μέσα σε μια λίμνη από τα δάκρυα που είχε χύσει η ίδια, όταν ήταν δύο μέτρα ψηλή.

– Τι ήθελα κι έκλαψα τοσο πολύ; είπε η Αλίκη, καθώς κολυμπούσε τριγύρω προσπαθώντας να βρει τρόπο να βγει. Νομίζω πως αυτή θα είναι η τιμωρία μου: να πνιγώ στα ίδια μου τα δάκρυα! Αυτό, μα την αλήθεια, θα είναι πολύ περίεργο! Όμως σήμερα όλα είναι περίεργα.

Τότε ακριβώς άκουσε κάτι να πλατσουρίζει μέσα στη λίμνη, λίγο πιο πέρα, και πλησίασε κολυμπώντας για να δει τι ήταν· στην αρχή φαντάστηκε πως θα έβλεπε κανέναν θαλάσσιο ελέφαντα ή κανέναν ιπποπόταμο, αλλά μετά θυμήθηκε πόσο μικροσκοπική είχε γίνει πια και γρήγορα κατάλαβε πως ήταν μόνο ένα ποντίκι, που είχε πέσει μέσα γλιστρώντας, όπως κι εκείνη.

«Τώρα θα ωφελούσε άραγε σε τίποτα, σκέφτηκε η Αλίκη, να μιλήσω σ' αυτό το ποντίκι; Είναι όλα τόσο αλλιώτικα εδώ κάτω, που πιστεύω πως μάλλον θα μπορεί να μιλάει· έτσι κι αλλιώς, δεν χάνω τίποτα αν δοκιμάσω».

Άρχισε λοιπόν να λέει:

– Ω Ποντικέ, μήπως ξέρεις πώς θα βγούμε απ' αυτήν την λίμνη; Κουράστηκα πια να κολυμπάω εδώ μέσα, ω Ποντικέ! (Η Αλίκη νόμιζε πως αυτός ήταν ο σωστός τρόπος ν' απευθύνεται κανείς σε ποντικούς· δεν είχε βέβαια ξανακάνει ποτέ κάτι τέτοιο, αλλά θυμήθηκε πως είχε δει γραμμένο στην λατινική γραμματική του αδελφού της: ο ποντικός, του ποντικού, τω ποντικώ, τον ποντικόν, ω ποντικέ).

Το ποντίκι την κοίταξε μάλλον με απορία, και της φάνηκε πως της έκανε νόημα με το ένα του ματάκι, αλλά δεν της είπε τίποτα.

«Ισως να μην καταλαβαίνει αγγλικά, σκέφτηκε η Αλίκη. Μπορεί να είναι ένα γαλλικό ποντίκι, που ήρθε εδώ με τον Γουλιέλμο τον Κατακτητή». (Γιατί παρ' όλο που ήξερε πολύ καλά ιστορία, δεν της ήταν πολύ ξεκάθαρο πριν από πόσο καιρό είχαν συμβεί όλα αυτά). Γι αυτό λοιπόν ξανάρχισε: «Ου ε μα σιάτ;», που ήταν η πρώτη πρόταση του βιβλίου των γαλλικών. Το Ποντίκι αναπήδησε ξαφνικά απ' το νερό κι έμοιαζε να τρέμει σύγκορμο απ' το φόβο του.

– Ω! Με συγχωρείς! βιάστηκε να φωνάξει η Αλίκη, φοβισμένη πως είχε πληγώσει το δύστυχο το ζώο. Ξέχασα εντελώς πως δεν αγαπάς τις γάτες.

– Ν' αγαπώ τις γάτες; ξεφώνισε το Ποντίκι με διαπεραστική,

οργισμένη φωνή. Θα αγαπούσες εσύ τις γάτες, αν ήσουν στη θέση μου;

– Αλήθεια, μάλλον όχι, είπε η Αλίκη καθησυχάζοντάς το· μη μου θυμώνεις γι αυτό. Κι όμως θα' θελα να σου δείξω τη γάτα μας τη Ντάινα. Νομίζω πως αν την έβλεπες, θα σε ξετρέλαιναν οι γάτες. Είναι ένα τόσο γλυκό και ήσυχο ζωάκι, συνέχισε να λέει η Αλίκη σαν να ήταν μόνη της, ενώ κολυμπούσε βαρυεστημένα μέσα στη λίμνη· κάθεται μπροστά στη φωτιά και γουργουρίζει τόσο όμορφα γλείφοντας τα πόδια της και πλένοντας το πρόσωπό της - κι είναι τόσο απαλή όταν την παίρνεις αγκαλιά - και είναι άφθαστη στο να τσακώνει ποντίκια - αχ, με συγχωρείς! φώναξε πάλι η Αλίκη, γιατί αυτή τη φορά το Ποντίκι ανατρίχιαζε ολόκληρο κι ήταν σίγουρη πως το είχε προσβάλει πραγματικά. Αφού δεν θέλεις, δεν θα ξαναμιλήσουμε πια γι αυτήν.

– Να ξαναμιλήσουμε; Για φαντάσου! στρίγγλισε το Ποντίκι, τρέμοντας ως την άκρη της ουράς του. Λες και μίλησα γω ποτέ μου για ένα τέτοιο θέμα! Η οικογένειά μου μισούσε πάντα τις γάτες: απαίσια, άθλια και χυδαία πλάσματα! Δεν θέλω να ξανακούσω πια αυτή τη λέξη!

– Σου το υπόσχομαι! είπε η Αλίκη, που ήθελε ν' αλλάξει γρήγορα το θέμα της συζήτησης. Πες μου...... σ' αρέσουν....... τα σκυλιά;

Το Ποντίκι δεν απάντησε κι η Αλίκη συνέχισε με φούρια:

– Υπάρχει κοντά στο σπίτι μας ένα τόσο καλό σκυλάκι, θα' θελα να στο δείξω! Ξέρεις, είναι ένα μικρό τεριέ με μάτια που λάμπουν και με τόσο μακρύ, κατσαρό καστανό τρίχωμα! Όταν του πετάξεις κάτι, πηγαίνει και στο φέρνει, στέκεται σούζα και παρακαλάει για το φαγητό του και κάνει κι ένα σωρό άλλα πράγματα - δεν θυμάμαι ούτε τα μισά - και ξέρεις, το έχει ένας αγρότης και λέει πως του είναι τόσο χρήσιμο, που αξίζει εκατό λίρες! Λέει πως σκοτώνει όλους τους αρουραίους και.....Ω Θεέ μου! φώναξε η Αλίκη λυπημένη. Πολύ φοβάμαι, πως πάλι το πρόσβαλα!

Γιατί το Ποντίκι απομακρυνόταν όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αναταράζοντας τα νερά της λιμνούλας στο πέρασμά του.

Εκείνη τότε άρχισε να του φωνάζει με γλυκιά φωνή:

– Καλό μου Ποντικάκι! Γύρισε σε παρακαλώ , κι αφού δεν σ' αρέσει δεν θα ξαναμιλήσουμε ούτε για γάτες ούτε για σκύλους!

Το Ποντίκι όταν τ' άκουσε αυτά, έκανε μεταβολή και κολύμπησε προς το μέρος της· το πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο (από οργή, σκέφτηκε η Αλίκη), κι είπε με σιγανή φωνή που έτρεμε:

– Ας βγούμε στην ξηρά και τότε θα σου διηγηθώ την ιστορία μου και θα καταλάβεις για ποιο λόγο μισώ τις γάτες και τους σκύλους.

Ήταν πια ώρα να βγούν έξω, γιατί η λίμνη είχε σχεδόν γεμίσει από τα πουλιά και τα ζώα που είχαν πέσει μέσα· ήταν μια Πάπια και ένα Ντοντό, ένα Λόρυ κι ένα Αετόπουλο(1) κι άλλα πολλά περίεργα πλάσματα. Η Αλίκη μπήκε επικεφαλής της συντροφιάς κι όλοι μαζί κολύμπησαν προς την όχθη.

Κεφάλαιο 3

Μια μαραθώνια συνεδρίαση και μια μακριά ιστορία

Στ' αλήθεια έδειχνε παράξενη η συντροφιά που μαζεύτηκε στην όχθη - τα πουλιά με μουσκεμένα φτερά, τα ζώα με το τρίχωμα κολλημένο στο δέρμα τους κι όλοι μουσκίδι, εκνευρισμένοι και ταλαιπωρημένοι.

Και φυσικά το βασικό τους πρόβλημα ήταν πώς να στεγνώσουν· έκαναν λοιπόν ένα συμβούλιο και μέσα σε λίγα λεπτά η Αλίκη κουβέντιαζε μαζί τους με τέτοια οικειότητα, που ήταν

σαν να τους γνώριζε όλη της τη ζωή. Και πραγματικά, είχε μια μεγάλη λογομαχία με το Λόρυ, που στο τέλος κατέβασε τα μούτρα και το μόνο που έλεγε ήταν: «Είμαι μεγαλύτερός σου και κάτι ξέρω παραπάνω». Η Αλίκη δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αν δεν μάθαινε πρώτα πόσο χρονώ ήταν και καθώς το Λόρυ αρνιόταν κατηγορηματικά να μαρτυρήσει την ηλικία του, σταμάτησε η κουβέντα.

Τελικά το Ποντίκι, που φαίνεται πως είχε κάποιο κύρος ανάμεσά τους, φώναξε δυνατά:

– Καθήστε όλοι κάτω κι ακούστε με! Θα σας κάνω να στεγνώσετε σε δυο λεπτά! Αμέσως στρώθηκαν όλοι κάτω, σ' ένα μεγάλο κύκλο με το Ποντίκι στη μέση. Η Αλίκη είχε καρφώσει τα μάτια της πάνω του κι ανυπομονούσε, γιατί ήταν σίγουρη, πως αν δεν στέγνωνε στα γρήγορα, θ' άρπαζε μια γερή πούντα.

– Λοιπόν, έκανε το Ποντίκι με βαρύγδουπο ύφος. Είσαστε όλοι έτοιμοι; Αυτό είναι το πιο στεγνό πράγμα που ξέρω. Παρακαλώ ησυχία όλοι! Ο Γουιέλμος ο Κατακτητής, του οποίου ο ιερός σκοπός είχε υποστηριχθεί από τον Πάπα, εδέχθη συντόμως την υποτέλεια των Αγγλων, οι οποίοι εχρειάζοντο αρχηγούς και είχαν τελευταίως συνηθίσει στους σφετερισμούς και τας κατακτήσεις. Ο Έντουην και ο Μόρκαρ, δούκες της Μέρσιας και της Νορθάμπριας.....

– Μπρρρρ! έκανε το Λόρυ ανατριχιάζοντας.

– Ορίστε; είπε το Ποντίκι συνοφρυωμένο, αλλά με πολλή ευγένεια. Μήπως είπατε τίποτα;

– Δεν ήμουνα εγώ! βιάστηκε να πει το Λόρυ.

– Εμένα έτσι μου φάνηκε είπε το Ποντίκι. Λοιπόν συνεχίζω. Ο Έντουην και ο Μόρκαρ, οι δούκες της Μέρσιας και της Νορθάμπριας ετάχθησαν με το μέρος του· ακόμη και ο Στίγκαντ, ο φιλόπατρης αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρυ, το βρήκε αυτό φρόνιμο.....

– Τι βρήκε; είπε η Πάπια.

– Βρήκε «αυτό», απάντησε το Ποντίκι μάλλον νευριασμένο, θα ξέρεις βέβαια τι σημαίνει «αυτό».

– Ξέρω πολύ καλά τι σημαίνει αυτό, αλλά όταν βρίσκω εγώ κάτι, είπε η Πάπια, αυτό είναι συνήθως ένας βάτραχος ή ένα σκουλήκι. Το θέμα είναι, τι είναι αυτό που βρήκε ο αρχιεπίσκοπος;

Το Ποντίκι δεν έδωσε σημασία σ' αυτή την ερώτηση, αλλά συνέχισε βιαστικά: Το βρήκε αυτό φρόνιμο, δηλαδή να πάει μαζί με τον Έντγκαρ Άθελιγκ να συναντήσει τον Γουιέλμο και να του προσφέρει το στέμμα. Η συμπεριφορά του Γουιέλμου ήταν κατ' αρχάς ήπια. Αλλά η προκλητικότης των Νορμανδών του.... Νιώθεις κάπως καλύτερα τώρα, χρυσή μου; είπε, γυρνώντας στην Αλίκη, χωρίς να σταματήσει.

– Είμαι μούσκεμα όπως και πριν, είπε η Αλίκη μελαγχολικά, η ιστορία, όπως φαίνεται, δεν με στέγνωσε καθόλου.

– Τότε λοιπόν, είπε το Ντοντό, αφού σηκώθηκε όρθιο, προτείνω μίαν αναβολήν της διασκέψεως προς άμεσον λήψιν δραστικοτέρων μέτρων...

– Μίλα κανονικά! είπε το Αετόπουλο. Εγώ δεν ξέρω τι σημαίνουν ούτε τα μισά απ' αυτά τα μεγάλα λόγια και πιστεύω μάλιστα πως ούτε κι εσύ τα καταλαβαίνεις! Και το Αετόπουλο κατέβασε το κεφάλι του για να κρύψει ένα χαμόγελο· ακούστηκαν όμως τα χάχανα κάποιων άλλων πουλιών.

– Αυτό που ήθελα να πω, είπε το Ντοντό με πειραγμένο ύφος, είναι πως ο πιο σίγουρος τρόπος για να στεγνώσουμε θα ήταν ένας Προεκλογικός Μαραθώνιος. (2)

– Τι είναι αυτός ο Προεκλογικός Μαραθώνιος; είπε η Αλίκη, όχι επειδή είχε μεγάλη διάθεση να το μάθει, αλλά γιατι το Ντοντό είχε σταματήσει να μιλάει, σαν να περιμενε να πάρει το λόγο κάποιος άλλος και κανένας δεν έδειχνε μια τέτοια πρόθεση.

– Τι τα θες! είπε το Ντοντό, ο καλύτερος τρόπος να εξηγήσει κανείς κάτι είναι να το βάλει σε πράξη. (Κι επειδή ίσως κι εσείς θα θέλατε να τον δοκιμάσετε κάποια χειμωνιάτικη μέρα, θα σας πω τι έκανε το Ντοντό).

Πρώτα σχεδίασε στο χώμα ένα γήπεδο που έμοιαζε με κύκλο,

(«το σχήμα δεν έχει ιδιαίτερη σημασία», είπε,) κι ύστερα, όλα τα μέλη της συντροφιάς πήραν ό,τι θέση ήθελαν. Εδώ δεν υπήρχαν τα συνηθισμένα «ένα, δύο, τρία, εμπρός!», αλλά όλοι άρχισαν να τρέχουν όποτε ήθελαν, και να σταματούν όποτε τους άρεσε, έτσι που δεν ήταν εύκολο να πει κανείς, πότε θα τέλειωνε ο αγώνας. Ωστόσο, αφού είχαν τρέξει περίπου μισή ώρα κι είχαν στεγνώσει αρκετά, το Ντοντό φώναξε ξαφνικά: Ο Μαραθώνιος τέλειωσε! κι όλοι μαζεύτηκαν γύρω του λαχανιασμένοι και ρωτούσαν,

– Μα ποιος νίκησε;

Για ν' απαντήσει το Ντοντό σ' αυτή την ερώτηση, χρειάστηκε να βυθιστεί σε σκέψεις κι έτσι στάθηκε για πολλή ώρα, πιέζοντας το μέτωπό του με το δάχτυλο, (είναι ακριβώς η στάση που βλέπουμε συνήθως το Σαίξπηρ στις διάφορες απεικονίσεις του), ενώ οι υπόλοιποι περίμεναν σιωπηλά. Τελικά το Ντοντό είπε:

– Νίκησαν όλοι και πρέπει να πάρουν όλοι βραβείο.

– Αλλά ποιος θα απονείμει τα βραβεία; ρώτησε μια ολόκληρη χορωδία από φωνές.

– Μα, φυσικά, αυτή, είπε το Ντοντό δείχνοντας την Αλίκη με το δάχτυλό του κι όλη η συντροφιά στριμώχτηκε γύρω της κάνοντας φασαρία και φωνάζοντας,

– Βραβεία! Βραβεία!

Η Αλίκη δεν ήξερε τι να κάνει και μέσα στην αμηχανία της, έβαλε το χέρι της στην τσέπη κι έβγαλε ένα κουτί ζαχαρωτά (ευτυχώς το αλμυρό νερό δεν τα είχε πειράξει), και τα μοίρασε γύρω γύρω αντί για βραβεία. Έφτασαν για όλους, ίσα ίσα.

– Μα κι αυτή πρέπει να πάρει βραβείο, δεν νομίζετε; είπε το Ποντίκι.

– Ασφαλώς, είπε το Ντοντό πολύ σοβαρά. Τι άλλο έχεις μεσ' την τσέπη σου; γύρισε και ρώτησε την Αλίκη.

– Μόνο μια δαχτυλήθρα, είπε η Αλίκη λυπημένη.

– Για δωσ' την μου εδώ! είπε το Ντοντό.

Τότε ξαναμαζεύτηκαν όλοι γύρω της, ενώ το Ντοντό της πρό-

σφερε με επισημότητα τη δαχτυλήθρα, λέγοντας: Σε παρακαλούμε να δεχθείς αυτή την κομψή δαχτυλήθρα· και μετά απ' αυτό το σύντομο λόγο, όλοι ζητωκραύγασαν.

Η Αλίκη τα βρήκε αυτά όλα πολύ ανόητα, επειδή όμως το είχαν πάρει όλοι πολύ στα σοβαρά, δεν τόλμησε να βάλει τα γέλια· κι όπως δεν έβρισκε τίποτα να πει, έκανε μόνο μια υπόκλιση και πήρε τη δαχτυλήθρα με μεγάλη επισημότητα.

Μετά έπρεπε να φαγωθούν τα ζαχαρωτά, κι αυτό προξένησε μεγάλη φασαρία κι αναστάτωση, καθώς τα μεγάλα πουλιά διαμαρτύρονταν πως δεν πρόλαβαν να καταλάβουν τι γεύση είχαν, ενώ τα μικρά στραβοκατάπιναν κι έπρεπε να τα χτυπούν στην πλάτη για να συνέλθουν. Ωστόσο, επιτέλους πέρασε κι αυτό, και ξανακάθησαν γύρω απ' το Ποντίκι παρακαλώντας το να τους διηγηθεί κάτι ακόμα.

– Υποσχέθηκες να μου πεις την ιστορία σου, είπε η Αλίκη, και για ποιο λόγο μισείς τις Γ. και τα Σ. πρόσθεσε ψιθυριστά, από φόβο μήπως το προσβάλλει ξανά.

– Αχ!.. Είναι τόσο μακριά και θλιβερή! είπε το Ποντίκι, καθώς βόλευε καλύτερα την ουρά του.

– Ασφαλώς είναι μακριά, είπε η Αλίκη, κοιτάζοντας μ' απορία την ουρά του ποντικιού, αλλά γιατί την βρίσκεις θλιβερή;

– Κι όση ώρα μιλούσε το Ποντίκι, εκείνη είχε μείνει με την απορία, γι' αυτό η ιστορία πήρε μέσα στο μυαλό της το παρακάτω σχήμα:

Ο Φιούρυ είπε στο
ποντίκι, που βρήκε
μεσ' την αποθήκη:
Θα σε πάω σε δικα-
στή, άθλιε μικρέ λη-
στή. Όχι, δεν παίρ-
νω αντιρρήσεις,
άσε τις ψευτο-
συγκινήσεις,
Κι έτσι που
βαριέμαι
τώρα θα
διασκεδάσω
καμιά ώρα.
Λέει τότε το
Ποντίκι: «Κύ-
ριε, μια τέτοια
δίκη, δίχως ένα
δικαστή γίνε-
ται να' ναι σω-
στή;». «Μη δι-
σπιστείς, λέει ο
Φιούρυ, εγώ
θα 'μαι δι-
καστής,
κι αφού
το καλοε-
ξετάσω
σε θάνα-
το θα
σε κα-
ταδι-
κά-
σω!»

– Δεν με προσέχεις καθόλου! είπε το Ποντίκι στην Αλίκη αυστηρά. Πού τρέχει το μυαλό σου;

– Να με συγχωρείς! είπε η Αλίκη πολύ ταπεινά, αλλά αν δεν κάνω λάθος είχες φτάσει στην πέμπτη στροφή.

– Καθόλου! φώναξε το Ποντίκι απότομα με πολύ θυμό. Έφτασε πια ο κόμπος στο χτένι!

– Ποιος κόμπος; είπε η Αλίκη πρόθυμη να φανεί χρήσιμη, ενώ κοιτούσε γύρω της ανήσυχα. Αχ άσε με να σε βοηθήσω να τον ξεμπλέξεις!

– Ούτε και να το σκέπτεσαι, είπε το Ποντίκι και σηκώθηκε να φύγει λέγοντας: Με προσβάλλεις, που κάθεσαι και λες τέτοιες ανοησίες!

– Δεν το ' κανα επίτηδες! ικέτεψε η καημένη η Αλίκη, αλλά κι εσύ είσαι, ξέρεις, πολύ μυγιάγγιχτο!

Το Ποντίκι απάντησε μόνο μ' ένα μούγκρισμα.

– Σε παρακαλώ, γύρισε πίσω κι αποτελείωσέ μας την ιστορία σου! φώναξε η Αλίκη ξωπίσω του. Και μαζί μ' εκείνη φώναξαν κι όλοι οι άλλοι.

– Ναι, έλα σε παρακαλούμε! Μα το Ποντίκι κούνησε μόνο το κεφάλι του περιφρονητικά κι απομακρύνθηκε γρηγορότερα.

– Τι κρίμα, να μη θέλει να μείνει! αναστέναξε το Λόρυ όταν πια το Ποντίκι είχε γίνει άφαντο. Μια καβουρίνα βρήκε την ευκαιρία για να πει στην κόρη της.

– Αχ χρυσό μου! αυτό ας σου γίνει μάθημα, για να μην χάνεις ποτέ την ψυχραιμία σου!

– Πάψε πια, μαμά! είπε λίγο απότομα το καβουράκι. Είσαι ικανή να κάνεις ακόμα κι ένα στρείδι να χάσει την υπομονή του!

– Ας είχα τώρα εδώ την Ντάινα και δεν θα' θελα τίποτ' άλλο! είπε δυνατά η Αλίκη, χωρίς ν' απευθύνεται σε κανένα συγκεκριμένα. Θα το' φερνε πίσω στο πι και φι!

– Και ποια είναι η Ντάινα, αν μου επιτρέπεις την ερώτηση; είπε το Λόρυ.

Η Αλίκη, πάντα έτοιμη να μιλήσει για την χαϊδεμένη της, απάντησε πρόθυμα:

– Η Ντάινα είναι η γάτα μας. Και δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο σπουδαία είναι στο να πιάνει ποντίκια! Πώς θα' θελα να την βλέπατε να κυνηγάει πουλιά! Μα αυτή, προτού καλά καλά δει ένα πουλάκι, το' χει κάνει κιόλας μια μπουκιά!

Αυτά τα λόγια προκάλεσαν εξαιρετική αίσθηση στην συντροφιά. Μερικά απ'τα πουλιά βιάστηκαν να φύγουν αμέσως μια γρια Κίσσα άρχισε να διπλοκουμπώνεται σχολαστικά, ενώ ανακοίνωνε:

– Είναι πια ώρα να γυρίσω σπίτι· η βραδινή ψύχρα με πειράζει στο λαιμό! κι ένα Καναρίνι φώναξε στα παιδιά του με φωνή που έτρεμε,

– Ας πηγαίνουμε, χρυσά μου! Θα' πρεπε να είσαστε από ώρα τώρα στο κρεβάτι!

Με διάφορες προφάσεις αποχώρησαν όλοι και σύντομα βρέθηκε η Αλίκη ολομόναχη.

«Τι ήθελα ν' αναφέρω τη Ντάινα: είπε μέσα της μελαγχολικά. Φαίνεται πως κανένας δεν τη χωνεύει εδώ κάτω, κι είμαι σίγουρη πως είναι η καλύτερη γάτα στον κόσμο! Αχ, αγαπημένη μου Ντάινα! Αναρωτιέμαι αν θα σε ξαναδώ ποτέ!».

Και τότε άρχισε η καημένη η Αλίκη πάλι να κλαίει, γιατί ένιωθε πολύ μόνη κι απογοητευμένη. Σε λιγάκι, ωστόσο, άκουσε από μακριά έναν αμυδρό ήχο από βηματάκια και κάρφωσε το βλέμμα της ανυπόμονα, ελπίζοντας κρυφά ότι το Ποντίκι είχε αλλάξει γνώμη και γύριζε για να τελειώσει την ιστορία του.

Κεφάλαιο 4

Το Κουνέλι στέλνει το Μικρό Μπιλ

Ήταν το Άσπρο Κουνέλι, που ξαναγύριζε σιγά σιγά, κοιτάζοντας ανήσυχο γύρω του, καθώς προχωρούσε, σαν κάτι να είχε χάσει· κι η Αλίκη το άκουσε να μουρμουρίζει μόνο του,

– Η Δούκισσα! Η Δούκισσα! Αχ ποδαράκια μου αγαπημένα! Αχ γούνα μου και μουστάκια μου! Σίγουρα θα διατάξει να μ' εκτελέσουν, όσο σίγουρα οι αγριόγατες είναι αγριόγατες! Αναρωτιέμαι, πού να μου έχουν πέσει! Η Αλίκη μάντεψε στη στιγμή ότι αναζητούσε τη βεντάλια και το ζευγάρι τ' άσπρα γάντια από κατσικόδερμα, κι άρχισε πολύ καλοπροαίρετα να τα γυρεύει παντού, όμως είχαν γίνει άφαντα - όλα έδειχναν αλλαγμένα μετά το μπάνιο της στη λίμνη, και η μεγάλη αίθουσα με το γυάλινο τραπέζι και την πορτούλα είχε εξαφανιστεί ολότελα.

Το Κουνέλι πήρε πολύ γρήγορα είδηση την Αλίκη, καθώς εκείνη τριγυρνούσε ψάχνοντας και της φώναξε θυμωμένα:

– Πώς εδώ, Μαίρη-Ανν, τι γυρεύεις εδωπέρα; Πετάξου αυτή τη στιγμή στο σπίτι και φέρε μου ένα ζευγάρι γάντια και μια βεντάλια! Και γρήγορα, ακούς!

Και η Αλίκη τρόμαξε τόσο πολύ, που έφυγε αμέσως τρέχοντας, προς την κατεύθυνση που της έδειξε, χωρίς να προσπαθήσει να του εξηγήσει το λάθος του.

«Με πήρε για την υπηρέτριά του, είπε μέσα της τρέχοντας. Πόσο θα ξαφνιαστεί, όταν ανακαλύψει ποια είμαι! Αλλά, ας του πάω καλύτερα την βεντάλια και τα γάντια του, αν μπορέσω βέβαια να τα βρω». Καθώς έλεγε αυτά, βρέθηκε μπροστά σ' ένα νοικοκυρεμένο σπιτάκι, που είχε στην πόρτα του μια γυαλιστερή μπρούτζινη πλάκα με τ' όνομα 'Α.ΚΟΥΝΕΛΙ', σκαλισμένο πάνω της. Μπήκε μέσα χωρίς να χτυπήσει κι έτρεξε στο απάνω

πάτωμα, γεμάτη αγωνία μήπως συναντήσει την πραγματική Μαίρη-Ανν, που θα την πετούσε έξω απ' το σπίτι, πριν βρει την βεντάλια και τα γάντια.

«Πόσο παράξενο μου φαίνεται, είπε μέσα της η Αλίκη, να κάνω θελήματα σ' ένα κουνέλι! Νομίζω πως σε λίγο θ' αρχίσει να με στέλνει κι η Ντάινα για θελήματα!». Κι άρχισε να φαντάζεται πώς θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο:

«Δεσποινίς Αλίκη! Ελάτε αμέσως να ετοιμαστείτε για τον περίπατό σας!». «Ένα λεπτό, νένα! Πρέπει να προσέχω αυτή την ποντικότρυπα, μήπως ξεπροβάλει ο ποντικός, ώσπου να γυρίσει η Ντάινα». Μόνο που δεν νομίζω πως θα κρατούσαν τη Ντάινα σπίτι, αν άρχιζε να διατάζει τον κόσμο μ' αυτόν τον τρόπο!».

Στο μεταξύ ανακάλυψε ένα μικρό καλοσυγυρισμένο δωματιάκι μ' ένα τραπέζι μπροστά στο παράθυρο και πάνω σ' αυτό (όπως κι έλπιζε) μια βεντάλια και δυο τρία ζευγάρια μικρούτσικα γαντάκια από άσπρο κατσικόδερμα· πήρε την βεντάλια κι ένα ζευγάρι γάντια κι ήταν έτοιμη να βγει απ' το δωμάτιο, όταν το μάτι της έπεσε πάνω σ' ένα μπουκαλάκι, ακουμπισμένο κοντά στον καθρέφτη. Αυτή τη φορά δεν υπήρχε ετικέτα που να λέει 'ΠΙΕΣ ΜΕ', όμως παρ' όλα αυτά το ξεβούλωσε και το' φερε στο στόμα της. «Ξέρω πως πάντα συμβαίνει κάτι ενδιαφέρον, είπε μέσα της, όσες φορές φάω ή πιω κάτι· ας δούμε λοιπόν, τι μπορεί να κάνει αυτό το μπουκαλάκι. Ελπίζω στ' αλήθεια να ξαναψηλώσω, γιατί πραγματικά βαρέθηκα να είμαι μια σταλιά!».

Κι αυτό ακριβώς έγινε, και μάλιστα πιο γρήγορα απ' ό,τι περίμενε· πριν προλάβει καν να πιεί το μισό απ' το μπουκάλι, έφτασε το κεφάλι της μέχρι το ταβάνι κι αναγκάστηκε να σκύψει για να μη σπάσει το σβέρκο της. Παράτησε βιαστικά το μπουκάλι λέγοντας μέσα της: «φτάνει ως εδώ - ελπίζω να μη μεγαλώσω κι άλλο - έτσι όπως είμαι δεν χωράω να βγω απ' την πόρτα - τι ήθελα να πιώ τοσο πολύ;».

Αλίμονο! Ήταν πια πολύ αργά για παρόμοιες σκέψεις! Συνέ-

χισε να μεγαλώνει, και να μεγαλώνει, και πολύ γρήγορα αναγκάστηκε να γονατίσει στο πάτωμα· πριν περάσει ένα λεπτό, ούτε κι έτσι δεν χωρούσε και δοκίμασε πώς θα ήταν αν ξάπλωνε κάτω, κι ακουμπούσε τον αγκώνα της στην πόρτα διπλώνοντας τ' άλλο χέρι κάτω απ' το κεφάλι της. Κι έτσι όμως συνέχισε να μεγαλώνει κι η τελευταία διέξοδος ήταν να βγάλει το ένα χέρι απ' το παράθυρο και να χώσει το ένα πόδι στην καμινάδα του τζακιού μονολογώντας:

– Τώρα πια, ό,τι και να γίνει, δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Άραγε τι θ' απογίνω;

Ευτυχώς για την Αλίκη, το μαγικό μπουκαλάκι είχε ολοκληρώσει την επίδρασή του, και σταμάτησε να μεγαλώνει· δεν έπαψε όμως να αισθάνεται πολύ άβολα, κι όπως δεν φαινόταν να υπάρχει πιθανότητα να ξαναβγεί ποτέ απ' το δωμάτιο, δεν ήταν περίεργο που ένιωθε δυστυχισμένη.

«Στο σπίτι ήταν πολύ πιο ευχάριστα, σκέφτηκε η καημένη, γιατί δεν χρειάζεται να μεγαλώνεις και να μικραίνεις όλη την ώρα και να σε διατάζουν ποντίκια και κουνέλια. Τι ήθελα να χωθώ μέσα σ' εκείνη τη φωλιά του κουνελιού; Κι ωστόσο, παρ' όλα αυτά, αυτός ο τρόπος ζωής έχει κάποιο ενδιαφέρον! Αναρωτιέμαι, τι άλλο θα μπορούσε να μου έχει συμβεί! Όταν κάποτε διάβαζα παραμύθια, φανταζόμουνα πως τέτοια πράγματα δεν συμβαίνουν ποτέ, και να που τώρα είμαι μπλεγμένη σ' αυτή την ιστορία! Θα' πρεπε να γραφτεί για μένα ένα βιβλίο, στ' αλήθεια θα' πρεπε! Κι όταν μεγαλώσω, θα γράψω ένα - μα είμαι κιόλας μεγάλη». Και πρόσθεσε λυπημένα: «τουλάχιστον, εδώ μέσα, δεν έχει τόπο για να μεγαλώσω περισσότερο».

«Μα τότε, σκέφτηκε η Αλίκη, θα μείνω πάντα στην ίδια ηλικία που είμαι τώρα; Αυτό είναι από μια άποψη παρήγορο - να μη γεράσω ποτέ - απ' την άλλη όμως, θα πρέπει πάντα να μελετάω για το σχολείο! Α, αυτό δεν μου αρέσει καθόλου!».

«Αχ, ανόητη Αλίκη! απάντησε στον ίδιο της τον εαυτό. Πώς θα μπορούσες να μελετήσεις εδώ μέσα; Εδώ μόλις που υπάρχει χώρος για σένα την ίδια, όσο για τα βιβλία, ούτε να το σκέφτεσαι!».

Συνέχισε λοιπόν να κάνει μόνη της ερωτήσεις που τις απαντούσε η ίδια, σκαρώνοντας έτσι ένα ολόκληρο διάλογο· όμως ύστερα από μερικά λεπτά ακούστηκε απ' έξω μια φωνή και σταμάτησε για ν' αφουγκραστεί.

– Μαίρη Αν! Μαίρη Αν! είπε η φωνή. Φέρε τα γάντια μου αυτή τη στιγμή!

Μετά ακούστηκαν βηματάκια ν' ανεβαίνουν τις σκάλες. Η Αλίκη κατάλαβε πως ήταν το Κουνέλι που την αναζητούσε, κι άρχισε να τρέμει τόσο πολύ, που ταρακουνήθηκε το σπίτι, ξεχνώντας τελείως ότι ήταν κάπου χίλιες φορές πιο μεγάλη απ' το Κουνέλι και δεν είχε κανένα λόγο να το φοβάται.

Το Κουνέλι έφτασε κιόλας στην πόρτα και προσπάθησε να την ανοίξει· αλλά, καθώς η πόρτα άνοιγε προς τα μέσα και ο αγκώνας της Αλίκης ήταν σφηνωμένος πίσω της, η απόπειρά του απέτυχε. Η Αλίκη τ' άκουσε να μονολογεί:

– Ε λοιπόν θα κάνω το γύρο του σπιτιού και θα μπω απ' το παράθυρο.

«Εδώ κάνεις λάθος!» σκέφτηκε η Αλίκη, κι αφού περίμενε λιγάκι, μέχρι που άκουσε το Κουνέλι να φθάνει κάτω απ' το παράθυρο, άνοιξε ξαφνικά το χέρι της, σαν να ήθελε κάτι ν' αρπάξει. Δεν έπιασε τίποτα, αλλά άκουσε μια μικρή στριγγλιά κι ένα

γδούπο και τζάμια να σπάνε, πράγμα που την έκανε να συμπεράνει πως το Κουνέλι μάλλον θα είχε πέσει πάνω στο θερμοκήπιο ή κάτι σχετικό.

Μετά έφτασε στ' αφτιά της μια θυμωμένη φωνή - του Κουνελιού

– Πατ! Πατ! πού είσαι;

Κι ύστερα μια φωνή πού δεν την είχε ξανακούσει:

– Πού θέλετε να είμαι; Ψάχνω για μήλα, εξοχότατε!

– Ακούς εκεί! Ψάχνει για μήλα! είπε το Κουνέλι θυμωμένο. Εμπρός! έλα και βοήθησέ με να βγω από δώ μέσα! (ακούστηκαν κι άλλα τζάμια να σπάνε).

– Και τώρα, Πατ, πες μου, τι είναι αυτό, εκεί στο παράθυρο;

– Στα σίγουρα είναι ένα χέρι εξοχότατε! (Το πρόφερε χέρρι.)

– Τι χέρι, ηλίθιε! Έχεις δει ποτέ σου χέρι τόσο μεγάλο; Αυτό πιάνει ολόκληρο το παράθυρο!

– Σίγουρα εξοχότατε, αλλά δεν παύει να είναι ένα χέρι.

– Σύμφωνοι, ωστόσο δεν έχει καμιά δουλειά εκεί πέρα· πήγαινε να το μαζέψεις!

Ύστερα απ' αυτό έγινε για κάμποση ώρα ησυχία κι η Αλίκη άκουγε μόνο κάτι ψιθυρίσματα πότε πότε· κάτι σαν:

– Σίγουρα, αυτό δεν μ' αρέσει καθόλου εξοχότατε, καθόλου μα καθόλου!

– Κάνε αυτό που σου λέω, φοβιτσιάρη!

Τελικά ξανάνοιξε το χέρι της στο κενό, σαν να' θελε κάτι ν' αρπάξει. Τούτη τη φορά ακούστηκαν δύο στριγγλιές και περισσότερα τζάμια να σπάνε. «Μα θα πρέπει να' χουν ένα σωρό θερμοκήπια! σκέφτηκε η Αλίκη. Αναρωτιέμαι, τι πάνε τώρα να σκαρώσουν! Μακάρι να μπορούσαν να με τραβήξουν και να με βγάλουν απ' το παράθυρο! Είμαι πια σίγουρη πως δεν θέλω να μείνω άλλο εδώ μέσα!».

Περίμενε ακόμα λίγη ώρα χωρίς ν' ακούει τίποτα· στο τέλος έφτασε στ' αφτιά της το τρίξιμο από τις ρόδες κάποιου μικρού καροτσιού κι ο ήχος από κάμποσες φωνές, που μιλούσαν όλες μαζί και κατάφερε να ξεχωρίσει τούτα τα λόγια:

– Πού είναι η άλλη σκάλα;

– Αφού μου είπατε να φέρω μόνο μία. Την άλλη την έχει ο Μπιλ.

– Μπιλ! Τρέχα, παιδί μου να φέρεις την άλλη σκάλα!

– Τώρα να τις στήσεις σ' αυτή τη γωνία.

– Όχι, πρώτα θα τις δέσεις την μία με την άλλη - ακόμα δεν φτάνουν αρκετά ψηλά.

– Μπα, κι έτσι κάνουν τη δουλειά τους, μην είσαι τόσο σχολαστικός.

– Έλα Μπιλ! Πιάσε αυτό το σκοινί.

– Θ' αντέξει η στέγη;

– Πρόσεχε, εκείνο το κεραμίδι έχει λασκάρει.

– Ωχ, πέφτει! Προσέξτε τα κεφάλια σας!' (έγινε σαματάς)

– Τώρα, αυτό ποιος το' κανε;

– Ο Μπιλ, μου φαίνεται.

– Ποιος θα κατεβεί στην καμινάδα;

– Σίγουρα όχι εγώ! γιατί δεν πας εσύ;

– Εγώ αποκλείεται. Πρέπει να κατέβει ο Μπιλ.

– Έλα Μπιλ, το αφεντικό λέει πως πρέπει να κατέβεις στην καμινάδα!

«Ωστε έτσι! Ο Μπιλ θα κατέβει από την καμινάδα! είπε μέσα της η Αλίκη. Μου φαίνεται πως τα φορτώνουν όλα στο Μπιλ! Για τίποτα δεν θα' θελα να είμαι στη θέση του Μπιλ· αυτό το τζάκι παραείναι στενόχωρο, αλλά φτάνει και περισσεύει για να δώσω μια μικρή κλωτσιά!».

Τράβηξε το πόδι της μέσα απ' την καμινάδα, όσο μπορούσε, και περίμενε, ώσπου άκουσε κάποιο ζωάκι (δεν μπορούσε να μαντέψει τι είδους ζώο ήταν) να γρατζουνάει και να χαρχαλεύει μέσα στην καμινάδα, πολύ κοντά από πάνω της και λέγοντας «Αυτός είναι ο Μπιλ»· έδωσε μια γερή κλωτσιά και περίμενε να δει τι έγινε.

Πρώτα άκουσε ένα γενικό σαματά από φωνές, που έλεγαν:

– Να ο Μπιλ! και μετά μόνο τη φωνή του Κουνελιού:

– Πιάστε τον, εσείς που είσαστε κοντα στον φράχτη!

Μετά ησυχία κι ύστερα πάλι φωνές μπερδεμένες:

– Ανασηκώστε του το κεφάλι.

– Δώστε του τώρα μπράντυ.

– Πρόσεχε μην πνιγεί!

– Πώς ήταν φιλαράκο; τι σου συνέβη; Πες τα μας όλα!

Στο τέλος ακούστηκε μια λεπτή τσιριχτή φωνούλα. («Αυτός είναι ο Μπιλ», σκέφτηκε η Αλίκη).

– Μα την αλήθεια, ούτε ξέρω· Ευχαριστώ, όχι άλλο· τώρα νιώθω καλύτερα - είμαι ακόμη πολύ ζαλισμένος για να σας τα διηγηθώ - το μόνο που ξέρω είναι πως με χτύπησε κάτι σαν ελατήριο, και τινάχτηκα σαν ρουκέττα!

– Πράγματι έτσι ήταν, φιλαράκο! είπαν οι άλλοι.

– Δεν μένει παρά να κάψουμε το σπίτι! είπε η φωνή του Κουνελιού, κι η Αλίκη φώναξε μ' όλη της τη δύναμη:

– Αν κάνετε κάτι τέτοιο, θα σας ξαμολήσω την Ντάινα!

Αμέσως έπεσε νεκρική σιωπή κι η Αλίκη είπε μέσα της: «Αναρωτιέμαι, τι πάνε τώρα να σκαρώσουν! Αν είχαν μυαλό στο κεφάλι τους θα ξήλωναν τη στέγη».

Μετά από ένα δυο λεπτά άρχισαν πάλι να πηγαινοέρχονται, κι η Αλίκη άκουσε το Κουνέλι, που έλεγε:

– Ένας γεμάτος κουβάς φτάνει, για την αρχή.

«Με τι πράγμα γεμάτος;», αναρωτήθηκε η Αλίκη. Αλλά δεν χρειάστηκε να σκεφτεί πολλή ώρα, γιατί, πριν περάσει μια στιγμή, άρχισε να πέφτει στο παράθυρο μια βροχή από πετραδάκια, και μερικά την χτύπησαν στο πρόσωπο. «Θα βάλω ένα τέρμα σ' όλα αυτά», είπε μέσα της και φώναξε δυνατά:

– Σας συμβουλεύω να μην ξανακάνετε κάτι τέτοιο!

– Αυτό προκάλεσε μια ακόμα νεκρική σιωπή.

Η Αλίκη πρόσεξε, με κάποια έκπληξη, ότι τα πετραδάκια που είχαν πέσει στο πάτωμα άρχισαν να γίνονται μικροσκοπικά γλυκά, και μια έξυπνη ιδέα πέρασε απ' το νου της: «Αν φάω κανένα απ' αυτά τα γλυκά, σκέφτηκε, σίγουρα θ' αλλάξει κάτι στο μπόι μου· κι αφού δεν γίνεται πια να μεγαλώσω περισσότερο, υποθέτω πως θα πρέπει να μικρύνω».

Κατάπιε λοιπόν ένα από τα γλυκά, κι είδε πως αρχισε αμέσως να μικραίνει. Μόλις έγινε αρκετά μικρή, ώστε να χωράει να περάσει απ' την πόρτα, βγήκε τρέχοντας από το σπίτι κι έπεσε πάνω σ' ένα πλήθος από μικρά ζώα και πουλιά, που περίμεναν απ' έξω.

Η καημένη η σαυρίτσα, ο Μπιλ, ήταν στη μέση της συγκέντρωσης και στηριζόταν πάνω σε δυο ινδικά χοιρίδια, που του έδιναν να πιεί κάτι από ένα μπουκάλι. Μόλις πρόβαλε η Αλίκη, όρμησαν όλοι προς το μέρος της· εκείνη όμως το' βαλε στα πόδια μ' όλη της τη δύναμη και γρήγορα βρέθηκε, ασφαλής, μέσα σ' ένα πυκνό δάσος.

«Η πρώτη μου δουλειά, είπε μέσα της η Αλίκη, ενώ τριγύριζε στο δάσος, είναι να ξαναβρώ το κανονικό μου μπόι κι έπειτα να βρώ το δρόμο για τον υπέροχο εκείνο κήπο. Αυτό μου φαίνεται πως είναι το καλύτερο σχέδιο».

Σαν σχέδιο φαινόταν, χωρίς αμφιβολία, θαυμάσιο και μάλιστα πολύ ξεκάθαρο και απλό· η μόνη δυσκολία ήταν πως δεν είχε την παραμικρή ιδέα από πού ν' αρχίσει· κι ενώ έψαχνε ανήσυχη ανάμεσα στα δέντρα,ένα μικρό κοφτό γάβγισμα πάνω απ' το κεφάλι της, την έκανε να κοιτάξει ψηλά.

Ένα τεράστιο κουτάβι την κοιτούσε με ολοστρόγγυλα μάτια, απλώνοντας διστακτικά το πόδι του για να την αγγίξει.

– Το καημενούλι, είπε η Αλίκη και δοκίμασε να του σφυρίξει, αλλά συγχρόνως έτρεμε από το φόβο της στη σκέψη πως ίσως να ήταν πεινασμένο και τότε θα μπορούσε θαυμάσια να την κάνει μια μπουκιά, παρ' όλα της τα καλοπιάσματα.

Μη ξέροντας λοιπόν τι να κάνει, πήρε ένα ξυλαράκι και τ' άπλωσε στο κουτάβι· τότε εκείνο πήδησε στον αέρα, γαβγίζοντας από αγαλλίαση, όρμησε να πάρει το ξύλο κι έκανε πως τάχα το δαγκώνει· η Αλίκη κρύφτηκε πίσω από ένα μεγάλο γαϊδουράγκαθο για να γλιτώσει το ποδοπάτημα, αλλά μόλις πήγε να ξαναβγεί απ' την άλλη μεριά, το κουτάβι όρμησε πάλι ν' αρπάξει το ξύλο, κάνοντας μια ολόκληρη τούμπα από τη βιασύνη του. Η Αλίκη, επειδή είχε την εντύπωση ότι παίζει μ' ένα ολόκληρο άλογο, κι επειδή φοβόταν αδιάκοπα πως θα την τσαλαπατήσει, έτρεξε πάλι πίσω απ' το γαϊδουράγκαθο. Το κουτάβι άρχισε τότε μια σειρά από ψευτοεπιθέσεις στο ξύλο, τρέχοντας προς το μέρος της και μετά οπισθοχωρώντας και γαβγίζοντας βραχνά όλη την ώρα, ώσπου στο τέλος κάθησε κάτω, αρκετά μακριά, λαχανιασμένο, με τη γλώσσα κρεμασμένη έξω απ' το στόμα του και τα μεγάλα του μάτια μισόκλειστα.

Αυτό φάνηκε στην Αλίκη μια καλή ευκαιρία για να το σκάσει· έτσι το 'βαλε αμέσως στα πόδια κι έτρεχε, μέχρι που κουράστηκε και της κόπηκε η αναπνοή, και το γάβγισμα του κουταβιού μόλις που ακουγόταν από μακριά.

«Παρ' όλα αυτά, τι γλυκό σκυλάκι που ήταν! είπε μέσα της η Αλίκη, κι ακούμπησε πάνω σε μιά νεραγκούλα για να ξεκουραστεί, κάνοντας αέρα μ' ένα από τα φύλλα της. Θα ' θελα πολύ να του μάθω να κάνει διάφορα κόλπα, μόνο που θα ' πρεπε να είχα το κατάλληλο μπόι γι αυτή τη δουλειά! Αχ Θεέ μου! Παραλίγο θα ξέχναγα πως πρέπει να ξαναψηλώσω! Για να δούμε λοιπόν, πώς θα τα βγάλω πέρα. Πιστεύω πως πρέπει να φάω ή να πιω κάτι, αλλά το πρόβλημα είναι: «Τι;»

Τι; Αυτό ήταν πραγματικά ένα μεγάλο πρόβλημα. Η Αλίκη

κοίταξε τριγύρω της τα λουλούδια και το χορτάρι, αλλά δεν έβλεπε τίποτα που να φαίνεται κάτω από αυτές τις συνθήκες κατάλληλο, για να το φάει ή να το πιεί. Κοντά της φύτρωνε ένα μεγάλο μανιτάρι, που είχε περίπου το ύψος της· κι αφού κοίταξε από κάτω και στο πλάι και πίσω του, σκέφτηκε πως καλά θα ήταν αν έβλεπε και στην κορφή του.

Τεντώθηκε λοιπόν στις μύτες των ποδιών της, έριξε μια ματιά πάνω απ' την άκρη του μανιταριού κι αμέσως το βλέμμα της συνάντησε τα μάτια μιας μεγάλης γαλάζιας κάμπιας, που καθόταν στην κορφή, με σταυρωμένα χέρια, καπνίζοντας ήσυχα έναν μεγάλο ναργιλέ, χωρίς να δίνει την παραμικρή σημασία σ' εκείνη ή σ' οτιδήποτε άλλο.

Κεφάλαιο 5

Συμβουλές από μια Κάμπια

Η Κάμπια κι η Αλίκη κοίταζαν η μια την άλλη για κάμποση ώρα σιωπηλές· στο τέλος η Κάμπια έβγαλε το ναργιλέ απ' το στόμα της και μίλησε στην Αλίκη με μια αποχαυνωμένη και νυσταλέα φωνή.

– Ποια είσαι πάλι εσύ; είπε η Κάμπια.

Αυτό δεν ήταν μια ενθαρρυντική αρχή για συζήτηση. Η Αλίκη απάντησε μάλλον ντροπαλά.

– Μα, για την ώρα ούτε κι εγώ ξέρω, κυρία· βέβαια ξέρω ποια ήμουνα όταν ξύπνησα το πρωί, νομίζω όμως πως θα πρέπει να έχω αλλάξει κάμποσες φορές από τότε.

– Τι θέλεις να πεις; είπε βλοσυρά η Κάμπια, εξηγήσου!

– Λυπάμαι, Κυρία, δεν μπορώ να εξηγηθώ, είπε η Αλίκη, γιατί, βλεπετε, εγώ δεν είμαι εγώ.

– Όχι δεν βλέπω, είπε η Κάμπια.

– Φοβάμαι πως δεν μπορώ να εκφραστώ πιο καθαρά, είπε πολύ ευγενικά η Αλίκη, και για να πω την αλήθεια, κι εγώ η ίδια δεν καταλαβαίνω τίποτα πια· κι ύστερα τα' χω χαμένα, αλλάζοντας μέσα σε μια μέρα τόσα πολλά και διαφορετικά μεγέθη.

– Δεν βλέπω το λόγο, είπε η Κάμπια.

– Ωραία, ίσως μέχρι τώρα να μην το έχετε διαπιστώσει, είπε η Αλίκη· αλλά όταν θα πρέπει να γίνετε χρυσαλλίδα - και κάποια μέρα, όπως ξέρετε, θα γίνετε - και μετά πεταλούδα, πιστέυω ότι θα νιώσετε περίεργα, έτσι δεν είναι;

– Καθόλου, είπε η Κάμπια.

– Καλά, ίσως τα συναισθήματά σας να είναι διαφορετικά, είπε η Αλίκη, εκείνο όμως που ξέρω είναι πως εγώ θα το' βρισκα πολύ περίεργο.

– Εσύ! είπε η Κάμπια περιφρονητικά. Και ποια είσαι εσύ;

Και μ' αυτό βρέθηκαν ξανά πίσω, στην αρχή της συζήτησης. Η Αλίκη είχε εκνευριστεί λιγάκι με τις τόσο κοφτές παρατηρήσεις της Κάμπιας, κορδώθηκε λοιπόν και είπε πολύ σοβαρά:

– Νομίζω πως πρώτα εσείς θα έπρεπε να μου πείτε ποια είστε.

– Γιατί; είπε η Κάμπια.

Αυτή ήταν άλλη μια μπερδεμένη ερώτηση· κι επειδή η Αλίκη δεν έβρισκε κανένα καλό επιχείρημα, κι ήταν φανερό πως η Κάμπια ήταν πάρα πολύ κακοδιάθετη, έκανε να φύγει.

– Γύρνα πίσω! φώναξε ξοπίσω της η Κάμπια. Έχω να σου πω κάτι σημαντικό!

Αυτό, βέβαια, υποσχόταν πολλά. Η Αλίκη άλλαξε γνώμη και ξαναγύρισε.

– Να κρατάς την ψυχραιμία σου, είπε η Κάμπια.

– Αυτό είν' όλο; είπε η Αλίκη πνίγοντας το θυμό της, όσο μπορούσε.

– Όχι, είπε η Κάμπια.

Η Αλίκη σκέφτηκε πως δεν θα έχανε τίποτα αν περίμενε, αφού δεν είχε τίποτ' άλλο να κάνει, και στο κάτω κάτω, μπορεί ν' άκουγε τίποτα που να άξιζε τον κόπο. Για μερικά λεπτά η Κάμπια κάπνιζε χωρίς να μιλάει· επιτέλους όμως ξεδίπλωσε τα χέρια της, ξανάβγαλε τον ναργιλέ απ' το στόμα της και είπε:

– Λοιπόν, πιστεύεις πως έχεις αλλάξει, έτσι δεν είναι;

– Πολύ φοβάμαι πως έχω, κυρία, είπε η Αλίκη. Δεν μπορώ να θυμηθώ αυτά που ήξερα και δεν διατηρώ το ίδιο ύψος πάνω από δέκα λεπτά!

– Τι ακριβώς δεν θυμάσαι; είπε η Κάμπια.

– Να, προσπάθησα να πω το «Κοίτα την προκομμένη μελισσούλα», αλλά μού βγήκε τελείως διαφορετικό! απάντησε η Αλίκη πολύ μελαγχολικά.

– Απάγγειλε το '*Γέρασες Μπαρμπα-Γουίλλιαμ*', είπε η Κάμπια.

Η Αλίκη σταύρωσε τα χέρια της και άρχισε:

Γέρασες, Μπαρμπα-Γουίλλιαμ, είπε ο νέος,
και τα μαλλιά σου είναι άσπρα σαν το χιόνι
ασ' τις ακροβασίες κατά μέρος,
αυτό που κάνεις ολοένα, με θυμώνει.

Λέει ο Γουίλλιαμ στο γιο του: Σαν ήμουν νέος
είχα έγνοια να μη χτυπήσω στο κεφάλι,
τώρα που ξέρω πως είν' άδειο κι είμαι γέρος,
κάνω το κέφι μου συνέχεια και πάλι.

– *Γέρασες, λέει ο νέος όπως πρώτα,*
κι από το πάχος πας να ξεχειλίσεις,
την κωλοτούμπα που έκανες στην πόρτα,
μήπως μπορείς να μου την εξηγήσεις;

Και λέει ο γέρος που κουνά το γκρίζο του κεφάλι:
– Παλιότερα τα μέλη μου ευλύγιστα κρατούσα,
μ' αυτή την κρέμα, - ένα σελίνι το μπουκάλι.
Τι θα 'λεγες αν λίγη σου πουλούσα;

– Μα γέρασες, λέει ο νιος, και δεν μπορείς
από χυλό άλλο στα δόντια σου να πιάνεις.
Αλλά μια πάπια ξεκοκάλισες, και είναι ν' απορείς,
πες μου, παρακαλώ σε, πώς το κάνεις;

– Σαν νιος, λέει ο γέρος, σπούδασα νομικά
κι έλεγα στη γυναίκα μου κάθε υπόθεσή μου,
δυνάμωσε η μασέλα μου απ' αυτό, οριστικά
και ήταν πάντα ακούραστη σε όλη τη ζωή μου.

– Γέρασες, λέει ο νιος, και δεν περίμενε κανείς
να 'ναι το μάτι σου σαν πρώτα πια το ίδιο.
Κι όμως πάνω στη μύτη ένα χέλι ισορροπείς!
Τι σ' έκανε στ' αλήθεια τόσο επιτήδειο;

– Σε τρεις σου απάντησα ερωτήσεις και σε φτάνει,
είπε ο γέρος, και αυτό το ύφος να τ' αφήσεις·
η υπεροψία σου εμένα δεν με πιάνει
και γρήγορα τη σκάλα να κουτρουβαλήσεις!

– Δεν το είπες σωστά, είπε η Κάμπια.
– Ναι, φοβάμαι πως δεν είναι και πολύ σωστό, είπε δειλά η Αλίκη, μερικές λέξεις έχουν γίνει αγνώριστες.
– Είναι λάθος απ' την αρχή ως το τέλος, είπε η Κάμπια τελεσίδικα και για μερικά λεπτά έγινε σιωπή.

Μίλησε πρώτη η Κάμπια:

– Τι ανάστημα θέλεις να έχεις; ρώτησε.

– Α, δεν είμαι ιδιότροπη, όσον αφορά το ανάστημα, βιάστηκε ν' απαντήσει η Αλίκη. Μόνο που δεν είναι ευχάριστο ν' αλλάζει κανείς μπόι τόσο συχνά, ξέρετε.

– Οχι, δεν ξέρω, είπε η Κάμπια.

Η Αλίκη δεν είπε τίποτα· ποτέ, σ' όλη της τη ζωή, δεν της είχαν φέρει τόσες αντιρρήσεις, κι ένιωθε να χάνει την ψυχραιμία της.

– Είσαι ικανοποιημένη τώρα; είπε η Κάμπια.

– Να, θα ήθελα να ήμουνα λιγάκι πιο ψηλή, κυρία, αν δεν έχετε αντίρρηση, είπε η Αλίκη· είναι τόσο φρικτό να έχει κανείς ύψος επτάμισι πόντους.

– Είναι ένα πάρα πολύ καλό ανάστημα! είπε θυμωμένη η Κάμπια και σηκώθηκε όρθια καθώς μιλούσε (είχε ακριβώς επτάμισι πόντους ύψος).

– Αλλά για μένα όμως είναι ασυνήθιστο! έκανε ικετευτικά η Αλίκη, που ήταν καταστενοχωρημένη, λέγοντας ταυτόχρονα μέσα της, «και τι δεν θα' δινα να ήταν αυτά τα όντα λιγότερο εύθικτα!».

– Με τον καιρό θα το συνηθίσεις, είπε η Κάμπια κι έβαλε τον ναργιλέ στο στόμα της και ξανάρχισε να καπνίζει.

Αυτή τη φορά η Αλίκη περίμενε υπομονετικά, μέχρι ν' αποφασίσει να ξαναμιλήσει. Ύστερα από ένα δυο λεπτά η Κάμπια έβγαλε τον ναργιλέ απ' το στόμα της, χασμουρήθηκε μια δυο φορές και τεντώθηκε. Μετά κατέβηκε από το μανιτάρι, κι απομακρύνθηκε έρποντας πάνω στη χλόη· ενώ έφευγε, γύρισε και το μόνο που είπε ήταν:

– Η μια πλευρά θα σε κάνει να ψηλώσεις, η άλλη πλευρά θα σε κάνει να μικρύνεις.

«Ποιανού πράγματος η μια πλευρά; Και ποιανού πράγματος η άλλη πλευρά;», σκέφτηκε η Αλίκη.

– Του μανιταριού,είπε η Κάμπια, λες κι η Αλίκη είχε ρωτήσει δυνατά, κι εξαφανίστηκε στη στιγμή.

Η Αλίκη στάθηκε και κοίταξε για ένα λεπτό σκεπτικά το μανιτάρι, προσπαθώντας να καταλάβει ποιες ήταν οι δύο του πλευρές, κι όπως ήταν τελείως στρογγυλό, βρέθηκε σε πολύ μεγάλο δίλημμα. Ωστόσο, στο τέλος, άπλωσε τα χέρια της γύρω του, όσο πιο μακριά εφτανε, κι έκοψε με το κάθε της χέρι ένα κομμάτι απ' τις δύο άκρες του μανιταριού.

«Και τώρα, ποιο είναι ποιο;», είπε μέσα της και δάγκωσε λιγάκι απ' το δεξί κομμάτι για να δει το αποτέλεσμα. Την άλλη στιγμή ένιωσε ένα άγριο χτύπημα κάτω απ' το σαγόνι· είχε χτυπήσει πάνω στο πόδι της!

Κατατρόμαξε μ' αυτή την τόσο ξαφνική αλλαγή, αλλά κατάλαβε πως δεν είχε καιρό για χάσιμο, γιατί μίκραινε ολοταχώς· έτσι, αμέσως προσπάθησε να φάει λίγο απ' το άλλο κομμάτι. Το σαγόνι της όμως ήταν σχεδόν κολλημένο πάνω στο πόδι της και δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου χώρος για ν' ανοίξει το στόμα της· αλλά στο τέλος το άνοιξε και κατάφερε να καταπιεί ένα ψίχουλο απ' το αριστερό κομμάτι.

– Να που το κεφάλι μου είναι επιτέλους ελεύθερο! είπε η Αλίκη με ενθουσιασμό, μα την επόμενη στιγμή έγινε πανικός, όταν διαπίστωσε πως δεν μπορούσε να βρεί πουθενά τους ώμους της· το μόνο που έβλεπε κοιτάζοντας κάτω ήταν ένας ατέλειωτα μακρύς λαιμός που έμοιαζε να ξεφυτρώνει από μια θάλασσα από πράσινα φύλλα.

– Τι μπορεί να είναι άραγε όλη αυτή η πρασινάδα; είπε η Αλίκη. Και πού να πήγαν οι ώμοι μου; Και τα καημένα μου τα χεράκια, πώς γίνεται και δεν μπορώ να τα δω;

Τα κουνούσε πέρα δώθε, ενώ μιλούσε, αλλά δεν έβλεπε κανένα αποτέλεσμα, εκτός από ένα ελαφρό τρεμούλιασμα ανάμεσα στα μακρινά φυλλώματα.

Και μια και δεν φαινόταν να υπάρχει τρόπος να πλησιάσει τα χέρια της στο κεφάλι της, προσπάθησε, σκύβοντας, να πλησιάσει το κεφάλι της σ' αυτά και διαπίστωσε όλο χαρά πως ο λαιμός της κουνιόταν ευλύγιστος σαν φίδι προς όλες τις κατευθύνσεις. Μόλις είχε καταφέρει να τον λυγίσει μέχρι κάτω, διαγρά-

φοντας μια κομψή κυματιστή τροχιά, κι ήταν έτοιμη να βουτήξει μέσα στα φυλλώματα, που διαπίστωσε ότι δεν ήταν άλλο απ' τις κορφές των δέντρων, όταν ένα απειλητικό σφύριγμα την έκανε να τραβηχτεί βιαστικά: ένα μεγάλο Περιστέρι της είχε ορμήσει καταπρόσωπο και την χτυπούσε άγρια με τα φτερά του.

– Φίδι! ούρλιαξε το Περιστέρι.

– Δεν είμαι καθόλου φίδι! είπε η Αλίκη πειραγμένη. Άσε με ήσυχη!

– Είσαι φίδι και το ξαναλέω! επανέλαβε το Περιστέρι, αλλά με πιο ήπιο τόνο και πρόσθεσε με κάτι σαν λυγμό:

– Δοκίμασα τα πάντα, αλλά τίποτα δεν φαίνεται να τα ησυχάζει!

– Δεν έχω την παραμικρή ιδέα για ποιο πράγμα μιλάς, είπε η Αλίκη.

– Δοκίμασα τις ρίζες των δέντρων, δοκίμασα τις όχθες, δοκίμασα και τους φράχτες, συνέχισε το Περιστέρι, χωρίς να της δίνει σημασία, αλλά αυτά τα φίδια! Με τίποτα δεν ησυχάζουν!

Η Αλίκη απορούσε όλο και πιο πολύ, αλλά σκέφτηκε πως δεν είχε κανένα νόημα να πει τίποτα άλλο, πριν τελειώσει το Περιστέρι.

– Σαν να μην ήταν αρκετός μπελάς να κλωσσάω τ' αυγά, είπε το Περιστέρι· πρέπει κιόλας να έχω μέρα νύχτα τα μάτια μου τέσσερα για τα φίδια! Α μα πια, είναι τρεις βδομάδες που έχω να κλείσω μάτι!

– Λυπάμαι πάρα πολύ που σ' ανησύχησα, είπε η Αλίκη, που άρχισε να καταλαβαίνει τι εννοούσε.

– Και μόλις είχα βρεί το ψηλότερο δέντρο στο δάσος, συνέχισε το Περιστέρι, υψώνοντας τσιριχτά τη φωνή του, και μόλις είχα πιστέψει πως είχα επιτέλους απαλλαγεί από δαύτα, και να που εκείνα ξεκουλουριάζονται και πέφτουν απ' τον ουρανό! Να χαθείς φίδι!

– Μα δεν είμαι φίδι, σου λέω! είπε η Αλίκη. Είμαι ένα - είμαι ένα...

– Λοιπόν τι είσαι; είπε το Περιστέρι. Το βλέπω πως κάτι προσπαθείς να σκαρφιστείς!

– Εγώ ... εγώ είμαι ένα κοριτσάκι, είπε η Αλίκη, μάλλον διστακτικά, επειδή θυμήθηκε όλες τις αλλαγές που είχε υποστεί εκείνη την ημέρα.

– Αλήθεια, πολύ πιστευτή ιστορία! είπε το Περιστέρι μ' ένα ύφος απόλυτης περιφρόνησης. Έχω δει ένα σωρό κοριτσάκια στη ζωή μου, αλλά κανένα μ' έναν λαιμό σαν κι αυτόν! Όχι, όχι! είσαι ένα φίδι, και δεν ωφελεί σε τίποτα να το αρνιέσαι. Φαντάζομαι πως θα μου πεις σε λίγο ότι δεν έχεις βάλει ποτέ αυγό στο στόμα σου!

– Ασφαλώς κι έχω φάει αυγά, είπε η Αλίκη, που ήταν πολύ ειλικρινής· αλλά, ξέρεις, και τα κοριτσάκια τρώνε αυγά σαν τα φίδια.

– Αυτό δεν το πιστεύω, είπε το Περιστέρι· αλλά αν είναι έτσι, τότε κι αυτά είναι κάτι σαν φίδι, αυτό έχω να σου πω!

– Αυτή ήταν μια τόσο νέα άποψη για την Αλίκη, που έμεινε άφωνη για ένα δυο λεπτά, δίνοντας έτσι στο Περιστέρι την ευκαιρία να προσθέσει.

– Κι εσύ ψάχνεις γι αυγά, αυτό το ξέρω καλά· και τι μ' ενδιαφέρει αν είσαι κοριτσάκι ή φίδι:

– Ενδιαφέρει εμένα, και πολύ μάλιστα, είπε βιαστικά η Αλίκη· εγώ όμως δεν ψάχνω γι' αυγά· κι αν έψαχνα, δεν θα' θελα τα δικά σου· δεν μου αρέσουν ωμά.

– Τότε λοιπόν δίνε του! Είπε το Περιστέρι σκυθρωπό, καθώς ξαναβολευόταν στη φωλιά του. Η Αλίκη τρύπωσε όπως όπως ανάμεσα στα δέντρα, γιατί ο λαιμός της μπλεκόταν συνέχεια στα κλαδιά κι έπρεπε να σταματάει ολοένα για να τον ξεμπερδέψει. Έπειτα από λίγο θυμήθηκε πως κρατούσε ακόμη στα χέρια της τα κομμάτια απ' το μανιτάρι και βάλθηκε να τρώει πολύ προσεκτικά, πρώτα απ' το ένα και μετά απ' το άλλο, έτσι που να γίνεται πότε ψηλότερη, πότε κοντύτερη, μέχρι που στο τέλος κατάφερε να ξαναβρεί το κανονικό της ανάστημα.

Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε χάσει το κανο-

νικό της ύψος και στην αρχή της φάνηκε αρκετά περίεργο· αλλά σε λίγα λεπτά το συνήθισε κι άρχισε, όπως πάντα, να μιλάει με τον εαυτό της.

– Για κοίτα! Το μισό μου σχέδιο πραγματοποιήθηκε! Τι σκοτούρα που είναι όλες αυτές οι αλλαγές! Δεν είμαι ποτέ σίγουρη για το τι θα μου συμβεί από την μια στιγμή στην άλλη! Ας είναι όμως, ξαναβρήκα το κανονικό μου μπόι· το επόμενο μου βήμα είναι να φτάσω σ' εκείνο τον υπέροχο κήπο - αναρωτιέμαι όμως πώς θα τα καταφέρω;

Κι όπως έλεγε αυτά, βρέθηκε ξαφνικά σ' ένα ξέφωτο μ' ένα σπιτάκι, λίγο πιο ψηλό από ένα μέτρο, στη μέση. Όποιοι κι αν μένουν εκεί μέσα, σκέφτηκε η Αλίκη, δεν γίνεται να με αντικρίσουν τόσο ψηλή, γιατί θα τρελαθούν απ' το φόβο τους! Άρχισε λοιπόν πάλι να τρώει λίγο λίγο απ' το κομμάτι που κρατούσε στο δεξί της χέρι, και δεν τόλμησε να πλησιάσει το σπίτι, πριν καταφέρει να περιορίσει το μπόι της στους εικοσιπέντε πόντους.

Κεφάλαιο 6

Γουρούνι και πιπέρι

Στάθηκε για ένα δύο λεπτά κοιτάζοντας το σπίτι, κι αναρωτιόταν τι να κάνει, όταν, ξαφνικά, ένας υπηρέτης με λιβρέα ξεπρόβαλε τρέχοντας απ' το δάσος - (σκέφτηκε ότι ήταν υπηρέτης, επειδή φορούσε λιβρέα· διαφορετικά, κρίνοντας μόνο απ' τη φάτσα του, θα' λεγε πως ήταν ψάρι) - και χτύπησε δυνατά την πόρτα με το χέρι του. Την πόρτα την άνοιξε ένας άλλος υπηρέτης με λιβρέα, με μούτρο στρογγυλό και μάτια

γουρλωμένα σαν βάτραχος· η Αλίκη πρόσεξε πως κι οι δυο υπηρέτες είχαν πουδραρισμένα μαλλιά, γεμάτα μπούκλες. Ήταν πολύ περίεργη να μάθει τι συνέβαινε και ξετρύπωσε λίγο απ' το δάσος για ν' ακούσει.

Την αρχή έκανε ο Υπηρέτης-Ψάρι, που έβγαλε κάτω απ' το μπράτσο του ένα τεράστιο γράμμα, σχεδόν τόσο μεγάλο σαν κι αυτόν, και το παρέδωσε στον άλλον, λέγοντας με επισημότητα.

– Για την Δούκισσα. Πρόσκληση από την Βασίλισσα για μια παρτίδα κρόκετ.

– Ο Υπηρέτης-Βάτραχος τα επανέλαβε με την ίδια επισημότητα, αλλάζοντας μόνο τη σειρά των λέξεων λιγάκι.

– Από την Βασίλισσα. Πρόσκληση για την Δούκισσα για μια παρτίδα κρόκετ.

Ύστερα υποκλίθηκαν κι οι δύο βαθιά, έτσι που μπερδεύτηκαν οι μπούκλες τους.

Η Αλίκη, βλέποντας τους, έβαλε τέτοια γέλια, που αναγκάστηκε να τρέξει πίσω στο δάσος, από φόβο μήπως την ακούσουν· κι όταν κρυφοκοίταξε μετά από λίγο, ο Υπηρέτης-Ψάρι είχε φύγει κι ο άλλος καθόταν χάμω, δίπλα στην πόρτα, κοιτάζοντας σαν ηλίθιος τον ουρανό.

Η Αλίκη πλησίασε την πόρτα δειλά και χτύπησε.

– Δεν ωφελεί σε τίποτα να χτυπάς, είπε ο Υπηρέτης, κι αυτό για δύο λόγους. Πρώτον, γιατί κι εγώ βρίσκομαι από την ίδια πλευρά της πόρτας όπως κι εσύ. Δεύτερον, γιατί κάνουν μέσα τόση φασαρία, που είναι αδύνατο να σ' ακούσει κανείς.

Και πραγματικά, μέσα γινόταν ένας πολύ αλλόκοτος σαματάς - αδιάκοπα ουρλιαχτά και φτερνίσματα και πότε πότε ένας δυνατός κρότος σαν να γινόταν θρύψαλα κάποιο πιατικό ή κάποια τσαγιέρα.

– Τότε πείτε μου παρακαλώ, είπε η Αλίκη, με τι τρόπο θα μπω μέσα;

– Θα είχε κάποιο νόημα να χτυπάς, συνέχισε ο Υπηρέτης χωρίς να της δίνει σημασία, αν η πόρτα βρισκόταν ανάμεσά

μας. Αν εσύ ήσουν μέσα, ας πούμε, θα μπορούσες να χτυπήσεις, κι εγώ θα σού άνοιγα να βγεις.

Όσην ώρα μιλούσε, είχε το βλέμμα του καρφωμένο στον ουρανό, κι η Αλίκη σκέφτηκε πως αυτό ήταν οπωσδήποτε ανάγωγο. Ίσως, όμως, να μη μπορεί να κάνει διαφορετικά, είπε μέσα της· τα μάτια του είναι φοβερά κοντά στην κορφή του κεφαλιού του. Παρ' όλα αυτά, όμως, θα μπορούσε να μου δώσει μια απάντηση της προκοπής.

– Με τι τρόπο θα μπω μέσα; ρώτησε πάλι δυνατά.

– Εγώ θα καθήσω εδώ πέρα, παρατήρησε ο Υπηρέτης, μέχρι αύριο....

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μια μεγάλη πιατέλα έσκισε τον αέρα πηγαίνοντας ολόισια προς το κεφάλι του Υπηρέτη· πέρασε ξυστά από τη μύτη του κι έγινε χίλια κομμάτια πάνω σ' ένα απ' τα δέντρα που ήταν πίσω του.

– ...ή ίσως και μεθαύριο, συνέχισε ο Υπηρέτης στον ίδιο τόνο, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

– Με τι τρόπο θα μπω μέσα; ξαναρώτησε η Αλίκη πιο δυνατά.

– Τελικά, για ποιο λόγο να μπεις μέσα; είπε ο Υπηρέτης. Μάλλον αυτό θα πρέπει να εξετάσουμε πρώτα.

Όσο γι' αυτό δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία· μόνο που η Αλίκη δεν ήθελε να τ' ακούσει.

– Είναι φοβερό, μουρμούρισε, αυτά τα όντα είναι όλο αντιρρήσεις. Αυτό και μόνο αρκεί για να σε τρελάνει!

Φαίνεται πως ο Υπηρέτης σκέφτηκε ότι ήταν μια καλή ευκαιρία για να επαναλάβει την παρατήρησή του σε κάποια παραλλαγή.

– Θα κάθομαι εδώ, είπε, και δεν θα το κουνήσω, για μέρες και μέρες.

– Κι εγώ τι πρέπει να κάνω; είπε η Αλίκη.

– Να κάνεις ό,τι σου αρέσει, είπε ο Υπηρέτης κι άρχισε να σφυρίζει.

– Αχ, δεν έχει κανένα νόημα να του μιλάω, είπε η Αλίκη

αποκαρδιωμένη· είναι εντελώς ηλίθιος!

Κι άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα.

Η πόρτα οδηγούσε κατευθείαν σε μια ευρύχωρη κουζίνα, που ήταν απ' άκρη σ' άκρη γεμάτη καπνό· η Δούκισσα καθόταν στη μέση, πάνω σ' ένα τρίποδο σκαμνί κρατώντας στην αγκαλιά της ένα μωρό· η μαγείρισσα, σκυμμένη πάνω απ' τη φωτιά,

ανακάτευε ένα μεγάλο καζάνι, που φαινόταν να είναι γεμάτο σούπα.

– Σίγουρα έχει πάρα πολύ πιπέρι σ' αυτή τη σούπα! είπε μονολογώντας η Αλίκη, όσο το φτέρνισμα της το επέτρεπε.

Κι είχε σίγουρα πάρα πολύ από δαύτο και στον αέρα. Ακόμη κι η Δούκισσα φτερνιζόταν πότε πότε· όσο για το μωρό, αυτό φτερνιζόταν και τσίριζε διαδοχικά χωρίς να σταματά στιγμή. Τα μόνα δυο πλάσματα στην κουζίνα, που δεν φτερνίζονταν, ήταν η μαγείρισσα και μια μεγάλη γάτα, που ήταν ξαπλωμένη μπροστά στο τζάκι μ' ένα χαμόγελο που έφτανε ως τα αφτιά της.

– Σας παρακαλώ, μήπως θα μπορούσατε να μου πείτε, είπε κάπως δειλά η Αλίκη, –επειδή δεν ήταν και πολύ σίγουρη– αν ήταν ευγενικό να μιλήσει αυτή πρώτη, γιατί χαμογελάει έτσι η γάτα σας;

– Είναι μια γάτα του Τσέσαϊρ, είπε η Δούκισσα, γι αυτό το λόγο. Γουρούνι!

Την τελευταία λέξη την είπε τόσο απότομα και άγρια, που η Αλίκη αναπήδησε· αλλά κατάλαβε αμέσως πως απευθυνόταν στο μωρό κι όχι σ' εκείνη, έτσι πήρε θάρρος και συνέχισε:

– Δεν ήξερα πως οι γάτες του Τσέσαϊρ χαμογελούν συνέχεια· στην πραγματικότητα, δεν ήξερα καν πως οι γάτες μπορούν να χαμογελούν.

– Όλες μπορούν, είπε η Δούκισσα· κι έτσι κάνουν οι περισσότερες.

– Εγώ δεν ξέρω καμιά, που να χαμογελά, είπε η Αλίκη πολύ ευγενικά, κι ένιωσε αρκετά ικανοποιημένη που είχε ανοίξει συζήτηση.

– Πολλά δεν ξέρεις, είπε η Δούκισσα· κι αυτό είναι γεγονός.

Ο τόνος αυτής της παρατήρησης δεν άρεσε καθόλου στην Αλίκη και σκέφτηκε πως καλά θα έκανε να βρει ένα άλλο θέμα για συζήτηση. Ενώ προσπαθούσε να κατεβάσει καμιά ιδέα, η μαγείρισσα κατέβασε το καζάνι με τη σούπα απ' τη φωτιά, και βάλθηκε αμέσως να πετάει στη Δούκισσα και στο μωρό ό,τι

έφτανε το χέρι της - πρώτα τις τσιμπίδες του τζακιού· μετά ακολούθησε μια βροχή από κατσαρόλια, πιάτα και σουπιέρες. Η δούκισσα δεν τους έδινε σημασία, ακόμα κι όταν την χτυπούσαν· όσο για το μωρό, επειδή ούρλιαζε έτσι δυνατά και πιο πριν, ήταν αδύνατον να πει κανείς αν ήταν τα χτυπήματα που το πονούσαν ή όχι.

– Μα σας παρακαλώ! Προσέξτε τι κάνετε! φώναξε η Αλίκη, που πετάχτηκε πάνω γεμάτη αγωνία και τρόμο. Αχ, πάει η καημένη του η μυτούλα! είπε, καθώς μια ασυνήθιστα μεγάλη κατσαρόλα πέρασε ξυστά και παραλίγο να του την ξεριζώσει.

– Αν κοίταζε ο καθένας τη δουλειά του, είπε η Δούκισσα μ' ένα βραχνό μουγγρητό, θα γύριζε η γη πολύ πιο γρήγορα απ' ό,τι γυρίζει.

– Κι αυτό δεν θα ήταν καθόλου ωφέλιμο, είπε η Αλίκη, πολύ χαρούμενη που βρήκε την ευκαιρία να επιδείξει λιγάκι τις γνώσεις της. Σκεφτείτε μόνο, τι μπέρδεμα θα γινόταν με τη μέρα και τη νύχτα! Γιατί, βλέπετε, η γη χρειάζεται εικοσιτέσσερις ώρες για να γυρίσει γύρω από τον άξονά της, κι αν διακόψει......

– Μια και μιλάμε για κόψη, είπε η δούκισσα, κόψε της το κεφάλι!

Η Αλίκη έριξε στην μαγείρισσα μια πολύ ανήσυχη ματιά, για να δει αν θα το ' παιρνε στα σοβαρά· αλλά η μαγείρισσα ήταν απησχολημένη με το ανακάτεμα της σούπας και δεν φαινόταν ν' ακούει, έτσι λοιπόν ξανάρχισε να λέει:

– Εικοσιτέσσερις ώρες, έτσι μου φαίνεται· ή μήπως είναι δώδεκα; Δεν.....

– Α, μη με σκοτίζεις, είπε η Δούκισσα. Δεν μπόρεσα ποτέ μου να ανεχτώ τους αριθμούς! Κι αμέσως άρχισε να καουνάει πάλι το μωρό, τραγουδώντας του κάτι σαν νανούρισμα, και δίνοντάς του ένα βίαιο ταρακούνημα στο τέλος κάθε στίχου:

Μίλα άγρια στο παιδί σου
και χτύπα το σαν φτερνιστεί,

το κάνει για να σ' εκνευρίσει,
γιατί το ξέρει, σ' ενοχλεί.

ΧΟΡΩΔΙΑ
(στην οποία πήραν μέρος η μαγείρισσα και το μωρό)
Ουά! Ουά! Ουά!

Ενώ η Δούκισσα τραγουδούσε τη δεύτερη στροφή του τραγουδιού, συνέχισε να ταρακουνάει βάναυσα το μωρό, πάνω κάτω, και το καημενάκι ούρλιαζε τόσο δυνατά, που η Αλίκη δεν μπορούσε καν ν' ακούσει τα λόγια:

Μιλάω άγρια στο παιδί μου
και το χτυπώ όταν φτερνίζεται,
γιατί τ' αρέσει το πιπέρι
και διόλου δεν τ' αποχωρίζεται.

ΧΟΡΩΔΙΑ
Ουά! Ουά! Ουά!

– Έλα! μπορείς να το κρατήσεις λιγάκι, αν θέλεις; είπε η Δούκισσα στην Αλίκη και καθώς μιλούσε της πέταξε το μωρό.

– Πρέπει να πάω να ετοιμαστώ για το κρόκετ της βασίλισσας, είπε και βγήκε βιαστικά απ' το δωμάτιο.

Την ώρα που έφευγε, της πέταξε η μαγείρισσα ένα τηγάνι, που παρά τρίχα να την πετύχει.

Η Αλίκη έπιασε με κάποια δυσκολία το μωρό, που ήταν ένα πλασματάκι με λίγο περίεργο σχήμα και είχε τεντωμένα τα χέρια του και τα πόδια του προς όλες τις κατευθύνσεις· «ακριβώς σαν ένας αστερίας», σκέφτηκε η Αλίκη. Όταν το πήρε στα χέρια της, ρουθούνιζε το καημενάκι σαν ατμομηχανή και δεν σταματούσε να διπλώνεται και να τεντώνεται συνέχεια, έτσι που, για ένα δύο λεπτά, το μόνο που μπορούσε να κάνει η Αλίκη ήταν να το κρατάει σφιχτά για να μην της πέσει.

Μόλις όμως βρήκε το σωστό τρόπο να το κρατήσει (δηλαδή να το δέσει περίπου κόμπο, και συγχρόνως να κρατάει σφιχτά το δεξί του αφτί και το αριστερό του πόδι, για να μην της ξεμπλεχτεί), το έβγαλε έξω στον καθαρό αέρα. «Αν δεν το πάρω αυτό το μωρό από εδώ μέσα, σκέφτηκε η Αλίκη, αυτές, σε μια δυό μέρες θα το ξεκάνουν. Δεν θα ήταν έγκλημα να τ' αφήσω εδώ;».

Τα τελευταία λόγια τα είπε δυνατά και το μωρό απάντησε μ' ένα γρύλισμα (τώρα πια είχε σταματήσει να φτερνίζεται).

– Μη γρυλίζεις! είπε η Αλίκη, αυτός δεν είναι καθόλου σωστός τρόπος για να εκφράζεσαι.

Το μωρό ξαναγρύλισε κι η Αλίκη κοίταξε ανήσυχα το πρόσωπό του για να δει τι έχει. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία πως η μύτη του παραήταν ανασηκωμένη και πεταχτή κι έμοιαζε περισσότερο με μουσούδα, παρά με κανονική μύτη· τα μάτια του ήταν επίσης πολύ μικρά για ένα μωρό· σε γενικές γραμμές, δεν άρεσε καθόλου στην Αλίκη αυτό που έβλεπε. «Ίσως να είναι μόνο από το κλάμα», σκέφτηκε και ξανακοίταξε τα μάτια του, για να δει μήπως είχαν δάκρυα.

Όχι, δάκρυα δεν υπήρχαν.

– Αν έχεις σκοπό να γίνεις γουρούνι, χρυσό μου, είπε σοβαρά η Αλίκη, δεν θα έχω πια καμιά σχέση μαζί σου. Να το ξέρεις!

Το δύστυχο μικρό άφησε πάλι ένα λυγμό, (ή γρύλισμα; Ήταν αδύνατον να πεις τι ακριβώς ήταν) και συνέχισαν να περπατούν για λίγο ακόμα σιωπηλά.

Η Αλίκη είχε αρχίσει πια να αναρωτιέται, «Τι θα κάνω μ' αυτό το πλάσμα, σαν θα το πάω σπίτι;», όταν εκείνο γρύλισε πάλι, τόσο έντονα, που την έκανε να κοιτάξει το πρόσωπό του όλο ανησυχία. Τούτη τη φορά δεν μπορούσε να κάνει λάθος: δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα γουρούνι κι αισθάνθηκε πολύ γελοία να συνεχίσει να το κρατάει αγκαλιά.

Άφησε λοιπόν κάτω το ζωάκι κι ανακουφίστηκε, βλέποντάς το να χάνεται σιγά σιγά στο δάσος.

– Όταν θα μεγάλωνε, είπε μόνη της, θα γινόταν ένα φρικτά άσκημο παιδί· αλλά νομίζω, πως για γουρούνι, είναι μάλλον όμορφο. Κι άρχισε να φέρνει στο νου της άλλα παιδιά που γνώριζε, και που θα μπορούσαν ωραιότατα να περάσουν για γουρούνια, κι όπως έλεγε μέσα της, «φτάνει να ήξερε κανείς τον κατάλληλο τρόπο να τα μεταμορφώσει...», ξαφνιάστηκε βλέποντας τη Γάτα του Τσέσαϊρ, να κάθεται στο κλαδί ενός δέντρου λίγα μέτρα πιο πέρα.

Η Γάτα κοίταζε την Αλίκη, χωρίς να σταματήσει να χαμογελάει. Φαινόταν καλόβολη, δεν έπαυε όμως να έχει πολύ μακριά νύχια και πάρα πολλά δόντια, γι' αυτό η Αλίκη έκρινε σκόπιμο να της φερθεί με σεβασμό.

– Ψιψίνα του Τσέσαϊρ, άρχισε μάλλον δειλά, μιας και δεν

ήξερε αν της άρεσε να την φωνάζουν έτσι· ωστόσο, εκείνη χαμογέλασε ακόμη πιο πλατιά.

«Για δες, φαίνεται ευχαριστημένη για την ώρα», σκέφτηκε η Αλίκη, και συνέχισε:

– Μήπως θα μπορούσες να μου πεις, σε παρακαλώ, ποιο δρόμο θα πρεπει να πάρω;

– Εξαρτάται, πάνω απ' όλα, από το πού θέλεις να πας, είπε η Γάτα.

– Δεν με νοιάζει και πολύ πού θα πάω... είπε η Αλίκη.

– Τότε δεν έχει σημασία ποιο δρόμο θα πάρεις, είπε η Γάτα.

– ....φτάνει να φτάσω σε κάποιο μέρος, εξήγησε η Αλίκη.

– Α, αυτό σίγουρα θα το καταφέρεις, είπε η Γάτα, φτάνει μόνο να περπατήσεις αρκετά.

Η Αλίκη κατάλαβε ότι αυτό δεν σήκωνε αντίρρηση, έτσι δοκίμασε μιαν άλλη ερώτηση.

– Τι σόι άνθρωποι μένουν εδώ γύρω;

– Προς τα εκεί, είπε η γάτα, κουνώντας το δεξί της πόδι, μένει ένας Καπελάς· κι από κει, είπε κουνώντας το άλλο της πόδι, μένει ένας Μαρτιάτικος Λαγός. Επισκέψου όποιον θέλεις· είναι κι οι δυο τους τρελοί.

– Μα εγώ δεν θέλω ν' ανακατευτώ με τρελούς, δήλωσε η Αλίκη.

– Α, δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς, είπε η Γάτα· εδώ είμαστε όλοι τρελοί. Εγώ είμαι τρελή κι εσύ είσαι τρελή.

– Πώς το ξέρεις ότι είμαι τρελή; είπε η Αλίκη.

– Πρέπει να είσαι, είπε η Γάτα, διαφορετικά δεν θα είχες έρθει εδώ.

Η Αλίκη δεν το βρήκε αυτό καθόλου πειστικό, ωστόσο συνέχισε:

– Και πώς ξέρεις ότι κι εσύ είσαι τρελή;

– Για να βάλουμε τα πράγματα στη σειρά, είπε η Γάτα, οι σκύλοι δεν είναι τρελοί. Είσαι σύμφωνη;

– Μάλλον ναι, είπε η Αλίκη.

– Ωραία, συνέχισε η Γάτα, λοιπόν ένας σκύλος γρυλίζει ό-

ταν θυμώσει και κουνάει την ουρά του όταν είναι ευχαριστημένος. Αντίθετα εγώ γρυλίζω από ευχαρίστηση και κουνάω την ουρά μου όταν θυμώσω. Άρα είμαι τρελή.

– Εγώ το λέω αυτό γουργούρισμα, όχι γρύλισμα, είπε η Αλίκη.

– Πες το όπως θέλεις, είπε η Γάτα. Θα παίξεις κρόκετ με τη Βασίλισσα σήμερα;

– Θα το' θελα πολύ, είπε η Αλίκη, αλλά δεν με έχουν καλέσει ακόμη.

– Θα με δείς εκεί, είπε η Γάτα κι εξαφανίστηκε.

Η Αλίκη δεν ξαφνιάστηκε ιδιαίτερα, είχε πια συνηθίσει να συμβαίνουν περίεργα πράγματα. Καθώς κοιτούσε ακόμα το μέρος που βρισκόταν πριν από λίγο η Γάτα, ξαφνικά εκείνη ξαναεμφανίστηκε.

– Για να' χουμε καλό ρώτημα, τι απόγινε το μωρό; είπε η Γάτα. Παραλίγο να ξεχάσω να σε ρωτήσω.

– Έγινε γουρούνι, είπε η Αλίκη ατάραχη, σαν να είχε επιστρέψει η Γάτα φυσιολογικά.

– Το είχα φανταστεί, είπε η Γάτα κι έγινε πάλι άφαντη.

Η Αλίκη περίμενε για λίγο με την αμυδρή ελπίδα πως θα την ξανάβλεπε, αλλά εκείνη δεν φάνηκε, έτσι, μετά από ένα δυο

λεπτά, πήρε το δρόμο προς τα κει που έμενε, λέει, ο Μαρτιάτικος Λαγός.

«Έχω ξαναδεί καπελάδες, είπε μέσα της· ο Μαρτιάτικος Λαγός θα είναι πολύ πιο ενδιαφέρων, και καθώς έχουμε Μάη, μπορεί και να μην είναι θεοπάλαβος - τουλάχιστον όπως θα ήταν το Μάρτη».

Λέγοντας αυτά, κοίταξε προς τα πάνω και νάτη πάλι η Γάτα, καθισμένη στο κλαδί ενός δέντρου.

– Είπες γουρούνα ή μουρούνα; είπε η Γάτα.

– Είπα γουρούνι απάντησε η Αλίκη· και πολύ θα σε παρακαλούσα να μην παρουσιάζεσαι κι εξαφανίζεσαι τόσο απότομα· με κάνεις να ζαλίζομαι!

– Εντάξει, είπε η Γάτα· κι αυτή τη φορά έσβησε πολύ αργά, αρχίζοντας από την άκρη της ουράς της και τελειώνοντας με το χαμόγελο,που φαινότανε για κάμποση ώρα, ακόμη κι όταν η υπόλοιπη είχε εξαφανιστεί εντελώς.

«Ε λοιπόν! Έχω δει πολλές φορές γάτες χωρίς χαμόγελο, σκέφτηκε η Αλίκη, αλλά χαμόγελο χωρίς γάτα! Αυτό είναι το πιο περίεργο πράγμα που είδα ποτέ, σ όλη μου τη ζωή!».

Δεν είχε πάει πολύ μακριά, όταν αντίκρισε το σπίτι του Μαρτιάτικου Λαγού· σκέφτηκε πως αυτό θα' πρεπε να είναι το σωστό σπίτι, γιατί οι καμινάδες είχαν σχήμα αφτιών κι η σκεπή ήταν σκεπασμένη με γούνα. Ήταν ένα τόσο μεγάλο σπίτι, που δεν θέλησε να το πλησιάσει προτού να φάει λιγάκι ακόμα από το αριστερό κομμάτι του μανιταριού, για να ψηλώσει μέχρι τους εξήντα πόντους· όμως ακόμα και τότε, το πλησίασε μάλλον δειλά, λέγοντας μέσα της: «Φαντάσου να είναι τελικά θεότρελος! Τι ήθελα και δεν πήγα να δω τον Καπελά, αντι γι' αυτόν!».

Κεφάλαιο 7

Ένα τσάι για τρελούς

Μπροστά στο σπίτι ήταν στρωμένο ένα τραπέζι, κάτω από ένα δέντρο, όπου ο Μαρτιάτικος Λαγός και ο Καπελάς έπαιρναν το τσάι τους· ένας Τυφλοπόντικας, βαθιά κοιμισμένος, καθόταν ανάμεσά τους κι οι άλλοι δυο τον χρησιμοποιούσαν σαν μαξιλάρι, ακουμπώντας τους αγκώνες τους απάνω του και κουβεντιάζοντας πάνω από το κεφάλι του. «Πολύ άβολα για τον Τυφλοπόντικα, σκέφτηκε η Αλίκη· αλλά, υποθέτω πως δεν τον νοιάζει, μιας και κοιμάται».

Ήταν ένα ευρύχωρο τραπέζι, αλλά κι οι τρείς τους ήταν στριμωγμένοι στη μια άκρη.

– Δεν έχει τόπο! Δεν έχει τόπο! φώναξαν μόλις είδαν την Αλίκη να έρχεται.

– Έχει και παραέχει τόπο! είπε η Αλίκη πειραγμένη και κάθησε σε μια μεγάλη πολυθρόνα στο κεφάλι του τραπεζιού.

– Πάρε λίγο κρασί, είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός ενθαρρυντικά.

Η Αλίκη έψαξε με το βλέμμα της όλο το τραπέζι, αλλά δεν βρήκε τίποτα άλλο εκτός από τσάι.

– Δεν βλέπω πουθενά κρασί, παρατήρησε.

– Δεν υπάρχει, είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

– Τότε δεν ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους σας να μου το προσφέρετε, είπε η Αλίκη θυμωμένα.

– Από σένα δεν ήταν πολύ ευγενικό να στρογγυλοκαθήσεις απροσκάλεστη, είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

– Δεν ήξερα πως όλο το τραπέζι ήταν δικό σας, είπε η Αλίκη· είναι στρωμένο για περισσότερους από τρεις.

– Τα μαλλιά σου θέλουν κόψιμο, είπε ο Καπελάς.

Κοιτούσε την Αλίκη για κάμποση ώρα με μεγάλη περιέργεια κι αυτές ήταν οι πρώτες του κουβέντες.

– Θα' πρεπε να μάθετε να μην κάνετε αδιάκριτες παρατηρήσεις, είπε η Αλίκη κάπως αυστηρά· είναι μεγάλη αγένεια.

Ο Καπελάς, ακούγοντας αυτά, άνοιξε τα μάτια του διάπλατα, αλλά το μόνο που είπε ήταν:

– Γιατί μοιάζει ένα κοράκι με γραφείο;

«Επιτέλους, θα διασκεδάσουμε λιγάκι! σκέφτηκε η Αλίκη. Χαίρομαι που άρχισαν να λένε αινίγματα».

– Μου φαίνεται πως το βρήκα, είπε δυνατά.

– Θέλεις να πεις πως νομίζεις ότι μπορείς να βρεις την απάντηση; είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

– Ακριβώς, είπε η Αλίκη.

– Τότε θα πρέπει να λες ό,τι εννοείς, συνέχισε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

– Αυτό κάνω, απάντησε βιαστικά η Αλίκη· τουλάχιστον... τουλάχιστον εννοώ αυτό που λέω... κι αυτό είναι, ξέρετε, το ίδιο πράγμα.

– Δεν είναι καθόλου το ίδιο! είπε ο Καπελάς. Τότε θα μπορούσες ωραιότατα να πεις ότι το βλέπω ό,τι τρώγω είναι το ίδιο πράγμα με το τρώγω ό,τι βλέπω!

– Θα μπορούσες ωραιότατα να πεις, πρόσθεσε ο Μαρτιάτικος Λαγός, ότι το μ' αρέσει ό,τι παίρνω είναι τι ίδιο πράγμα με το παίρνω ό,τι μ' αρέσει!

– Θα μπορούσες ωραιότατα να πεις, πρόσθεσε ο Τυφλοπόντικας, που νόμιζες πως μιλούσε στον ύπνο του, ότι το αναπνέω όταν κοιμάμαι είναι το ίδιο πράγμα με το κοιμάμαι όταν αναπνέω!

– Για σένα είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα, είπε ο Καπελάς κι εδώ κόπηκε η συζήτηση· η συντροφιά έμεινε ένα λεπτό σιωπηλή, ενώ η Αλίκη έφερνε στο μυαλό της όσα μπορούσε να θυμηθεί για κοράκια και γραφεία, που δεν ήταν και τόσα πολλά.

Πρώτος έσπασε τη σιωπή ο Καπελάς.

– Πόσες του μηνός έχουμε; είπε γυρίζοντας στην Αλίκη.

Είχε βγάλει το ρολόι του από την τσέπη και το παρατηρούσε ανήσυχα, ταρακουνώντας το πότε πότε, και φερνοντάς το στ' αφτί του.

Η Αλίκη συλλογίστηκε λίγο και μετά είπε:

– Έχουμε τέσσερις.

– Πάει δυο μέρες πίσω! αναστέναξε ο Καπελάς. Σου το είπα! Το βούτυρο δεν ήταν κατάλληλο για το μηχανισμό! πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον θυμωμένα ο Μαρτιάτικος Λαγός.

– Ήταν το καλύτερο βούτυρο, απάντησε ο Μαρτιάτικος Λαγός συνεσταλμένα.

– Ναι, αλλά θα πρέπει να μπήκαν μέσα και τίποτα ψίχουλα, γκρίνιαξε ο Καπελάς· δεν θα' πρεπε να βάλεις το βούτυρο με το μαχαίρι του ψωμιού.

Ο Μαρτιάτικος Λαγός πήρε το ρολόι και το κοίταξε περίλυπος· μετά το βούτηξε μέσα στο φλυτζάνι του με το τσάι και το ξανακοίταξε· αλλά δεν βρήκε να πει τίποτα καλύτερο, εκτός από το να επαναλάβει: ήταν το καλύτερο βούτυρο, ξέρεις.

Η Αλίκη είχε σκύψει πάνω απ' τον ώμο του και κοιτούσε με κάποια περιέργεια.

– Τι παράξενο ρολόι! παρατήρησε. Λέει την ημερομηνία, αλλά δεν λέει τι ώρα είναι!

– Για ποιο λόγο; μουρμούρισε ο Καπελάς. Το δικό σου το ρολόι λέει τι χρόνο έχουμε;

– Ασφαλώς όχι, απάντησε η Αλίκη με ετοιμότητα· επειδή έχουμε την ίδια χρονιά, για πολύ καιρό.

– Τότε είναι ακριβώς η ίδια περίπτωση με το δικό μου, είπε ο Καπελάς.

Η Αλίκη ένιωσε φοβερή αμηχανία. Της φάνηκε πως η παρατήρηση του Καπελά δεν είχε κανένα νόημα, ωστόσο ήταν σωστά διατυπωμένη.

– Δεν σας καταλαβαίνω καλά, είπε, όσο πιο ευγενικά μπορούσε.

– Ο Τυφλοπόντικας ξανακοιμήθηκε, είπε ο Καπελάς και του έχυσε λίγο καυτό τσάι πάνω στη μύτη.

Ο Τυφλοπόντικας τίναξε το κεφάλι του ενοχλημένος, κι είπε, χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια του:

– Ασφαλώς, ασφαλώς, ακριβώς αυτό ήθελα να πω κι εγώ.

– Ακόμα να μαντέψεις το αίνιγμα; είπε ο Καπελάς, γυρίζοντας πάλι στην Αλίκη.

– Όχι, παραιτούμαι, απάντησε η Αλίκη. Ποια είναι η Απάντηση;

– Δεν έχω ιδέα, είπε ο Καπελάς.

– Ούτε κι εγώ, είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

Η Αλίκη αναστέναξε βαρυεστημένη.

– Μου φαίνεται πως θα' πρεπε να βρείτε κάτι καλύτερο να κάνετε, είπε, αντί να κάθεστε να σπαταλάτε τον χρόνο λέγοντας αινίγματα που δεν έχουν λύση.

– Αν γνώριζες τον Χρόνο τόσο καλά, όσο εγώ, είπε ο Καπελάς, δεν θα έλεγες πως τον σπαταλάμε, μια κι είναι ζωντανός.

– Δεν ξέρω τι θέλεις να πεις, είπε η Αλίκη.

– Και βέβαια δεν ξέρεις! είπε ο Καπελάς, τινάζοντας περιφρονητικά το κεφάλι του. Έχω μάλιστα την εντύπωση πως δεν έχεις μιλήσει ποτέ στον Χρονο!

– Ίσως όχι, είπε επιφυλακτικά η Αλίκη· αλλά ξέρω πως πρέπει να τον κρατάω όταν μελετάω μουσική.

– Α! Μα αυτό τα λέει όλα, είπε ο Καπελάς. Δεν ανέχεται να τον κρατούν. Αν είχες, όμως, καλές σχέσεις μαζί του, θα έβαζε το ρολόι να κάνει ό,τι θέλεις. Για παράδειγμα, φαντάσου πως είναι εννιά το πρωί, ώρα για ν' αρχίσει το μάθημα· δεν θα είχες παρά να πεις δυο λόγια στο Χρόνο και το ρολόι θα γύρναγε στο άψε σβήσε! Μιάμιση. Ώρα για φαγητό!

(«Μακάρι να ήταν έτσι», είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός ψιθυριστά στον εαυτό του.)

– Αυτό, βέβαια, θα ήταν σπουδαίο, είπε σκεπτική η Αλίκη· αλλά τότε, ξέρετε, δεν θα είχα ακόμη πεινάσει.

– Ίσως όχι στην αρχή, είπε ο Καπελάς· αλλά θα μπορούσες να κρατήσεις το ρολόι στη μιάμιση όσο θα σ' αρεσε.

– Μ' αυτό τον τρόπο τα βγάζετε πέρα; ρώτησε η Αλίκη.

Ο Καπελάς κούνησε το κεφάλι του πένθιμα.

– Εγώ όχι πια! απάντησε. Τον περασμένο Μάρτη τσακωθήκαμε... ξέρεις, λίγο πριν να τρελαθεί αυτός... (κι έδειξε τον Μαρτιάτικο Λαγό με το κουταλάκι του), ... ήταν στη μεγάλη συναυλία που έδωσε η Βασίλισσα της Κούπας, κι εγώ έπρεπε να τραγουδήσω το:

Λάμψε, λάμψε μικρή νυχτερίδα!
Τέτοια πανούργα, άλλη δεν είδα.

– Μήπως το ξέρεις το τραγούδι;
– Κάτι μου θυμίζει, είπε η Αλίκη.

– Ξέρεις, παρακάτω πάει έτσι, συνέχισε ο Καπελάς.

Στο φόντο τ' ουρανού
πετάς σαν δίσκος του τσαγιού!
Λάμψε, λάμψε...

Σ' αυτό το σημείο, ο Τυφλοπόντικας τεντώθηκε, κι άρχισε να τραγουδάει μέσα στον ύπνο του: ' Λάμψε, λάμψε, λάμψε, λάμψε...' και συνέχισε για πολλή ώρα, μέχρι που αναγκάστηκαν να τον τσιμπήσουν για να πάψει.

– Λοιπόν, δεν είχα προλάβει καλά καλά, να τελειώσω τον πρώτο στίχο, είπε ο Καπελάς, όταν η Βασίλισσα τσίριξε: «Δολοφονεί τον χρόνο! Κόψτε του το κεφάλι!».

– Τι τρομερή αγριότητα! αναφώνησε η Αλίκη.

– Κι από τότε, συνέχισε πένθιμα ο Καπελάς, ο Χρόνος δεν μου κάνει πια τα χατήρια! Τώρα είναι πάντα έξι η ώρα.

Μια λαμπρή ιδέα πέρασε από το μυαλό της Αλίκης.

– Μήπως είναι αυτή η αιτία, που είναι αραδιασμένα εδώ τόσα σερβίτσια για το τσάι; ρώτησε.

– Ναι, ακριβώς έτσι είναι, είπε ο Καπελάς με έναν αναστεναγμό· είναι πάντα ώρα για το τσάι και δεν έχουμε καιρό, στα ενδιάμεσα, να πλύνουμε τα πιάτα.

– Τότε, υποθέτω, πως θα αλλάζετε συνέχεια θέσεις γύρω απ' το τραπέζι, είπε η Αλίκη.

– Ακριβώς έτσι, είπε ο Καπελάς· όταν λερώσουμε τα φλυτζάνια.

– Αλλά τι γίνεται όταν φτάνετε πάλι στην αρχή; τόλμησε η Αλίκη να ρωτήσει.

– Πώς σας φαίνεται η ιδέα ν' άλλαξουμε συζήτηση; διέκοψε ο Μαρτιάτικος Λαγός μ' ένα χασμουρητό. Τη βαρέθηκα πια αυτή την ιστορία. Προτείνω να μας διηγηθεί η δεσποινίς μια ιστορία.

– Φοβάμαι πως δεν ξέρω καμία, είπε η Αλίκη, κάπως ταραγμένη απ' αυτή την πρόταση.

– Τότε θα μας πει ο Τυφλοπόντικας μία! ξεφώνισαν κι οι δύο. Ξύπνα Τυφλοπόντικα!

Κι άρχισαν να τον τσιμπούν ταυτόχρονα κι από τις δυο μεριές.

Ο Τυφλοπόντικας άνοιξε αργά τα μάτια του.

– Δεν κοιμόμουνα, είπε με βραχνή, αδύνατη φωνή. Δεν έχασα λέξη απ' όσα λέγατε.

– Πες μας μια ιστορία! είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

– Αχ ναι, σας παρακαλώ πολύ! παρακάλεσε η Αλίκη.

– Και κάνε γρήγορα, πρόσθεσε ο Καπελάς, γιατί θα θα σε ξαναπάρει ο ύπνος, πριν αρχίσεις.

– Μια φορά κι έναν καιρό ήταν τρείς αδελφούλες, άρχισε ο Τυφλοπόντικας με βιασύνη· τις έλεγαν Έλση, Καίλη και Τίλλη· και ζούσαν στον πάτο ενός πηγαδιού...

– Με τι ζούσαν; είπε η Αλίκη, που έδειχνε πάντα μεγάλο ενδιαφέρον για ό,τι αφορούσε φαγητά και ποτά.

– Ζούσαν με μελάσσα (3), είπε ο Τυφλοπόντικας, αφού σκέφτηκε ένα ή δυο λεπτά.

– Δεν είναι δυνατόν να ζούσαν έτσι, ξέρεις, παρατήρησε ευγενικά η Αλίκη. Θα είχαν αρρωστήσει.

– Μα ήταν άρρωστες, είπε ο Τυφλοπόντικας· πολύ άρρωστες.

Η Αλίκη προσπάθησε για λίγο να φανταστεί, πώς να ήταν αυτός ο παράξενος τρόπος ζωής, αλλά μπερδεύτηκε πολύ, γι' αυτό συνέχισε να ρωτάει:

– Όμως γιατί ζούσαν στον πάτο ενός πηγαδιού;

– Πάρε λίγο τσάι ακόμα, είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

– Δεν έχω πάρει ακόμα καθόλου, είπε η Αλίκη προσβεβλημένη· γι' αυτό δεν γίνεται να πάρω λίγο ακόμα.

– Θέλεις να πεις ότι δεν γίνεται να πάρεις λιγότερο, είπε ο Καπελάς· είναι όμως πολύ εύκολο να πάρεις λίγο ακόμα παρά καθόλου.

– Κανένας δεν ζήτησε τη γνώμη σου, είπε η Αλίκη.

– Ποιος κάνει τώρα αδιάκριτες παρατηρήσεις; ρώτησε

θριαμβευτικά ο Καπελάς.

Η Αλίκη δεν ήξερε τι να πει πάνω σ' αυτό, έτσι σερβιρίστηκε λίγο τσάι και ψωμί με βούτυρο και μετά στράφηκε στον Τυφλοπόντικα κι επανέλαβε την ερώτησή της.

– Γιατί ζούσαν στον πάτο ενός πηγαδιού;

Ο Τυφλοπόντικας χρειάστηκε πάλι ένα ή δυό λεπτά για να το σκεφτεί κι ύστερα είπε:

– Ήταν ένα πηγάδι με μελάσσα.

– Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα! άρχισε να λέει η Αλίκη πολύ θυμωμένα, αλλά ο Καπελάς κι ο Μαρτιάτικος Λαγός έκαναν: «Σσστ! Σσστ!» κι ο Τυφλοπόντικας παρατήρησε κατσουφιασμένος:

– Άμα δεν ξέρεις να φέρεσαι, τότε καλύτερα να τελειώσεις την ιστορία μόνη σου.

– Όχι, σας παρακαλώ, συνεχίστε! είπε η Αλίκη πολύ ταπεινά. Δεν θα σας διακόψω ξανά. Γιατί όχι; Μπορεί να υπάρχει ένα τέτοιο πηγάδι.

– Υπάρχει και παραϋπάρχει! είπε πειραγμένος ο Τυφλοπόντικας. Ωστόσο, εδέησε να συνεχίσει.

– Έτσι λοιπόν, αυτές οι τρείς αδελφούλες... μάθαιναν να τραβούν...

– Τι τραβούσαν; είπε η Αλίκη, ξεχνώντας ολότελα την υπόσχεσή της.

– Μελάσσα, είπε ο Τυφλοπόντικας, χωρίς να σκεφτεί καθόλου αυτή τη φορά.

– Θέλω ένα καθαρό φλυτζάνι, διέκοψε ο Καπελάς· ας μετακινηθούμε όλοι μια θέση.

Καθώς μιλούσε, άλλαξε θέση κι ο Τυφλοπόντικας τον ακολούθησε· ο Μαρτιάτικος Λαγός κάθησε στη θέση του Τυφλοπόντικα κι η Αλίκη πήρε, παρά τη θέλησή της, τη θέση του Μαρτιάτικου Λαγού. Ο μόνος που είχε κάποιο όφελος από την αλλαγή ήταν ο Καπελάς· η Αλίκη βρέθηκε σε πολύ χειρότερη θέση από πριν, καθώς ο Μαρτιάτικος Λαγός είχε αναποδογυρίσει τη γαλατιέρα μέσα στο πιάτο του.

Η Αλίκη δεν ήθελε να προσβάλει ξανά τον Τυφλοπόντικα, γι' αυτό άρχισε πολύ επιφυλακτικά:

– Όμως δεν καταλαβαίνω. Από πού τραβούσαν την μελάσσα;

– Μπορείς να τραβήξεις νερό από ένα νεροπήγαδο, είπε ο Καπελάς· έτσι, μου φαίνεται, πως θα μπορούσες να τραβήξεις μελάσσα από ένα μελασσοπήγαδο - ανόητη!

– Αλλά αυτές ήταν στο βάθος του πηγαδιού, είπε η Αλίκη στον Τυφλοπόντικα, προτιμώντας να μη δώσει σημασία στη τελευταία παρατήρηση.

– Και βέβαια ήταν, είπε ο Τυφλοπόντικας· κατά βάθος.

Αυτή η απάντηση έκανε την άμοιρη Αλίκη να τα χάσει τόσο, που άφησε τον Τυφλοπόντικα να συνεχίσει για κάμποση ώρα χωρίς να τον διακόψει.

– Μάθαιναν λοιπόν να τραβούν...γραμμές, συνέχισε ο Τυφλοπόντικας, ενώ χασμουριόταν κι έτριβε τα μάτια του, γιατί είχε αρχίσει να νυστάζει για τα καλά· και να σχεδιάζουν κάθε λογής πράγματα - οτιδήποτε αρχίζει από Α...

– Γιατί από Α; είπε η Αλίκη.

– Γιατί όχι; είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

Η Αλίκη δεν έβγαλε λέξη.

Ο Τυφλοπόντικας, στο αναμεταξύ, είχε κλείσει τα μάτια του

κι είχε αρχίσει να αποκοιμιέται· όμως, με ένα τσίμπημα του Καπελά, έβγαλε μια μικρή φωνούλα και συνέχισε:

– ... αρχίζει από Α, δηλαδή ανεμόσκαλες, απογεύματα, αρκούδες κι απαράλλαχτα... ξέρετε, όπως λέμε ότι διάφορα πράγματα είναι ίδια κι απαράλλαχτα... είδατε ποτέ σας τέτοιο πράγμα, να σχεδιάζουν κάτι απαράλλαχτο!

– Πραγματικά, τώρα που με ρωτάτε, είπε η Αλίκη πολύ αμήχανα, δεν μου φαίνεται...

– Τότε καλύτερα να μη μιλάς, είπε ο Καπελάς.

Αυτή η αγένεια ήταν περισσότερο από ό,τι μπορούσε να αντέξει η Αλίκη· σηκώθηκε λοιπόν αηδιασμένη κι αναχώρησε· ο Τυφλοπόντικας αμέσως αποκοιμήθηκε, και κανένας απο τους άλλους δεν πήρε είδηση ότι φεύγει, αν κι εκείνη στάθηκε και κοίταξε μια δυο φορές, με την κρυφή ελπίδα πως θα της φώναζαν να γυρίσει· την τελευταία φορά που κοίταξε, τους είδε να προσπαθούν να χώσουν τον Τυφλοπόντικας μέσα στην τσαγιέρα.

– Ό,τι και να γίνει, εγώ δεν θα ξαναπατήσω το πόδι μου εκει πέρα! είπε η Αλίκη, καθώς έπαιρνε το δρόμο μέσα από το δάσος. Ήταν το πιο ηλίθιο τσάι που έχω πάει σ' όλη μου τη ζωή!

Την ώρα που τα' λεγε αυτά, πρόσεξε ότι ένα από τα δέντρα είχε μια πόρτα που οδηγούσε στο εσωτερικό του. «Αυτό είναι πολύ παράξενο! σκέφτηκε. Αλλά σήμερα όλα είναι παράξενα. Νομίζω πως μπορώ θαυμάσια να μπω αμέσως μέσα». Και μπήκε.

Για μια ακόμα φορά βρέθηκε μέσα στη μεγάλη αίθουσα, κοντά στο μικρό γυάλινο τραπέζι. «Αυτή τη φορά θα τα καταφέρω καλύτερα», είπε μέσα της και πρώτα πήρε το χρυσό κλειδάκι και ξεκλείδωσε την πόρτα που έβγαζε στον κήπο. Μετά βάλθηκε να τρώει λίγο λίγο από το μανιτάρι (είχε φυλάξει στην τσέπη της ένα κομμάτι) μέχρι να φτάσει σ' ένα μπόι κάπου τριάντα πόντους· μετά διέσχισε το μικρό διάδρομο· και μετά βρέθηκε –επιτέλους– μέσα στον ωραίο κήπο, ανάμεσα στα παρτέρια με τα πολύχρωμα λουλούδια και τα δροσερά συντριβάνια.

Κεφάλαιο 8

Κρόκετ με την Βασίλισσα

Μια μεγάλη τριανταφυλλιά ορθωνόταν κοντά στην είσοδο του κήπου· τα τριαντάφυλλα που έβγαζε ήταν άσπρα, αλλά τρεις κηπουροί είχαν καταπιαστεί να τα βάφουν κόκκινα. Αυτό της φάνηκε της Αλίκης πολύ περίεργο και και πήγε πιο κοντά για να δει τι κάνουν, και μόλις τους πλησίασε, άκουσε έναν απ' αυτούς να λέει:

– Πρόσεχε επιτέλους, Πέντε! Σταμάτα πια να με πιτσιλάς έτσι με την μπογιά!

– Δεν φταίω εγώ, είπε κατσούφικα το Πέντε. Το Επτά μου έσπρωξε τον αγκώνα.

Πάνω σ' αυτό το Επτά σήκωσε τα μάτια του και είπε:

– Έτσι μπράβο, Πέντε! Πάντα να ρίχνεις στους άλλους το φταίξιμο!

– Εσύ καλά θα κάνεις να μη μιλάς! είπε το Πέντε. Χθες μόλις άκουσα τη Βασίλισσα να λέει πως θα σου άξιζε να σ' αποκεφαλίσουν.

– Για ποιο λόγο; είπε εκείνος που είχε μιλήσει πρώτος.

– Αυτό δεν είναι δική σου δουλειά, Δύο! είπε το Επτά.

– Και βέβαια είναι δική του δουλειά! είπε το Πέντε. Και θα σου πω αμέσως το γιατί: Είναι επειδή έφερε στη μαγείρισσα βολβούς από τουλίπες, αντί για κρεμμύδια.

Το Επτά πέταξε το πινέλο του και μόλις άρχισε να λέει:

– Μα την πίστη μου, απ' όλες τις αδικίες... (πήρε το μάτι του τυχαία την Αλίκη, που στεκόταν και τους παρακολουθούσε κι απότομα σταμάτησε· κι οι άλλοι γύρισαν και την είδαν κι όλοι υποκλίθηκαν βαθιά).

– Σας παρακαλώ, μπορείτε να μου πείτε, είπε λίγο δειλά η Αλίκη, γιατί βάφετε αυτά τα τριαντάφυλλα;

Το Πέντε και το Επτά δεν είπαν τίποτα, αλλά γύρισαν και κοίταξαν το Δύο. Το Δύο άρχισε να λέει χαμηλόφωνα:

– Να πώς έχουν τα πράγματα, Δεσποινίς, αυτή εδώ θα ' πρεπε να είναι μια κόκκινη τριανταφυλλιά κι εμείς φυτέψαμε κατά λάθος μια άσπρη· και ξέρετε, αν το ανακάλυπτε η Βασίλισσα, θα ' βαζε να μας κόψουν τα κεφάλια. Βλέπετε λοιπόν, δεσποινίς, έχουμε βάλει τα δυνατά μας, προτού να έρθει να...

Τη στιγμή εκείνη το Πέντε, που είχε καρφωμένα τα μάτια του ανήσυχο στην άλλη άκρη του κήπου, ξεφώνισε:

– Η Βασίλισσα! Η Βασίλισσα! κι οι τρείς κηπουροί ρίχτηκαν αμέσως μπρούμυτα ατο χώμα.

Ακούστηκε θόρυβος από πολλά πατήματα κι η Αλίκη στράφηκε, γεμάτη περιέργεια, να δει τη Βασίλισσα.

Μπροστά πήγαιναν δέκα στρατιώτες που κρατούσαν σπαθιά· όλοι έμοιαζαν με τους τρεις κηπουρούς, ορθογώνιοι και επίπεδοι, με τα χέρια και τα πόδια τους να βγαίνουν από τις γωνίες·

ύστερα δέκα αυλικοί, που ήταν στολισμένοι με καρώ και πήγαιναν δυο δυο, σαν τους στρατιώτες. Μετά απ' αυτούς έρχονταν τα βασιλόπουλα· ήταν ακριβώς δέκα και τα χρυσά μου βάδιζαν χοροπηδώντας χαρούμενα, πιασμένα δυο δυο απ' το χέρι· όλα τους ήταν στολισμένα με κούπες. Μετά φάνηκαν οι καλεσμένοι, οι περισσότεροι ήταν Βασιλιάδες και Βασίλισσες κι ανάμεσά τους αναγνώρισε η Αλίκη το Άσπρο Κουνέλι· κουβέντιαζε γρήγορα και νευρικά, χαμογελώντας με ό,τι και να λεγόταν και προσπέρασε χωρίς να την πάρει είδηση. Μετά ακολουθούσε ο Βαλές της Κούπας, κρατώντας την κορόνα του Βασιλιά πάνω σ' ένα βαθυκόκκινο, βελουδένιο μαξιλάρι· Και, τελευταίοι σ' αυτή τη μεγαλόπρεπη πομπή, πήγαιναν

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΟΥΠΑΣ.

Η Αλίκη ήταν σε δίλημμα, αν θα' πρεπε κι εκείνη να ξαπλωθεί με το πρόσωπο κολλημένο στη γη, σαν τους τρεις κηπουρούς, αλλά δεν θυμόταν να έχει ακούσει ποτέ για κανένα παρόμοιο κανονισμό στις παρελάσεις· «εξάλλου, σε τι θα χρησίμευε μια παρέλαση», σκέφτηκε, «αν θα' πρεπε όλος ο κόσμος να ξαπλώσει χάμω μπρούμυτα και να μη μπορεί να βλέπει;». Έτσι, έμεινε όρθια και περίμενε.

Όταν η πομπή έφτασε στο ύψος της Αλίκης, σταμάτησαν όλοι και την κοίταζαν, κι η Βασίλισσα είπε αυστηρά:

– Ποια είναι αυτή;

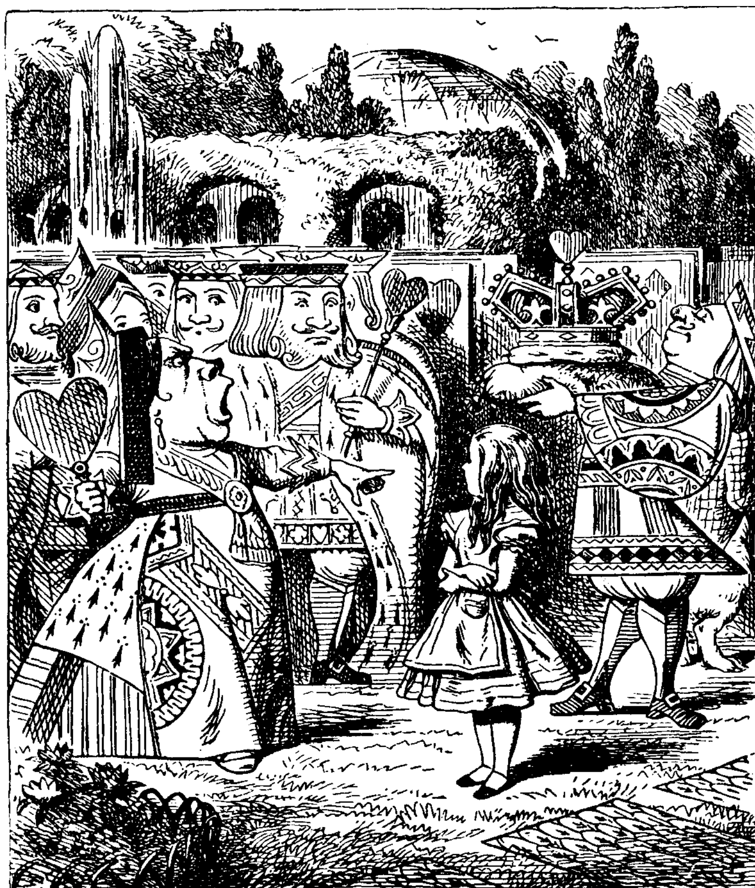
– Μίλησε στο Βαλέ της Κούπας, που υποκλίθηκε μόνο κι αντί ν' απαντήσει, χαμογέλασε.

– Ηλίθιε! είπε η Βασίλισσα τινάζοντας αγέρωχα το κεφάλι της· και γυρνώντας στην Αλίκη συνέχισε:

– Πώς λέγεσαι μικρή;

– Λέγομαι Αλίκη, στην διάθεσή σας Μεγαλειοτάτη, είπε η Αλίκη πολύ ευγενικά· αλλά πρόσθεσε, μέσα της: Μπα, στο κάτω κάτω όλοι τους δεν είναι άλλο από τραπουλόχαρτα. Δεν χρειάζεται να τους φοβάμαι!

– Κι αυτοί εδώ ποιοι είναι; είπε η Βασίλισσα, δείχνοντας τους τρεις κηπουρούς, που ήταν ξαπλωμένοι γύρω από την

τριανταφυλλιά· γιατί, βλέπετε, όπως ήταν πεσμένοι μπρούμυτα και το σχέδιο στις πλάτες τους ήταν ολόιδιο με των αλλωνών, δεν μπορούσε να ξεχωρίσει αν ήταν κηπουροί ή στρατιώτες ή αυλικοί ή τρία από τα ίδια της τα παιδιά.

– Πώς θέλετε να ξέρω; είπε η Αλίκη κι η ίδια ξαφνιάστηκε με το θάρρος της. Δεν είναι δική μου δουλειά!

Η Βασίλισσα έγινε κατακόκκινη απ' το θυμό της κι αφού της

έριξε ένα βλέμμα άγριου θηρίου, άρχισε να ουρλιάζει:

– Κόψτε της το κεφάλι! Κόψτε της...

– Ανοησίες! είπε η Αλίκη δυνατά κι αποφασιστικά και η Βασίλισσα δεν είπε λέξη.

Ο Βασιλιάς ακούμπησε το χέρι του στο μπράτσο της και είπε δειλά:

– Αγαπητή μου, συλλογίσου το, δεν είναι παρά ένα παιδί!

Η Βασίλισσα του γύρισε την πλάτη της θυμωμένη και είπε στον Βαλέ:

– Γύρνα τους απ' την άλλη!

Ο Βαλές τους γύρισε, πολύ προσεκτικά, με το ένα του πόδι.

– Σηκωθείτε απάνω! είπε η Βασίλισσα στριγγλίζοντας, κι οι τρεις κηπουροί πετάχτηκαν όρθιοι στη στιγμή κι άρχισαν να κάνουν υποκλίσεις στο Βασιλιά, στη Βασίλισσα στα βασιλόπουλα και σ' όλους τους άλλους.

– Αφήστε τα αυτά! ούρλιασε η Βασίλισσα. Κάνατε το κεφάλι μου να γυρίζει.

Κι ύστερα, γυρνώντας προς την τριανταφυλλιά, συνέχισε:

– Τι πηγαίνατε να κάνετε εδώ πέρα;

– Στις διαταγές σας,Μεγαλειοτάτη,είπε το Δύο, πάρα πολύ ταπεινά, γονατίζοντας με το ένα πόδι ενώ μιλούσε, προσπαθούσαμε να...

– Κατάλαβα! είπε η Βασίλισσα, που στο αναμεταξύ περιεργαζόταν τα τριαντάφυλλα. Κόψτε τους τα κεφάλια! Και η πομπή ξεκίνησε, ενώ τρεις στρατιώτες έμειναν πίσω, για να εκτελέσουν τους άμοιρους κηπουρούς, που έτρεξαν στην Αλίκη να βρουν προστασία.

– Δεν πρόκειται να σας αποκεφαλίσουν! είπε η Αλίκη και τους έβαλε μέσα σε μια μεγάλη γλάστρα, που βρισκόταν εκεί κοντά. Οι τρεις στρατιώτες τριγύρισαν για ένα δυο λεπτά, ψάχνοντας να τους βρουν και μετά ακολούθησαν την πομπή με απάθεια.

– Κόπηκαν τα κεφάλια τους; ξεφώνισε η Βασίλισσα.

– Τα κεφάλια τους έπεσαν, στις διαταγές σας Μεγαλειοτάτη! ξεφώνισαν οι στρατιώτες σ' απάντηση.

– Έτσι πρέπει! ξεφώνισε η Βασίλισσα. Ξέρεις να παίζεις κρόκετ;

Οι στρατιώτες έμειναν σιωπηλοί και κοίταξαν την Αλίκη, γιατί ήταν φανερό πως η ερώτηση απευθυνόταν σ' εκείνη.

– Ναι! αναφώνησε η Αλίκη.

– Εμπρός λοιπόν, βρυχήθηκε η Βασίλισσα κι η Αλίκη παρατάχτηκε στην πομπή, πολύ περίεργη για το τι έμελλε ακόμα να συμβεί.

– Είναι... είναι μια θαυμάσια μέρα! είπε δίπλα της μια δειλή φωνή. (Περπατούσε πλάι στο Άσπρο Κουνέλι, που την κρυφοκοίταζε ανήσυχα).

– Πραγματικά, είπε η Αλίκη. Πού είναι η Δούκισσα;

– Σσστ! Σσστ! βιάστηκε να πει το Κουνέλι χαμηλόφωνα. Κοίταξε ανήσυχα πάνω απ' τον ώμο του καθώς μιλούσε, και μετά σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του, πλησίασε το στόμα του στο αφτί της και ψιθύρισε:

– Έχει καταδικαστεί σε θάνατο.

– Για ποιο λόγο; είπε η Αλίκη.

– Μήπως είπες τι κρίμα!; ρώτησε το Κουνέλι.

– Όχι, είπε η Αλίκη. Δεν μού φαίνεται καθόλου πως είναι κρίμα. Είπα: Για ποιο λόγο;

– Χαστούκισε τη Βασίλισσα... άρχισε να λέει το Κουνέλι. (Της Αλίκης της ξέφυγε ένα μικρό γέλιο). Αχ σώπα! ψιθύρισε το Κουνέλι τρομοκρατημένο. Θα σ' ακούσει η Βασίλισσα! Ηρθε, βλέπεις, κάπως καθυστερημένη και η Βασίλισσα είπε...

– Πάρτε όλοι τις θέσεις σας! βροντοφώναξε η Βασίλισσα σαν κεραυνός, κι άρχισαν όλοι να τρέχουν εδώ κι εκεί σ' όλες τις κατευθύνσεις, πέφτοντας ο ένας πάνω στον άλλον· ωστόσο, σε μερικά λεπτά τακτοποιήθηκαν, και το παιχνίδι άρχισε.

Η Αλίκη σκέφτηκε ότι ποτέ στη ζωή της δεν είχε δει τέτοιο αλλόκοτο γήπεδο του κρόκετ· ήταν γεμάτο λακκούβες και προεξοχές· τα μπαλάκια του κρόκετ ήταν ζωντανοί σκατζόχοιροι, οι

στέκες ήταν ζωντανοί ερωδιοί κι οι στρατιώτες έπρεπε να διπλωθούν στα δύο και να σταθούν στα τέσσερα για να παραστήσουν τις καμάρες.

Η πρωταρχική δυσκολία της Αλίκης ήταν πώς να τα βγάλει πέρα με τον ερωδιό της· τα κατάφερε να μαγγώσει το σώμα του, αρκετά άνετα, κάτω από το μπράτσο της, ενώ τα πόδια του κρέμονταν στον αέρα, αλλά, γενικά, μόλις κατάφερνε να του ισιώσει το λαιμό και ετοιμαζόταν να χτυπήσει τον σκατζόχοιρο με το κεφάλι του, ο ερωδιός γυρνούσε και την κοίταζε με μια τέτοια έκφραση απορίας, που δεν μπορούσε να μην ξεσπάσει σε γέλια· κι όταν πια του έφερνε το κεφάλι στην κατάλληλη θέση κι ήταν έτοιμη να ξαναρχίσει, διαπίστωνε, φουρκισμένη, πως ο σκατζόχοιρος είχε ξετυλιχτεί κι έφευγε έρποντας· άσε πια, που σ' όποιο μέρος και να σημάδευε για να ρίξει τον σκατζόχοιρο, υπήρχε πάντα μέσα στη μέση μια λακκούβα ή μια προεξοχή, και καθώς οι διπλωμένοι στρατιώτες συνέχεια σηκώνονταν και πήγαιναν σ' άλλα σημεία του γηπέδου, έφτασε η Αλίκη γρήγορα στο συμπέρασμα πως αυτό ήταν, στ' αλήθεια, ένα πολύ δύσκολο παιχνίδι.

Οι παίκτες έπαιζαν όλοι μαζί, χωρίς να περιμένουν τη σειρά τους, λογοφέρνοντας όλη την ώρα και καβγαδίζοντας για τους σκατζόχοιρους· και τη Βασίλισσα δεν άργησε να την πιάσει μια φοβερή λύσσα, έτσι, που να χτυπάει τα πόδια της και να ουρλιάζει, τουλάχιστον μια φορά το λεπτό:

– Κόψτε του το κεφάλι! ή Κόψτε της το κεφάλι!

Η Αλίκη άρχισε να νιώθει πολύ άσχημα· ακόμα, βέβαια, δεν είχε έρθει σε καμία σύγκρουση με τη Βασίλισσα, αλλά ήξερε πως αυτό μπορούσε κάθε λεπτό να συμβεί, και τότε σκέφτηκε, «τι θ' απογίνω; Εδωπέρα τρελαίνονται να κόβουν κεφάλια· είναι να απορεί κανείς πώς έχει απομείνει και κανένας ζωντανός!».

Έψαξε γύρω της, για να βρεί τρόπο να το σκάσει κι αναρωτιόταν αν θα μπορούσε να φύγει χωρίς να την πάρουν είδηση, όταν πρόσεξε στον αέρα ένα περίεργο φαινόμενο· αυτό την έκανε να τα χάσει στην αρχή, αλλά κοιτάζοντάς το ένα δυο λεπτά, διέκρινε πως ήταν ένα χαμόγελο και είπε μέσα της: «Είναι η Γάτα του Τσέσαϊρ· τώρα θα έχω κάποιον να πω μια κουβέντα».

– Πώς τα πας; είπε η Γάτα, όταν πια είχε αρκετό στόμα για να μιλήσει.

Η Αλίκη περίμενε μέχρι να εμφανιστούν τα μάτια της και τότε τη χαιρέτησε κουνώντας το κεφάλι. «Δεν έχει κανένα νόημα να της μιλήσω, σκέφτηκε, μέχρι να φανούν τ' αφτιά της ή τουλάχιστον το ένα απ' αυτά». Μετά από ένα λεπτό είχε φανεί όλο το κεφάλι και τότε η Αλίκη ακούμπησε κάτω τον ερωδιό της κι άρχισε να περιγράφει το παιχνίδι, νιώθοντας πολύ χαρούμενη που είχε κάποιον να την ακούει. Η Γάτα σκέφτηκε μάλλον, ότι αυτό που φαινόταν απ' αυτήν ήταν αρκετό, και δεν φανερώθηκε περισσότερο.

– Μου φαίνεται πως δεν παίζουν καθόλου τίμια, άρχισε να λέει η Αλίκη παραπονιάρικα, κι όλοι καβγαδίζουν τόσο φοβερά, που δεν μπορείς ν' ακούσεις ούτε την ίδια σου τη φωνή - και, φαίνεται, πως δεν έχουν ιδιαίτερους κανονισμούς, ή του-

λάχιστον, αν έχουν, κανένας δεν τους τηρεί - και δεν μπορείς να φανταστείς τι μπέρδεμα γίνεται, που όλα τα σύνεργα είναι ζωντανά· για να σου δώσω να καταλάβεις, η καμάρα, που πρέπει να περάσω τη μπάλα μου, κάνει βόλτες στην άλλη άκρη του γηπέδου - και τώρα δα, θα είχα πετύχει τον σκατζόχοιρο της Βασίλισσας, μόνο που εκείνος το ' βαλε στα πόδια βλέποντας τον δικό μου να πηγαίνει κατά πάνω του!

– Πώς σου φαίνεται η Βασίλισσα; είπε η Γάτα σιγανά.

– Δεν μ' αρέσει καθόλου, είπε η Αλίκη· είναι τόσο φοβερά...

Τότε μόλις πρόσεξε πως η Βασίλισσα ήταν λίγο πιο πίσω κι άκουγε· γι' αυτό συνέχισε:

– σίγουρο πως θα κερδίσει, που δεν αξίζει καν τον κόπο να τελειώσουμε το παιχνίδι.

Η Βασίλισσα χαμογέλασε κι απομακρύνθηκε.

– Σε ποιον μιλάς; είπε ο Βασιλιάς πλησιάζοντας την Αλίκη ενώ κοίταζε το κεφάλι της Γάτας με μεγάλη περιέργεια.

– Είναι μια φίλη μου - μια Γάτα του Τσέσαϊρ, είπε η Αλίκη· επιτρέψτε μου να σας την συστήσω.

– Δεν μου αρέσουν καθόλου τα μούτρα της, είπε ο Βασιλιάς· ωστόσο, μπορεί να φιλήσει το χέρι μου, αν θέλει.

– Μάλλον όχι, παρατήρησε η Γάτα.

– Μην είσαι αυθάδης, είπε ο Βασιλιάς, και μη με κοιτάς μ' αυτό τον τρόπο!

Κι ενώ μιλούσε στάθηκε πίσω από την Αλίκη.

– Μια γάτα μπορεί να κοιτάζει ένα Βασιλιά, είπε η Αλίκη. Το έχω διαβάσει σε κάποιο βιβλίο, αλλά δεν θυμάμαι πού.

– Όμως, πρέπει να φύγει από τη μέση, είπε ο Βασιλιάς πολύ τελεσίδικα· και φώναξε στη Βασίλισσα, που περνούσε εκείνη τη στιγμή, Αγαπητή μου! Επιθυμώ να φροντίσεις να βγει αυτή η Γάτα από τη μέση!

Η Βασίλισσα είχε ένα μοναδικό τρόπο να τακτοποιεί όλες τις δυσκολίες, μεγάλες ή μικρές.

– Κόψτε της το κεφάλι! είπε, χωρίς καν να γυρίσει να κοιτάξει.

– Πάω ο ίδιος να φέρω τον δήμιο, είπε πρόθυμα ο Βασιλιάς κι έφυγε βιαστικά.

Η Αλίκη σκέφτηκε πως δεν θα έκανε άσχημα, αν πήγαινε να δει πώς πάει το παιχνίδι, γιατί άκουγε από μακριά τη φωνή της Βασίλισσας, που τσίριζε με μανία. Την είχε κιόλας ακούσει να καταδικάζει τρεις παίκτες σε θάνατο, επειδή είχαν χάσει τη σειρά τους και δεν της άρεσε καθόλου ο τρόπος που πήγαιναν τα πράγματα, γιατί, καθώς ήταν το παιχνίδι τόσο μπερδεμένο, ποτέ δεν ήξερε αν ήταν η σειρά της να παίξει ή όχι. Έτσι ξεκίνησε να αναζητήσει το σκατζόχοιρό της.

Ο σκατζόχοιρος είχε στήσει καβγά μ' έναν άλλο σκατζόχοιρο, πράγμα που φάνηκε στην Αλίκη μια εξαιρετική ευκαιρία για να σημαδέψει και να χτυπήσει τον ένα με τον άλλο· η μόνη δυσκολία ήταν όμως, πως ο ερωδιός της είχε πάει στην άλλη άκρη του κήπου, όπου η Αλίκη τον έβλεπε να προσπαθεί απεγνωσμένα, να πετάξει πάνω σ' ένα δέντρο.

Όταν πια είχε τσακώσει τον ερωδιό και τον έφερε πίσω, οι δυο σκατζόχοιροι είχαν τελειώσει τον καβγά και είχαν γίνει άφαντοι· «αλλά, δεν χάθηκε ο κόσμος, σκέφτηκε η Αλίκη, μιας κι όλες οι καμάρες έχουν φύγει απ' αυτό το μέρος του γηπέδου». Έτσι λοιπόν πήρε τον ερωδιό παραμάσχαλα, για να μην της ξεφύγει πάλι, και πήγε να κουβεντιάσει λιγάκι ακόμα με τη φίλη της.

Όταν πήγε κοντά στη Γάτα του Τσέσαϊρ, ξαφνιάστηκε που είδε ένα μεγάλο πλήθος να συνωστίζεται γύρω της· υπήρχε μια διαφωνία ανάμεσα στον δήμιο, τον Βασιλιά και την Βασίλισσα, που μιλούσαν όλοι ταυτόχρονα, ενώ οι υπόλοιποι σώπαιναν και φαίνονταν πολύ αμήχανοι.

Μόλις φάνηκε η Αλίκη, ήθελαν κι οι τρεις, σώνει και καλά, να τους λύσει τη διαφορά και της επαναλάμβαναν τα επιχειρήματά τους, επειδή όμως μιλούσαν όλοι μαζί, της ήταν πολύ δύσκολο να καταλάβει τι ακριβώς έλεγαν.

Το επιχείρημα του δήμιου ήταν, ότι δεν μπορεί να κόψει κανείς ένα κεφάλι, παρά μόνο αν υπάρχει κι ένα σώμα, απ' όπου το κεφάλι θα κοπεί· κι ότι ποτέ του δεν χρειάστηκε να κάνει κάτι παρόμοιο, κι ούτε σκόπευε ν' αρχίσει τώρα, στην ηλικία του.

Το επιχείρημα του Βασιλιά ήταν, πως οτιδήποτε έχει κεφάλι, μπορεί ν' αποκεφαλιστεί και γι' αυτό να πάψουν να λένε ανοησίες.

Το επιχείρημα της Βασίλισσας ήταν, πως αν δεν βρισκόταν μια λύση, σε λιγότερο απο μια στιγμή, θα έβαζε να εκτελέσουν όλους όσοι ήταν εκεί. (Ήταν αυτή η τελευταία δήλωση, που

είχε κάνει όλη τη συντροφιά να φαίνεται σοβαρή και ανήσυχη).

Η Αλίκη δεν βρήκε τίποτα άλλο να πει, παρά μόνο: «Η Γάτα ανήκει στη Δούκισσα· καλά θα κάνετε να ρωτήσετε εκείνην γι' αυτό το θέμα».

– Είναι στη φυλακή, είπε η Βασίλισσα στον δήμιο. Πήγαινε να τη φέρεις. Κι ο δήμιος ξαπολύθηκε σαν σαΐτα.

Μόλις εκείνος έφυγε, άρχισε το κεφάλι της Γάτας να ξεθωριάζει, κι όταν ξαναγύρισε με την Δούκισσα, εκείνο είχε χαθεί ολότελα· έτσι, ο Βασιλιάς κι ο δήμιος έτρεχαν σαν τρελοί, εδώ κι εκεί, ψάχνοντας, ενώ η υπόλοιπη συντροφιά ξαναγύρισε να συνεχίσει το παιχνίδι.

Κεφάλαιο 9

Η ιστορία της Ψευτοχελώνας.

– Δεν φαντάζεσαι πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, χρυσή μου! είπε η Δούκισσα, περνώντας το χέρι της στοργικά στο μπράτσο της Αλίκης, κι άρχισαν να περπατούν μαζί.

Η Αλίκη χάρηκε πολύ που τη βρήκε τόσο ευδιάθετη και είπε μέσα της πως ίσως να ήταν μόνο το πιπέρι που την είχε εξαγριώσει, όταν συναντήθηκαν στην κουζίνα.

«Όταν θα γίνω Δούκισσα, είπε μέσα της (αν και όχι τόσο αισιόδοξα), δεν θα έχω ούτε ίχνος από πιπέρι στην κουζίνα

μου. Η σούπα είναι μια χαρά χωρίς αυτό... Ίσως να είναι πάντα το πιπέρι που κάνει τους ανθρώπους ευέξαπτους, συνέχισε, πολύ ευχαριστημένη που ανακάλυψε κάποιο νέο κανόνα, και το ξίδι που τούς κάνει ξινούς... και το χαμομήλι που τούς κάνει πικρόχολους... και... και οι καραμέλες κι άλλα παρόμοια που κάνουν τα παιδιά καλόβολα. Πώς θα' θελα να το ήξεραν αυτό οι μεγάλοι! Τότε, ξέρετε, δεν θα ήταν τόσο σφιχτοχέρηδες μ' αυτά τα πράγματα...».

Στο αναμεταξύ είχε ξεχάσει εντελώς τη Δούκισσα και ξαφνιάστηκε λιγάκι, όταν την άκουσε να λέει κοντά στ' αφτί της.

– Κάτι έχεις στο μυαλό σου, χρυσή μου, που σε κάνει να ξεχνάς πως κουβεντιάζουμε. Δεν μπορώ, αυτή τη στιγμή, να σου πω ποιο ηθικό δίδαγμα βγαίνει από δω, αλλά θα το θυμηθώ σε λιγάκι.

– Μπορεί να μην υπάρχει δίδαγμα, τόλμησε να πάρατηρήσει η Αλίκη.

– Τι λες, παιδί μου! είπε η Δούκισσα. Τα πάντα έχουν ένα ηθικό δίδαγμα, φτάνει να μπορείς να το ανακαλύψεις. Και σφίχτηκε ακόμη περισσότερο πάνω στην Αλίκη, καθώς μιλούσε.

Της Αλίκης δεν της άρεσε ιδιαίτερα να βρίσκεται τόσο κοντά της· πρώτον γιατί η Δούκισσα παραήταν άσκημη· και δεύτερον, γιατί είχε το κατάλληλο ανάστημα, ώστε να ακουμπά το σαγόνι της πάνω στον ώμο της Αλίκης, κι ήταν ένα δυσάρεστα μυτερό σαγόνι. Ωστόσο δεν ήθελε να φανεί αγενής, έτσι το ανέχτηκε όσο μπορούσε καλύτερα.

– Το παιχνίδι φαίνεται να πηγαίνει τώρα καλύτερα, είπε μόνο και μόνο για να κρατήσει λιγάκι τη συζήτηση.

– Έτσι είναι, είπε η Δούκισσα· και το ηθικό δίδαγμα είναι ... είν' η αγάπη, είν' η αγάπη, που κάνει τον κόσμο να γυρνά!

– Κάποιος είπε, ψιθύρισε η Αλίκη, πως αυτό γίνεται όταν ο καθένας κοιτάει τη δουλειά του!

– Α, μάλιστα! είναι σχεδόν το ίδιο πράγμα, είπε η Δούκισσα, μπήγοντας το μικρό σουβλερό της σαγόνι στον ώμο της

Αλίκης, ενώ πρόσθετε: και το ηθικό δίδαγμα απ' αυτό είναι: «Φρόντισε για το νόημα και τα λόγια βγαίνουν μόνα τους».

«Μανία που την έχει να βρίσκει παντού ηθικά διδάγματα!», σκέφτηκε η Αλίκη.

– Υποθέτω πως θα απορείς γιατί δεν σε πιάνω από την μέση, είπε η Δούκισσα, και συνέχισε σε λίγο: Ο λόγος είναι, πως δεν είμαι σίγουρη για τις διαθέσεις του ερωδιού σου. Να κάνω μια απόπειρα;

– Μπορεί να σας τσιμπήσει, απάντησε η Αλίκη επιφυλακτικά, μην έχοντας καμιά όρεξη να γίνει αυτή η απόπειρα.

– Πολύ σωστά, είπε η Δούκισσα· τόσο οι ερωδιοί, όσο και μουστάρδα τσιμπούν. Και το ηθικό δίδαγμα απ' αυτό είναι: «Ο όμοιος τον όμοιο αγαπά».

– Μόνο που η μουστάρδα δεν είναι πουλί, παρατήρησε η Αλίκη.

– Σωστά, όπως πάντα, είπε η Δούκισσα· τι καθαρά που ξέρεις να εκφράζεσαι!

– Νομίζω πως είναι ορυκτό, είπε η Αλίκη.

– Μα και βέβαια είναι, είπε η Δούκισσα, που φαινόταν πρόθυμη να συμφωνήσει με ό,τι κι αν έλεγε η Αλίκη· υπάρχει ένα μεγάλο ορυχείο μουστάρδας εδώ κοντά. Και το ηθικό δίδαγμα απ' αυτό είναι: «Ό,τι γυαλίζει δεν είναι χρυσάφι, κι ό,τι τρώγεται δεν είναι μουστάρδα».

– Α, τώρα ξέρω! φώναξε η Αλίκη, που δεν είχε δώσει προσοχή σ' αυτή την τελευταία παρατήρηση, είναι λαχανικό. Δεν μοιάζει, αλλά είναι.

– Συμφωνώ απόλυτα μαζί σου, είπε η Δούκισσα· και το ηθικό δίδαγμα απ' αυτό είναι: «Να είσαι αυτό που φαίνεται πως είσαι» ... ή αν θέλεις να σου το πω πιο απλά: «Ποτέ μη φανταστείς ότι δεν είσαι διαφορετικός απ' αυτό που θα μπορούσε να φανεί στους άλλους, δηλαδή, ότι αυτό που είσαι ή θα μπορούσες να είσαι, δεν είναι διαφορετικό απ' αυτό που ήσουν που θα τούς φαινόταν πως είναι διαφορετικό».

– Νομίζω πως θα τα καταλάβαινα καλύτερα, είπε πολύ ευγε-

νικά η Αλίκη, αν το' βλεπα γραμμένο· αλλά, έτσι όπως το λέτε, δεν μπορώ να μπω στο νόημα.

– Κι αυτό δεν είναι τίποτα, μπροστά σ' εκείνα που θα μπορούσα να πω, αν ήθελα, απάντησε η Δούκισσα ικανοποιημένη.

– Σας παρακαλώ, μην κάνετε τον κόπο να μου το αναλύσετε πιο πολύ, είπε η Αλίκη.

– Α, μα μη μιλάς για κόπο! είπε η Δούκισσα. Όλα όσα είπα μέχρι τώρα σου τα κάνω δώρο.

«Φτηνό δώρο, αλήθεια! σκέφτηκε η Αλίκη. Ευτυχώς που δεν μου κάνουν τέτοια δώρα στα γενέθλιά μου!». Αλλά δεν τόλμησε να το πει αυτό δυνατά.

– Πάλι σκέπτεσαι; ρώτησε η Δούκισσα με άλλο ένα μπήξιμο του μυτερού της σαγονιού.

– Εχω το δικαίωμα να σκέπτομαι, είπε η Αλίκη απότομα, γιατί είχε αρχίσει λίγο να δυσανασχετεί.

– Ακριβώς τόσο δικαίωμα, είπε η Δούκισσα, όσο έχουν τα γουρούνια να πετούν· και το ηθ...

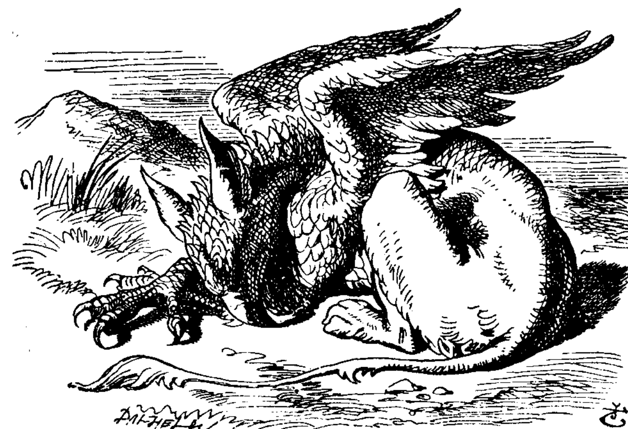
Όμως, σ' αυτό το σημείο, για μεγάλη έκπληξη της Αλίκης, η φωνή της Δούκισσας έσβησε, παρ' όλο που ήταν στη μέση της φράσης «ηθικό δίδαγμα» που προτιμούσε, και το χέρι της, που ήταν περασμένο στο δικό της, άρχισε να τρέμει. Η Αλίκη σήκωσε τα μάτια, κι αντίκρισε τη Βασίλισσα, στημένη μπροστά τους, με τα χέρια σταυρωμένα, με ύφος απειλητικό σαν καταιγίδα.

– Εξαίσια μέρα, Μεγαλειοτάτη! άρχισε η Δούκισσα με πνιγμένη, αδύνατη φωνή.

– Άκου εδώ, σε προειδοποιώ για τελευταία φορά, τσίριξε η Βασίλισσα, χτυπώντας το πόδι της στο έδαφος, καθώς μιλούσε· ή εσύ θα πάρεις δρόμο ή το κεφάλι σου, και σε λίγο θα είναι αργά! Κάνε την εκλογή σου!

Η Δούκισσα έκανε την εκλογή της κι εξαφανίσθηκε στη στιγμή.

– Ας συνεχίσουμε το παιχνίδι, είπε η Βασίλισσα στην Αλίκη· και η Αλίκη ήταν τόσο φοβισμένη, που δεν έβγαλε λέξη, αλλά την ακολούθησε σιγά σιγά, πίσω, στο γήπεδο του κρόκετ.

Οι άλλοι καλεσμένοι είχαν επωφεληθεί από την απουσία της Βασίλισσας και ξεκουράζονταν στη σκιά· ωστόσο, τη στιγμή που την είδαν, βιάστηκαν να γυρίσουν στο παιχνίδι, μιας κι η Βασίλισσα δήλωσε πολύ απλά, πως μια στιγμή αν αργούσαν, θα το πλήρωναν με τη ζωή τους.

Όσην ώρα έπαιζαν, η Βασίλισσα δε σταμάτησε λεπτό να τσακώνεται με τους άλλους παίκτες και να ουρλιάζει: «Κόψτε του το κεφάλι!» ή «Κόψτε της το κεφάλι!». Αυτούς που καταδίκαζε, τους έπαιρναν οι στρατιώτες υπό κράτηση, που βέβαια σταματούσαν να παριστάνουν τις καμάρες, έτσι, που μετά από μισή ώρα περίπου, δεν είχε απομείνει ούτε μια καμάρα, κι όλοι οι παίκτες, εκτός από το Βασιλιά, τη Βασίλισσα και την Αλίκη ήταν υπό κράτηση και καταδικασμένοι σε θάνατο.

Τότε πια η Βασίλισσα σταμάτησε, καταλαχανιασμένη, και είπε στην Αλίκη:

– Την Ψευτοχελώνα δεν την έχεις δει ακόμα;

– Όχι, είπε η Αλίκη. Δεν ξέρω καν τι είναι μια Ψευτοχελώνα.

– Μ' αυτήν κάνουμε την Ψευτοχελωνόσουπα, είπε η Βασίλισσα.

– Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα, ούτε άκουσα κάτι τέτοιο, είπε η Αλίκη.

– Εμπρός λοιπόν, πάμε, είπε η Βασίλισσα, κι εκείνη θα σου διηγηθεί την ιστορία της.

Καθώς απομακρύνονταν οι δύο τους, άκουσε η Αλίκη το Βασιλιά να λέει σ' όλη τη συντροφιά χαμηλόφωνα:

– Δίνω σε όλους χάρη.

Επιτέλους, να και κάτι σωστό! είπε μέσα της η Αλίκη, γιατί ένιωθε πολύ στενοχωρημένη μ' όλες αυτές τις εκτελέσεις, που είχε διατάξει η Βασίλισσα.

Δεν άργησαν να βρεθούν μπροστά σ' ένα Γρύπα(4), που κοιμόταν βαθιά, ξαπλωμένος στον ήλιο.(Αν δεν γνωρίζετε τι είναι ένας Γρύπας, κοιτάξτε την εικόνα).

– Σήκω επάνω, τεμπέλικο πλάσμα! είπε η Βασίλισσα, και πήγαινε αυτή τη δεσποινίδα να δει την Ψευτοχελώνα και να ακούσει την ιστορία της. Εγώ πρέπει να γυρίσω πίσω για να τακτοποιήσω κάτι εκτελέσεις πού έχω διατάξει, πρόσθεσε κι έφυγε, αφήνοντας την Αλίκη μόνη με τον Γρύπα.

Αυτό το πλάσμα δεν άρεσε καθόλου στην Αλίκη, αλλά στο κάτω κάτω, σκέφτηκε ότι θα ήταν σχεδόν πιο ασφαλής μαζί του, παρά αν ακολουθούσε εκείνη την αγριεμένη Βασίλισσα· στάθηκε λοιπόν και περίμενε.

Ο Γρύπας ανακάθησε κι έτριψε τα μάτια του· μετά παρακολούθησε με το βλέμμα τη Βασίλισσα, μέχρι που εκείνη χάθηκε, κι άρχισε να καγχάζει.

– Τι αστείο που είναι! είπε ο Γρύπας, μισά στον εαυτό του, μισά στην Αλίκη.

– Ποιο είναι το αστείο; είπε η Αλίκη.

– Μα αυτή, ασφαλώς, είπε ο Γρύπας. Όλα αυτά τα φαντάζεται· ποτέ δεν εκτελούν κανένα, ξέρεις. Εμπρός, πάμε!

«Όλοι μου λένε 'εμπρός πάμε' εδώ πέρα», σκέφτηκε η Αλίκη, καθώς τον ακολουθούσε αργά· ποτέ άλλοτε στη ζωή μου δεν πήρα τόσες διαταγές. Ποτέ!».

Δεν είχαν περπατήσει πολύ, όταν είδαν από μακριά την Ψευτοχελώνα, να κάθεται ολομόναχη και λυπημένη στην άκρη ενός βράχου, κι όπως πλησίαζαν, την άκουσε η Αλίκη να αναστενάζει, σαν να πήγαινε η καρδιά της να σπάσει. Την λυπήθηκε βαθιά και ρώτησε το Γρύπα:

– Τι στενοχώριες έχει; κι ο Γρύπας απάντησε περίπου με τα ίδια λόγια, όπως και πριν:

– Όλα αυτά τα φαντάζεται, δεν έχει καμιά στενοχώρια, ξέρεις. Εμπρός πάμε!

Έτσι πλησίασαν την Ψευτοχελώνα, που τους κοίταξε με τα

μεγάλα της μάτια γεμάτα δάκρυα, χωρίς να πει τίποτα.

– Αυτή εδώ η δεσποινίς, είπε ο Γρύπας, θέλει, λέει, να μάθει την ιστορία σου.

– Θα της την διηγηθώ, είπε η Ψευτοχελώνα με μια βαθιά, σπηλαιώδη φωνή. Καθήστε κάτω κι οι δυο σας και μη βγάλετε τσιμουδιά μέχρι να τελειώσω.

Κάθησαν λοιπόν κάτω και κανείς δεν μίλησε για μερικά λεπτά. Η Αλίκη είπε με το νου της: «δεν βλέπω πώς θα μπορέσει ποτέ να τελειώσει, αφού δεν αρχίζει». Αλλά περίμενε υπομονητικά.

– Κάποτε, είπε επιτέλους η Ψευτοχελώνα, με ένα βαθύ αναστεναγμό, ήμουν μια αληθινή Χελώνα.

Μετά απο αυτά τα λόγια ακολούθησε μια πολύ μακριά σιωπή, που την διέκοπταν πότε πότε κάτι επιφωνήματα από το μέρος του Γρύπα, όπως: «Γκρρξκ!» και τα αδιάκοπα βαριά αναφιλητά της Ψευτοχελώνας. Η Αλίκη ήταν έτοιμη να σηκωθεί και να πει: «Σας ευχαριστώ πολύ, κυρία, για την ενδιαφέρουσα ιστορία σας», αλλά πίστευε παρ' όλα αυτά, πως θα υπήρχε κάποια συνέχεια, έτσι έμεινε στη θέση της και δεν είπε τίποτα.

– Όταν ήμαστε μικρές, συνέχισε επιτέλους η Ψευτοχελώνα –πιο ήρεμα, αν και πότε πότε άφηνε ένα λυγμό να της ξεφύγει– πηγαίναμε σχολείο, μέσα στη θάλασσα. Ο δάσκαλός μας ήταν μια γέρικη νεροχελώνα, που τη φωνάζαμε Ελληνική Χελώνα....

– Γιατί τη φωνάζατε Ελληνική Χελώνα, αφού ήταν μια θαλασσινή Χελώνα, ρώτησε η Αλίκη. Διάβασα κάπου ότι η Ελληνική Χελώνα είναι μια χελώνα του γλυκού νερού.

– Την ονομάζαμε Ελληνική Χελώνα, γιατί ήξερε τα ελληνικά, αποκρίθηκε η Ψευτοχελώνα οργισμένη. Πραγματικά μου φαίνεσαι πολύ στενόμυαλη!

– Θα 'πρεπε να ντρέπεσαι να κάνεις μια ερώτηση τόσο απλοϊκή, πρόσθεσε ο Γρύπας.

Έπειτα έμειναν για κάμποσο σιωπηλοί και οι δύο, με τα μάτια καρφωμένα στην καημένη την Αλίκη που θα' θελε ν' ανοίξει η γη να την καταπιεί. Τέλος είπε ο Γρύπας στην Ψευτοχελώνα:

– Για συνέχισε παρακάτω, αγαπητή μου! Και προσπάθησε να μη μας φας όλη τη μέρα μ' αυτή την ιστορία.

– Πηγαίναμε, λοιπόν, σχολείο, μέσα στη θάλασσα, και όσο κι αν σου φανεί απίστευτο...

– Ποτέ δεν είπες τέτοιο πράγμα! Διέκοψε η Αλίκη.

– Το είπα, είπε η Ψευτοχελώνα.

– Μάζεψε τη γλώσσα σου! πρόσθεσε ο Γρύπας πριν προλάβει η Αλίκη να ξαναμιλήσει.

Η Ψευτοχελώνα συνέχισε.

– Είχαμε εξαιρετική εκπαίδευση, για την ακρίβεια, πηγαίναμε σχολείο κάθε ημέρα....

– Κι εγώ πήγαινα την ημέρα σχολείο, είπε η Αλίκη. Δεν χρειάζεται να περιφανεύεσαι έτσι.

– Είχατε και συμπληρωματικά μαθήματα; ρώτησε κάπως ανήσυχα η Ψευτοχελώνα.

– Αμέ, είπε η Αλίκη· μαθαίναμε γαλλικά και μουσική.

– Και μπουγάδα; είπε η Ψευτοχελώνα.

– Ασφαλώς όχι! είπε η Αλίκη πειραγμένη.

– Α! Τότε το σχολείο σου δεν ήταν πραγματικά καλό, είπε η Ψευτοχελώνα με μεγάλη ανακούφιση. Λοιπόν στο δικό μας, είχαμε γαλλικά, μουσική *και μπουγάδα* μέσα στο πρόγραμμα, σαν συμπλήρωμα.

– Δεν πρέπει να σας ήταν πολύ απαραίτητο, είπε η Αλίκη, αφού ζούσατε στον βυθό της θάλασσας.

– Αυτά τα συμπληρώματα στοίχιζαν πολύ, είπε η Ψευτοχελώνα με έναν αναστεναγμό. Έτσι, παρακολούθησα μόνο τα κανονικά μαθήματα.

– Κι αυτά ποια ήταν; ρώτησε η Αλίκη.

– Πρώτα πρώτα, βέβαια, Απόγνωση και Ραφή, απάντησε η Ψευτοχελώνα· και μετά όλες οι διαφορετικές πράξεις της Αριθμητικής, δηλαδή Πρόσδεση κι Αφάνιση, Παραμορφωτισμός και Διέλευση.

– Ποτέ μου δεν έχω ακούσει για Παραμορφωτισμό, τόλμησε να πει η Αλίκη. Τι είναι αυτό;

– Ο Γρύπας σήκωσε τα μπροστινά του πόδια με έκπληξη. Δεν έχει ακούσει ποτέ της για Παραμορφωτισμό! φώναξε. Υποθέτω πως θα ξέρεις τι είναι Καλλωπισμός!

– Ξέρω, απάντησε η Αλίκη διστακτικά: Σημαίνει, να κάνεις ... να κάνεις κάτι πιο ωραίο.

– Ωραία, λοιπόν, συνέχισε ο Γρύπας, αν δεν ξέρεις τι σημαίνει Παραμορφωτισμός, τότε είσαι καθυστερημένη.

Η Αλίκη δεν βρήκε το θάρρος να κάνει άλλες ερωτήσεις πάνω σ' αυτό, έτσι γύρισε και είπε στην Ψευτοχελώνα:

– Τι άλλο ακόμα μαθαίνατε;

– Λοιπόν, είχαμε Υστερία, απάντησε η Ψευτοχελώνα, μετρώντας τα μαθήματα στα πτερύγιά της, Υστερία , αρχαία και νέα, μετά Νερογραφία και Ζωογραφική· ο δάσκαλος της Ζωογραφικής ήταν ένα γέρικο χέλι, που ερχόταν συνήθως μια φορά την εβδομάδα· μας μάθαινε Ζωογραφική με Καρβουνοκόλυβο και με Χάδι.

– Αυτό πάλι πώς ήταν; είπε η Αλίκη.

– Εγώ δεν μπορώ να σου δείξω, είπε η Ψευτοχελώνα, γιατί έχω κάλους. Κι ο Γρύπας ποτέ δεν έμαθε.

– Δεν είχα καιρό, είπε ο Γρύπας. Εγώ όμως πήγαινα στο κλασικό τμήμα. Ο δάσκαλός μας ήταν ένας γεροκάβουρας, κυριολεκτικά.

– Εγώ ποτέ δεν τον είχα, είπε η Ψευτοχελώνα μ' έναν αναστεναγμό. Λένε πως δίδασκε Πλατινικά και Σεληνικά.

– Ακριβώς αυτά δίδασκε, είπε ο Γρύπας αναστενάζοντας με τη σειρά του κι έκρυψαν και οι δυο τους το πρόσωπο μέσα στα χέρια τους.

– Και πόσες ώρες την ημέρα είχατε σχολείο; είπε η Αλίκη γρήγορα, για ν' αλλάξει θέμα.

– Δέκα ώρες την πρώτη μέρα, είπε η Ψευτοχελώνα, εννιά την επόμενη και τα λοιπά.

– Τι περίεργο πρόγραμμα! φώναξε η Αλίκη.

– Γι' αυτό το λόγο το λένε σχολείο, παρατήρησε ο Γρύπας, γιατί κάθε τόσο έχει σχόλη.

Αυτή ήταν μια τελείως καινούργια άποψη για την Αλίκη και το συλλογίστηκε για λίγο, πριν κάνει την επόμενη παρατήρηση.

– Τότε θα πρέπει η ενδέκατη μέρα να ήταν σχόλη!

– Και βέβαια ήταν, είπε η Ψευτοχελώνα.

– Και τι κάνατε την δωδέκατη μέρα; συνέχισε η Αλίκη με πολύ ενδιαφέρον.

– Αρκετά πια με τα μαθήματα, διέκοψε ο Γρύπας με πολύ αποφασιστικό ύφος. Τώρα διηγήσου της κάτι για τα παιχνίδια.

Κεφάλαιο 10

Η Καντρίλια των Αστακών

Η Ψευτοχελώνα αναστέναξε βαθιά και σκούπισε τα μάτια της με το ένα της πτερύγιο. Κοίταξε την Αλίκη και προσπάθησε να μιλήσει, όμως για ένα η δυο λεπτά έπνιγαν τη φωνή της λυγμοί.

– Λες και της κάθησε κάποιο κόκαλο στο λαιμό, είπε ο Γρύπας και βάλθηκε να την τραντάζει και να την χτυπάει στην πλάτη. Η Ψευτοχελώνα ξαναβρήκε επιτέλους τη φωνή της και συνέχισε τη διήγηση, ενώ δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της.

– Ίσως να μην έχεις ζήσει για πολύ στον βυθό της θάλασσας...

– Όχι, δεν έχω, είπε η Αλίκη.

– και ίσως να μην γνώρισες ακόμη ποτέ σου αστακό...

– Δοκίμασα κάποτε, άρχισε να λέει η Αλίκη, αλλά αμέσως συγκρατήθηκε και είπε:

– Όχι, ποτέ.

– ... έτσι λοιπόν, δεν θα έχεις ιδέα, τι υπέροχο πράγμα είναι μια Καντρίλια των Αστακών!

– Πραγματικά δεν ξέρω, είπε η Αλίκη, τι είδους χορός είναι αυτός;

– Λοιπόν, είπε ο Γρύπας, πρώτα πιανόμαστε όλοι στη σειρά, κάτω στην ακροθαλασσιά...

– Δύο σειρές! Φώναξε η Ψευτοχελώνα. Φώκιες, νεροχελώνες, σολομοί και τα λοιπά· μετά, αφού καθαρίσουμε τον τόπο από τις μέδουσες...

– Αυτό κρατάει συνήθως κάμποση ώρα, διέκοψε ο Γρύπας.

– ... κάνουμε δύο βήματα μπροστά...

– Ζευγαρωμένος ο κάθε ένας μ' έναν αστακό! φώναξε ο Γρύπας.

– Ασφαλώς, είπε η Ψευτοχελώνα· κάνουμε λοιπόν δυο βήματα μπροστά με τους αστακούς...

– ... αλλάζουμε αστακούς και γυρίζουμε στην ίδια θέση, συνέχισε ο Γρύπας.

– Και μετά, ξέρεις, συνέχισε η Ψευτοχελώνα, πετάμε...

– Τους αστακούς! ξεφώνισε ο Γρύπας κάνοντας ένα πήδημα στον αέρα.

– ... στη θάλασσα, όσο πιο μακριά γίνεται...

– Κολυμπάμε προς το μέρος τους! ούρλιασε ο Γρύπας.

– Κάνουμε μια τούμπα μέσα στη θάλασσα! φώναξε η Ψευτοχελώνα, χοροπηδώντας σαν τρελή.

– Αλλάζουμε πάλι αστακούς! ξελαρυγγίστηκε ο Γρύπας.

– Γυρνάμε πάλι στην ξηρά, και... αυτή ήταν η πρώτη φιγούρα, είπε η Ψευτοχελώνα και χαμήλωσε ξαφνικά τη φωνή της· κι εκείνα τα δύο πλάσματα, που όλη αυτή την ώρα χοροπηδούσαν σαν τρελά, ξανακάθησαν ήσυχα και λυπημένα και κοίταξαν την Αλίκη.

– Θα πρέπει να είναι ένας πολύ ωραίος χορός, είπε δειλά η Αλίκη.

– Θα ήθελες να δεις λιγάκι, πώς χορεύεται; είπε η Ψευτοχελώνα.

– Πάρα πολύ, είπε η Αλίκη.

– Έλα λοιπόν, ας δοκιμάσουμε την πρώτη φιγούρα! είπε η Ψευτοχελώνα στο Γρύπα. Ξέρεις, μπορούμε να το χορέψουμε και χωρίς αστακούς. Ποιος θα τραγουδήσει;

– Α, εσύ να τραγουδήσεις, είπε ο Γρύπας. Εγώ έχω ξεχάσει τα λόγια.

Έτσι, άρχισαν να χορεύουν με πολύ σοβαρό ύφος, γύρω από την Αλίκη, πατώντας τα δάχτυλα των ποδιών της, πότε πότε, όταν περνούσαν από πολύ κοντά, και κουνώντας τα μπροστινά τους πόδια για να κρατήσουν το χρόνο, ενώ η Ψευτοχελώνα τραγουδούσε πολύ αργά και λυπημένα τούτο το τραγούδι:

Περπάτα, λέει το μελανούρι
σ' ένα κοχύλι, πιο γοργά!
Πίσω μου πάει μια σαρδέλα
και μου πατάει την ουρά.
Οι αστακοί και οι χελώνες
πέφτουν με χάρη στο νερό
έλα κι εσύ στην παραλία
και πιάσε αμέσως το χορό.

Θέλεις, δε θέλεις, θέλεις, δε θέλεις,
θέλεις να μπεις στο χορό;
θέλεις, δε θέλεις, θέλεις δε θέλεις,
δε θέλεις να μπεις στο χορό;

– Μα δε φαντάζεσαι πώς νιώθεις
μέσα σε τούτο το χορό
σαν με τους αστακούς σε πιάνουν
και σε πετάνε στο νερό.
– Πάνε μακριά! λέει το κοχύλι,
κι εγώ δεν έχω πια καιρό.
Κι ευχαριστεί το μελανούρι
αλλά δεν πάει στο χορό.

Μπορείς, δε μπορείς, μπορείς δε μπορείς,
μπορείς να μπεις στο χορό;
Μπορείς, δε μπορείς, μπορείς δε μπορείς,
δε μπορείς να μπεις στο χορό;

– Και τι σε νοιάζουν οι αποστάσεις;
το μελανούρι απαντά.
Η θάλασσα δεν είν' μεγάλη
κι είναι η στεριά πολύ κοντά.
Αν πάει η Αγγλία μακριά σου,
είν' η Γαλλία κοντά θαρρώ,
γι' αυτό κοχύλι μη διστάζεις
κι έλα να πιάσεις το χορό.

Θέλεις, δε θέλεις, θέλεις, δε θέλεις,
θέλεις να μπεις στο χορό;
Θέλεις, δε θέλεις, θέλεις, δε θέλεις,
δε θέλεις να μπεις στο χορό;

– Ευχαριστώ, αυτός ο χορός έχει πολύ ενδιαφέρον να τον παρακολουθείς, είπε η Αλίκη με μεγάλη ανακούφιση που επιτέλους τελείωσαν· αυτό που μου άρεσε ιδιαίτερα, ήταν εκείνο το περίεργο τραγούδι με το μελανούρι!

– Α, όσο για τα μελανούρια, είπε η Ψευτοχελώνα, αυτά... θα τα έχεις δει φαντάζομαι.

– Βέβαια, είπε η Αλίκη τα βλέπω ταχτικά στο πιάτ... αλλά συγκρατήθηκε αμέσως.

– Δεν ξέρω πού μπορεί να είναι αυτό το Πιάτ, είπε η Ψευτοχελώνα· αφού τα βλέπεις όμως τόσο συχνά, θα ξέρεις βέβαια και πώς είναι.

– Έτσι νομίζω, απάντησε η Αλίκη, συλλογισμένη. Έχουν την ουρά στο στόμα και είναι σκεπασμένα με τριμμένη γαλέτα.

– Όσο γι' αυτό, κάνεις λάθος, είπε η Ψευτοχελώνα· τη γαλέτα θα την ξέπλαινε η θάλασσα. Αλλά την ουρά τους την έχουν πραγματικά στο στόμα κι η αιτία είναι...

Σ' αυτό το σημείο η Ψευτοχελώνα χασμουρήθηκε κι έκλεισε τα μάτια της.

– Εξήγησέ της εσύ την αιτία κι όλα τ' άλλα, είπε στον Γρύπα.

– Η αιτία είναι, είπε ο Γρύπας, πως ήθελαν οπωσδήποτε να πάνε να χορέψουν με τους αστακούς. Επειδή, λοιπόν, έπρεπε να πεταχτούν πάλι στη θάλασσα και μάλιστα πολύ ανοιχτά, κρατούσαν την ουρά τους σφιχτά στο στόμα. Μετά, δεν μπόρεσαν πια να την ξαναβγάλουν. Αυτό είν' όλο.

– Ευχαριστώ, είπε η Αλίκη, είναι πολύ ενδιαφέρον. Ποτέ δεν είχα ξανακούσει τόσα πολλά για το μελανούρι.

– Αν θέλεις, μπορώ να σου πω περισσότερα, είπε ο Γρύπας. Ξέρεις γιατί το λένε μελανούρι;

– Δεν το έχω σκεφτεί ποτέ μου, είπε η Αλίκη. Γιατί;

– Επειδή κάνει τις μπότες και τα παπούτσια, απάντησε ο Γρύπας πολύ σοβαρά.

Η Αλίκη έμεινε άναυδη.

– Κάνει τις μπότες και τα παπούτσια; Επανέλαβε όλο απορία.

– Εσύ τα παπούτσια σου με τι τα κάνεις; είπε ο Γρύπας. Θέλω να πώ, με τι τα βάφεις μαύρα;

Η Αλίκη κοίταξε τα παπούτσια της και συλλογίστηκε λίγο πριν απαντήσει.

– Νομίζω πως τα βάφουν με μαύρο βερνίκι.

– Ε λοιπόν, τις μπότες και τα παπούτσια στο βυθό της θάλασσας τα βάφουν με μελανούρια. Το έμαθες τώρα.

– Και ποιος τα φιάχνει; ρώτησε η Αλίκη με μεγάλη περιέργεια.

– Τα βελόνια και σφυρόψαρα, βέβαια, απάντησε ο Γρύπας, χάνοντας την υπομονή του· αυτό το ξέρει κι ο κάθε χάνος.

– Αν ήμουν μελανούρι, είπε η Αλίκη, που δεν είχε σταματήσει να σκέπτεται το τραγούδι, θα έλεγα στη σαρδέλα: «Άντε στην άκρη, σε παρακαλώ! Δεν σε θέλουμε μαζι μας!».

– Ήταν ανάγκη να την πάρουν μαζί τους, είπε η Ψευτοχελώνα.

– Είναι πάντα απαραίτητη· κανένα λογικό ψάρι δεν ετοιμάζεται να πάει κάπου, χωρίς σαρδέλα.

– Αλήθεια, έτσι είναι; είπε η Αλίκη κατάπληκτη.

– Φυσικά, είπε η Ψευτοχελώνα. Εσύ πώς συμμαζεύεις τα μαλλιά σου; Δεν μεταχειρίζεσαι χτένια και σαρδέλες;

– Μήπως εννοείς κορδέλες; είπε η Αλίκη.

– Εννοώ αυτό που λέω, απάντησε η Ψευτοχελώνα θιγμένη, κι ο Γρύπας πρόσθεσε:

– Έλα λοιπόν, ας ακούσουμε μερικές από τις δικές σου περιπέτειες.

– Θα μπορούσα να σας διηγηθώ τις περιπέτειές μου, αρχίζοντας από σήμερα το πρωί, είπε κάπως δειλά η Αλίκη· δεν έχει νόημα να πω τα χτεσινά, αφού χθες ήμουν ένας άλλος άνθωπος.

– Τι σημαίνουν όλα αυτά; είπε η Ψευτοχελώνα.

– Όχι, όχι! Πρώτα τις περιπέτειες, είπε ο Γρύπας με ανυπομονησία· οι εξηγήσεις χρειάζονται πάρα πολλή ώρα.

Άρχισε λοιπόν η Αλίκη να τους διηγείται τις περιπέτειές της, από τη στιγμή που είδε το Άσπρο Κουνέλι για πρώτη φορά. Στην αρχή είχε λίγο τρακ, κι εκείνα τα δυο πλάσματα στριμώχτηκαν κοντά της, βάζοντάς την στη μέση κι άνοιξαν τα μάτια και το στόμα τους διάπλατα· όμως, ενώ μιλούσε, ξαναβρήκε το θάρρος της. Οι ακροατές της ήταν απόλυτα ήσυχοι, μέχρι που διηγήθηκε τι συνέβη, όταν θέλησε ν' απαγγείλει το «Γέρασες μπάρμπα Γουίλιαμ» στην Κάμπια κι όλα τα λόγια έβγαιναν αλλιώτικα· τότε πήρε η Ψευτοχελώνα μια βαθιά αναπνοή και είπε:

– Αυτό είναι πολύ περίεργο!

– Πιο περίεργο δεν γίνεται, είπε ο Γρύπας.

– Ακούς, να βγαίνει τελείως αλλιώτικο! επανέλαβε η Ψευτοχελώνα σκεπτικά. Θα ήθελα τώρα να την ακούσω να απαγγέλλει κάτι. Πες της ν' αρχίσει.

Και κοίτταξε το Γρύπα σαν να πίστευε πως εκείνος είχε κάποια επιρροή πάνω στην Αλίκη.

– Σήκω πάνω κι απάγγειλε τη «Φωνή του τεμπέλη», είπε ο Γρύπας.

«Τι τρόπο που έχουν αυτά τα πλάσματα να σε διατάζουν και να σε αναγκάζουν να λες το μάθημά σου! σκέφτηκε η Αλίκη. Θα μπορούσα ωραιότατα να βρίσκομαι και στο σχολείο». Σηκώθηκε ωστόσο κι άρχισε να απαγγέλλει, όμως στο μυαλό της στριφογύριζε ακόμα η Καντρίλια των Αστακών, έτσι, που δεν ήξερε καν τι έλεγε· πραγματικά, τα λόγια έβγαιναν πολύ αλλόκοτα:

Είναι η φωνή του αστακού, τον άκουσα να λέει:
«Με έψησες πάρα πολύ και το μαλλί μου καίει!».
Η πάπια με τα βλέφαρα, μα εκείνος με τη μύτη
καθάρισε τα πόδια του πριν φύγει από το σπίτι.

Όλη η άμμος στέγνωσε, εκείνον δεν τον νοιάζει,
και με ειρωνική φωνή τον καρχαρία φωνάζει.
Μα σαν φουσκώσει η θάλασσα κι ο καρχαρίας βγαίνει,
πάει η φωνή του, πνίγεται κι απότομα σωπαίνει.

– Αυτό είναι διαφορετικό από εκείνο που έλεγα όταν ήμουνα μικρός, είπε ο Γρύπας.

– Να σου πω, εγώ δεν το έχω ξανακούσει ποτέ, είπε η Ψευτοχελώνα· μου φαίνεται όμως ασυνήθιστα ανόητο.

Η Αλίκη δεν είπε τίποτα· είχε καθήσει κάτω, με το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια της κι αναρωτιόταν αν θα ξανασυνέβαινε ποτέ κάτι το φυσιολογικό.

– Θα ήθελα να μου το εξηγήσεις, είπε η Ψευτοχελώνα.

– Δεν μπορεί να το εξηγήσει, είπε βιαστικά ο Γρύπας. Συνέχισε με την επόμενη στροφή.

– Όμως τι έγινε με τα νύχια των ποδιών του; επέμενε η Ψευτοχελώνα. Πώς μπόρεσε να τα κόψει με τη μύτη του;

– Είναι η πρώτη φιγούρα του χορού, είπε η Αλίκη· αλλά τα είχε πια ολότελα χαμένα κι επιθυμούσε ν' αλλάξει θέμα.

– Συνέχισε με την επόμενη στροφή, ξαναείπε ο Γρύπας· αρχίζει με τα λόγια «περνούσα από τον κήπο του».

Η Αλίκη δεν τόλμησε να μην υπακούσει, αν και ήταν σίγουρη πως θα έβγαιναν όλα λάθος και συνέχισε με φωνή που έτρεμε:

Πέρασα από τον κήπο του και είδα μ' ένα μάτι
κουκουβάγια και πάνθηρα πίτας να τρων' κομμάτι.
Ο πάνθηρας το κρέας πήρε και τη σάλτσα του ψητού
κι απόμεινε η κουκουβάγια μέσα στα κρύα του λουτρού.

Και όταν πια απόφαγαν κι η πίτα να' ταν κι άλλη,
η κουκουβάγια έβαλε στην τσέπη το κουτάλι.
Ο πάνθηρας με μουγκρητό επήρε το μαχαίρι
και τέλειωσε το γεύμα τους και πάνε σ' άλλα μέρη...

– Τι νόημα έχει να τα απαγγέλλεις όλα αυτά, διέκοψε η Ψευτοχελώνα, όταν δεν μπορείς ταυτόχρονα να τα εξηγείς; Ποτέ στη ζωή μου δεν ξανάκουσα πιο πολύπλοκο πράγμα!

– Ναι, νομίζω πως είναι καλύτερα να σταματήσεις, είπε ο Γρύπας κι η Αλίκη άλλο που δεν ήθελε.

– Να δοκιμάσουμε μία ακόμα φιγούρα από την Καντρίλια των Αστακών; συνέχισε ο Γρύπας. Η μήπως θα ήθελες να σου τραγουδήσει η Ψευτοχελώνα άλλο ένα τραγούδι;

– Αχ, ένα τραγούδι, σας παρακαλώ· αν η Ψευτοχελώνα έχει την καλοσύνη, απάντησε η Αλίκη, δείχνοντας τόση επιθυμία, που ο Γρύπας είπε μάλλον πειραγμένος:

– Χμ! Καλύτερα να μην συζητάμε περί γούστου! Τι λες φιλαράκο, δεν της τραγουδάς την «Χελωνόσουπα»;

Η Ψευτοχελώνα αναστέναξε βαθιά κι άρχισε με φωνή πνιγμένη από τους λυγμούς να τραγουδάει:

Υπέροχη σούπα, πράσινη, παχιά,
αχνίζει καυτή στη σουπιέρα.
Αχ πες μου, μπορείς αυτή τη λιχουδιά
ποτέ σου να την κάνεις πέρα;

Υπέεεεεεεεεεροχη σούυουουουουουπα
σούυουουουουουουπα βραδινήηηηηηη
υπέροχη, υπέροχη σούπα!

Υπέροχη σούπα! Ποιος θέλει ψάρι,
κυνήγι, κοτόπουλο ή και μοσχάρι;
Θα τα' δινα όλα, γλυκά και φρούτα
για ένα πιάτο υπέροχη σούπα.

Υπέεεεεεεεεεροχη σούυουουουουουπα
σούυουουουουουουπα βραδινήηηηηηη
υπέροχη, υπέροχη σούπα!

– Αλλη μια φορά όλοι μαζί! φώναξε ο Γρύπας και μόλις άρχισε η Ψευτοχελώνα να το ξαναλέει, ακούστηκε από μακριά μια φωνή που φώναζε:

– Η δίκη αρχίζει!

– Εμπρός πάμε! φώναξε ο Γρύπας κι αρπάζοντας την Αλίκη από το χέρι, έφυγε τρέχοντας, χωρίς να περιμένει το τέλος του τραγουδιού.

– Τι δίκη είναι αυτή; ρώτησε η Αλίκη λαχανιασμένη, ενώ έτρεχε· όμως ο Γρύπας απάντησε μόνο με ένα «Εμπρός πάμε!» και βάλθηκε να τρέχει πιο γρήγορα, ενώ έσβηναν όλο και πιο πολύ τα μελαγχολικά λόγια, φερμένα από την αύρα που τους ακολουθούσε.:

σούυουουουουουουπα βραδινήηηηηηη
υπέροχη, υπέροχη σούπα!

Κεφάλαιο 11

Ποιος έκλεψε τις τάρτες;

Όταν έφτασαν , είδαν το Βασιλιά και τη Βασίλισσα της Κούπας να κάθονται στους θρόνους τους και γύρω τους μια μεγάλη απαρτία από κάθε λογής πουλιά και ζώα, καθώς κι όλη η συντροφιά της τράπουλας· ο Βαλές στεκόταν μπροστά τους αλυσοδεμένος, ανάμεσα σε δυο στρατιώτες που τον φρουρούσαν και δίπλα στο Βασιλιά στεκόταν το Άσπρο Κουνέλι με μια σάλπιγγα στο ένα χέρι και μια τυλιγμένη περγαμηνή στο άλλο. Στη μέση της αίθουσας βρισκόταν ένα τραπέζι κι απάνω του μια μεγάλη πιατέλα με τάρτες. Έδειχναν τόσο ορεκτικές, που η Αλίκη πείνασε βλέποντάς τις. «Ελπίζω να τελειώσουν γρήγορα με τη δίκη, σκέφτηκε, και να προσφέρουν τα αναψυκτικά!». Αλλά αυτό δεν φαινόταν καθόλου πιθανό, έτσι άρχισε να περιεργάζεται όλα γύρω της για να περάσει η ώρα.

Η Αλίκη δεν είχε ξαναβρεθεί ποτέ της σε αίθουσα δικαστηρίου, αλλά είχε διαβάσει βιβλία και χάρηκε πολύ διαπιστώνοντας ότι ήξερε πώς λεγόταν το κάθε τι. «Εκείνος είναι ο δικαστής, είπε μέσα της, επειδή έχει μεγάλη περούκα».

Ο δικαστής ήταν, για την ακρίβεια, ο ίδιος ο Βασιλιάς και όπως φορούσε την κορόνα πάνω από την περούκα του, πράγμα που ασφαλώς δεν του πήγαινε, ήταν φανερό ότι δεν ένιωθε άνετα. «Κι εκείνο είναι το έδρανο των ενόρκων, σκέφτηκε η Αλίκη· κι εκείνα τα δώδεκα όντα, (ήταν, βλέπετε αναγκασμένη να πεί «όντα», επειδή μερικά απ' αυτά ήταν ζώα και μερικά άλλα ήταν πουλιά), φαντάζομαι πως είναι οι ένορκοι». Αυτή την τελευταία λέξη την είπε μέσα της, δυο τρεις φορές με κάποια περηφάνεια, επειδή σκέφτηκε, και με το δίκιο της, πως πολύ λίγα κοριτσάκια της ηλικίας της ήξεραν τι σημαίνουν όλα αυτά. Ωστό-

σο, και «ορκωτοί» αν έλεγε, θα ήταν το ίδιο.

Οι δώδεκα ένορκοι έγραφαν όλοι με πολυάσχολο ύφος πάνω σε πλάκες.

– Τι κάνουν εκεί; ψιθύρισε η Αλίκη στον Γρύπα. Δεν μπορεί να κρατούν σημειώσεις πριν ακόμα αρχίσει η δίκη.

– Γράφουν τα ονόματά τους, απάντησε ο Γρύπας ψιθυριστά, γιατί φοβούνται μην τα ξεχάσουν μέχρι να τελειώσει η δίκη.

– Ανόητα πλάσματα! Άρχισε να λέει η Αλίκη δυνατά, πολύ εκνευρισμένη· όμως σταμάτησε αμέσως. γιατί το Άσπρο Κουνέλι φώναξε:

– Ησυχία στο ακροατήριο! κι ο Βασιλιάς έβαλε τα γυαλιά του και κοιτούσε γύρω του ανήσυχα για να διακρίνει ποιος μιλούσε.

Η Αλίκη είδε ολοκάθαρα, σαν να κοιτούσε πάνω απ' το κεφάλι τους, πως όλοι οι ένορκοι έγραφαν «Ανόητα πλάσματα!» στις πλάκες τους, και διέκρινε ακόμα, ότι ένας απ' αυτούς δεν ήξερε να γράψει «ανόητα» κι έπρεπε να ρωτήσει το διπλανό του να

του πει. «Ωραία χάλια θα έχουν οι πλάκες τους ώσπου να τελειώσει η δίκη!», σκέφτηκε η Αλίκη.

Κάποιος από τους ενόρκους είχε ένα μολύβι που γρατζούναγε. Αυτό βέβαια δεν μπορούσε να το υποφέρει η Αλίκη, κι αφού έκανε το γύρο της αίθουσας, πήγε από πίσω του και πολύ σύντομα βρήκε την ευκαιρία να του το αρπάξει. Το άρπαξε τόσο γρήγορα, που ο δύστυχος μικρούλης ένορκος (ήταν ο Μπιλ, η σαύρα) δεν μπορούσε να καταλάβει τι απόγινε το μολύβι· έτσι, αφού έψαξε παντού, αναγκάστηκε να γράφει με το δάχτυλο όλη την υπόλοιπη ημέρα· αυτό δεν ωφελούσε όμως και πολύ, μιας και το δάχτυλο δεν άφηνε κανένα σημάδι πάνω στην πλάκα.

– Κήρυκα, διάβασε το κατηγορητήριο! είπε ο Βασιλιάς.

Κι άμεσως το Άσπρο Κουνέλι σάλπισε τρεις φορές, ξετύλιξε την περγαμηνή και διάβασε τα εξής:

Η Βασίλισσα της Κούπας έφτιαξε κάτι τάρτες
μια καλοκαιρινή μέρα.
Ο Βαλές της κούπας έκλεψε αυτές τις τάρτες
και πήγε πάρα πέρα!

– Ετοιμάστε την ετυμηγορία σας! είπε ο Βασιλιάς στους ενόρκους.

– Όχι ακόμη, όχι ακόμη! βιάστηκε να διακόψει το Άσπρο Κουνέλι. Πρέπει να γίνουν ένα σωρό πράγματα πριν απ' αυτό!

– Κάλεσε τον πρώτο μάρτυρα, είπε ο Βασιλιάς και το Άσπρο Κουνέλι σάλπισε τρεις φορές και φώναξε:

– Πρώτος μάρτυρας!

Ο πρώτος μάρτυρας ήταν ο Καπελάς. Μπήκε μέσα με ένα φλυτζάνι τσάι στο ένα χέρι και μια φέτα ψωμί με βούτυρο στο άλλο.

– Σας ζητώ συγνώμη, Μεγαλειότατε, άρχισε να λέει, που έχω αυτά μαζί μου, αλλά δεν πρόλαβα να τελειώσω το τσάι μου όταν με κάλεσαν να έρθω.

– Έπρεπε να είχες τελειώσει, είπε ο Βασιλιάς. Πότε άρχισες;

Ο Καπελάς κοίταξε τον Μαρτιάτικο Λαγό, που τον είχε ακολουθήσει στην αίθουσα πιασμένος αγκαζέ με τον Τυφλοπόντικα.

– Μου φαίνεται πως ήταν στις δεκατέσσερις του Μάρτη, είπε.

– Στις δεκαπέντε, είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

– Στις δεκαέξι, είπε ο Τυφλοπόντικας.

– Αυτό να καταχωρηθεί, είπε ο Βασιλιάς στους ενόρκους.

Εκείνοι έγραψαν με ζήλο και τις τρεις ημερομηνίες πάνω στις πλάκες τους, μετά τις πρόσθεσαν και το άθροισμα το μετατρέψανε σε σελίνια και πένες.

– Βγάλε το καπέλο σου! είπε στον Καπελά ο Βασιλιάς.

– Δεν είναι δικό μου, είπε ο Καπελάς.

– Είναι κλεμμένο! αναφώνησε ο Βασιλιάς γυρνώντας στους ενόρκους, που αμέσως έκαναν ένα υπομνηστικό σημείωμα.

– Τα έχω για πούλημα, πρόσθεσε ο Καπελάς σαν εξήγηση. Δεν είναι κανένα δικό μου. Είμαι Καπελάς το επάγγελμα.

Σ' αυτό το σημείο, φόρεσε η Βασίλισσα τα γυαλιά της κι βάλθηκε να αγριοκοιτάζει τον Καπελά, που χλώμιασε κι άρχισε να κουνιέται σπασμωδικά.

– Κάνε την κατάθεσή σου, είπε ο Βασιλιάς, και χωρίς εκνευρισμούς, γιατί θα διατάξω να σε εκτελέσουν επί τόπου.

Αυτό δεν φάνηκε να ενθαρρύνει καθόλου το μάρτυρα· μετέφερε συνεχώς το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο, κοιτάζοντας τη Βασίλισσα με αγωνία και, μέσα στην ταραχή του, δάγκωσε κι έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι από το φλυτζάνι, που το μπέρδεψε με το βουτυρωμένο ψωμί του.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή είχε η Αλίκη ένα πολύ περίεργο συναίσθημα, που την έκανε στην αρχή να τα χάσει, ώσπου να καταλάβει τι έτρεχε· είχε αρχίσει να ψηλώνει και το πρώτο που σκέφτηκε ήταν να σηκωθεί και να βγει από την αίθουσα· το ξανασκέφτηκε όμως κι αποφάσισε να παραμείνει στη θέση της, όσο την χωρούσε ο τόπος.

– Θα σε παρακαλούσα να μη με στριμώχνεις μ' αυτό τον τρόπο, είπε ο Τυφλοπόντικας, που καθόταν δίπλα της. Μόλις που μπορώ κι αναπνέω.

– Δεν φταίω εγώ, είπε η Αλίκη πολύ δειλά· Μεγαλώνω!

– Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να μεγαλώνεις εδώ μέσα, είπε ο Τυφλοπόντικας.

– Μη λες ανοησίες, είπε η Αλίκη πιο θαρραλέα· ξέρεις πολύ καλά ότι κι εσύ μεγαλώνεις.

– Ναι, αλλά εγώ μεγαλώνω με ένα λογικό ρυθμό, είπε ο Τυφλοπόντικας, κι όχι μ' αυτό το γελοίο τρόπο.

Και σηκώθηκε πάνω μουτρωμένος και πήγε και κάθησε στην άλλη άκρη της αίθουσας.

Όλη αυτή την ώρα, δεν σταμάτησε η Βασίλισσα να έχει το βλέμμα της καρφωμένο πάνω στον Καπελά και τη στιγμή που ο Τυφλοπόντικας διέσχιζε την αίθουσα, είπε σε έναν από τους δικαστικούς κλητήρες:

– Φέρε μου τον κατάλογο των τραγουδιστών της τελευταίας συναυλίας! πράγμα που έκανε τον άμοιρο τον Καπελά ν' αρχίσει να τρέμει τόσο πολύ, που πετάχτηκε έξω απ' τα παπούτσια του.

– Κάνε την κατάθεσή σου, ξαναείπε ο Βασιλιάς θυμωμένα,

αλλιώς θα διατάξω να σε εκτελέσουν, όσο εκνευρισμένος κι αν είσαι.

– Είμαι ένα φτωχό ανθρωπάκι, Μεγαλιότατε, άρχισε ο Καπελάς με φωνή που έτρεμε, και δεν είχα ακόμη αρχίσει να πίνω το τσάι μου - δεν έχει κλείσει βδομάδα - κι είναι κι εκείνο το βουτυρωμένο ψωμί που όλο και λεπταίνει - και μετά, το ταρακούνημα του τσαγιού...

– Το ταρακούνημα από τι; είπε ο Βασιλιάς.

– Το τσάι άρχιζε με ένα τα... ψέλλισε ο Καπελάς.

– Και βέβαια αρχίζει το τσάι με ένα ' Τ' ! διέκοψε απότομα ο Βασιλιάς. Μήπως με παίρνεις για βλάκα; Εμπρός, συνέχισε!

– Είμαι ένα φτωχό ανθρωπάκι, συνέχισε ο Καπελάς, και τότε άρχισαν όλα να ταρακουνιούνται... αλλά ο Μαρτιάτικος Λαγός είπε:

– Δεν είπα! τον διέκοψε πολύ βιαστηκά ο Μαρτιάτικος Λαγός.

– Είπες! είπε ο Καπελάς.

– Το αρνούμαι! είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

– Το αρνείται, είπε ο Βασιλιάς, αυτό ας το παραλείψουμε.

– Ωραία, αλλά ωστόσο, ο Τυφλοπόντικας είπε- συνέχισε ο Καπελάς κοιτάζοντας πίσω του ανήσυχος, μήπως κι ο Τυφλοπόντικας το αρνηθεί· αλλά εκείνος δεν αρνήθηκε τίποτα γιατί κοιμόταν βαθιά.

– Μετά απ' αυτό, συνέχισε ο Καπελάς, έκοψα κι άλλο ψωμί για να το βουτυρώσω...

– Τι είπε, όμως ο Τυφλοπόντικας; ρώτησε κάποιος από τους ενόρκους.

– Αυτό δεν το θυμάμαι, είπε ο Καπελάς.

– Πρέπει να το θυμηθείς, παρατήρησε ο Βασιλιάς, αλλιώς θα βάλω να σε εκτελέσουν.

Ο δυστυχισμένος ο Καπελάς άφησε να του πέσουν το φλυτζάνι και το βουτυρωμένο ψωμί και γονάτισε.

– Είμαι ένα φτωχό ανθρωπάκι, Μεγαλειότατε, άρχισε να λέει.

– Είσαι ένας φτωχός ομιλητής, είπε ο Βασιλιάς.

Σ' αυτό το σημείο ένα από τα ινδικά χοιρίδια άρχισε να χειροκροτεί, όμως οι δικαστικοί κλητήρες αμέσως το κατέπνιξαν. (Επειδή πρόκειται για δύσκολη λέξη, θα σας εξηγήσω με τι τρόπο το έκαναν. Πήραν ένα μεγάλο τσουβάλι, που το άνοιγμά του έδενε με σκοινί, έχωσαν μέσα το ινδικό χοιρίδιο με το κεφάλι και κάθησαν πάνω του).

«Χαίρομαι που είδα πώς γίνεται», σκέφτηκε η Αλίκη. Έχω διαβάσει τόσες φορές στις εφημερίδες, πως στο τέλος της μιας ή της άλλης δίκης «Έγινε κάποια απόπειρα χειροκροτήματος, η οποία κατεπνίγει αμέσως από τους κλητήρες και μέχρι τώρα δεν μπορούσα να καταλάβω τι σήμαινε αυτή η λέξη».

– Αν αυτά ειναι όλα όσα ξέρεις για την υπόθεση, μπορείς να κατέβεις, συνέχισε ο Βασιλιάς.

– Δεν μπορώ να κατέβω χαμηλότερα, είπε ο Καπελάς, αφού στέκομαι στο πάτωμα.

– Τότε μπορείς να καθήσεις κάτω, απάντησε ο Βασιλιάς.

Σ' αυτό το σημείο χειροκρότησε το άλλο ινδικό χοιρίδιο και το κατέπνιξαν κι αυτό.

«Να που ξεμπερδέψαμε από τα ινδικά χοιρίδια! σκέφτηκε η Αλίκη. Τώρα θα προχωρήσουμε πιο ομαλά».

– Θα προτιμούσα να τελειώσω το τσάι μου, είπε ο Καπελάς κι έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα στη Βασίλισσα, που διάβαζε τον κατάλογο των τραγουδιστών.

– Μπορείς να πηγαίνεις, είπε ο Βασιλιάς κι ο Καπελάς έφυγε τρεχάλα από την αίθουσα, χωρίς να χασομερήσει για να βάλει τα παπούτσια του.

– ... και κόψτε του το κεφάλι καθώς θα βγαίνει, συμπλήρωσε η Βασίλισσα σ' έναν από τους κλητήρες· ο Καπελάς όμως, είχε γίνει άφαντος πριν προλάβει ο κλητήρας να φτάσει στην πόρτα.

– Κάλεσε τον επόμενο μάρτυρα! είπε ο Βασιλιάς.

Ο επόμενος μάρτυρας ήταν η μαγείρισσα της Δούκισσας. Κρατούσε στο χέρι της το κουτί με το πιπέρι κι η Αλίκη μάντεψε ποια ήταν, πριν να μπει στην αίθουσα, από τον τρόπο που άρχισε ξαφνικά να φτερνίζεται όλος ο κόσμος κοντά στην πόρτα.

– Κάνε την κατάθεσή σου, είπε ο Βασιλιάς.

– Δεν την κάνω, είπε η μαγείρισσα.

Ο Βασιλιάς κοίταξε ανήσυχος το 'Ασπρο Κουνέλι, που είπε χαμηλόφωνα:

– Η Μεγαλειότης σας πρέπει να κάνει, ειδικά σ' αυτόν τον μάρτυρα, εξονυχιστική ανάκριση.

– Ωραία, αφού πρέπει, θα το κάνω, είπε ο Βασιλιάς με μελαγχολικό ύφος κι αφού σταύρωσε τα χέρια του και κοίταξε τη μαγείρισσα τόσο συνοφρυωμένος, που τα μάτια του σχεδόν έγιναν άφαντα, είπε με βαθιά φωνή:

– Από τι ειναι καμωμένες οι τάρτες;

– Κυρίως από πιπέρι, είπε η μαγείρισσα.

– Μελάσσα, είπε πίσω της μια νυσταγμένη φωνή.

– Στραγγαλίστε αυτόν τον Τυφλοπόντικα! τσίριξε η Βασίλισσα.

– Αποκεφαλίστε αυτόν τον Τυφλοπόντικα! Πετάξτε αυτόν τον Τυφλοπόντικα έξω απ' το δικαστήριο! Καταπνίξτε τον! Τσιμπήστε τον! Κόψτε του τα μουστάκια!

Για μερικά λεπτά όλο το δικαστήριο ήταν σε αναταραχή, καθώς πετούσαν έξω τον Τυφλοπόντικα κι όταν πια ξαναγύρισαν όλοι στις θέσεις τους, η μαγείρισσα είχε εξαφανιστεί.

– Δεν πειράζει! είπε ο Βασιλιάς με ύφος μεγάλης ανακούφισης. Κάλεσε τον επόμενο μάρτυρα και πρόσθεσε χαμηλόφωνα

γυρνώντας στη Βασίλισσα: Αλήθεια, αγαπητή μου, τον επόμενο μάρτυρα θα έπρεπε να τον ανακρίνεις εσύ. Εγώ, μόνο που το σκέπτομαι, παθαίνω ημικρανία!

Η Αλίκη παρακολουθούσε το 'Ασπρο Κουνέλι , καθώς έψαχνε νευρικά στον κατάλογο, και ήταν πολύ περίεργη να δει, ποιος άραγε θα ήταν ο επόμενος μάρτυρας, «... γιατί ακόμη δεν έχουν καμιά σπουδαία απόδειξη, είπε με το νου της. Φανταστείτε την έκπληξή της, όταν το 'Ασπρο Κουνέλι διάβασε μ' όλη τη δύναμη της τσιριχτής του φωνούλας, το όνομα «Αλίκη!»

Κεφάλαιο 12

Η κατάθεση της Αλίκης

– Παρούσα! φώναξε η Αλίκη, ξεχνώντας ολότελα, μέσα στην ταραχή της, πόσο πολύ είχε ψηλώσει τα τελευταία λίγα λεπτά και πετάχτηκε όρθια τόσο βιαστικά, που αναποδογύρισε το έδρανο των ενόρκων με την άκρη της φούστας της, γκρεμίζοντας όλους τους ενόρκους πάνω στα κεφάλια του κόσμου, που καθόταν από κάτω. Όπως τους είδε σκορπισμένους εδώ κι εκεί, της

θύμισαν έντονα μια γυάλα με χρυσόψαρα που είχε αναποδογυρίσει κατά λάθος την προηγούμενη βδομάδα.

– Αχ, σας ζητώ συγγνώμη! φώναξε φοβερά συγχυσμένη κι άρχισε να μαζεύει από χάμω τους ενόρκους όσο πιο γρήγορα μπορούσε, γιατί το ατύχημα με τα χρυσόψαρα δεν έλεγε να φύγει από το μυαλό της κι είχε μιαν αόριστη εντύπωση πως έπρεπε να τους μαζέψει αμέσως και να τους ξαναβάλει στο έδρανο, αλλιώς θα πέθαιναν.

– Η δίκη δεν μπορεί να συνεχιστεί, είπε ο Βασιλιάς με πολύ σοβαρή φωνή, μέχρι να επιστρέψουν όλοι οι ένορκοι στις κανονικές τους θέσεις. Είπα όλοι! επανέλαβε με πολλή έμφαση, κοιτάζοντας την Αλίκη αυστηρά, καθώς μιλούσε.

Η Αλίκη έριξε μια ματιά στο έδρανο των ενόρκων και είδε, ότι στη βιασύνη της, είχε τοποθετήσει τη σαύρα ανάποδα, με το κεφάλι κάτω· το δύστυχο το ζωάκι ανέμιζε μελαγχολικά την ουρά του, καθώς του ήταν αδύνατο να κάνει άλλη κίνηση. Την ξανασήκωσε, λοιπόν, γρήγορα και την τοποθέτησε σωστά· «όχι πως έχει και μεγάλη σημασία, είπε μέσα της· μου φαίνεται πως θα είναι για τη δίκη το ίδιο χρήσιμη, κι απ' την καλή κι απ' την ανάποδη».

Μόλις συνήλθαν λιγάκι οι ένορκοι από την τρομάρα της πτώσης και βρήκαν τις πλάκες και τα κοντύλια τους και τα ξαναπήραν, καταπιάστηκαν να γράφουν με μεγάλη επιμέλεια την ιστορία του ατυχήματος, όλοι εκτός από τη σαύρα, που φαινόταν εξαντλημένη για να κάνει οτιδήποτε άλλο από το να κάθεται με το στόμα ανοιχτό και να κοιτάζει το ταβάνι της αίθουσας.

– Τι γνωρίζεις γι' αυτήν την υπόθεση; είπε ο Βασιλιάς στην Αλίκη.

– Τίποτα, είπε η Αλικη.

– Απολύτως τίποτα; επέμεινε ο Βασιλιάς.

– Απολύτως τίποτα, είπε η Αλίκη.

– Αυτό είναι πολύ σημαντικό, είπε ο Βασιλιάς, γυρνώντας στους ενόρκους.

Μόλις εκείνοι είχαν αρχίσει να το σημειώνουν στις πλάκες τους, το Άσπρο Κουνέλι τους διέκοψε:

– Ασήμαντο, θα εννοεί, βέβαια, η Μεγαλειότητά σας, είπε με μεγάλο σεβασμό, όμως ήταν συνοφρυωμένο και του έκανε γκριμάτσες, ενώ μιλούσε.

– Βέβαια, ασήμαντο, αυτό εννοούσα, βιάστηκε να πει ο Βασιλιάς και συνέχισε να μονολογεί χαμηλόφωνα: «σημαντικό - ασήμαντο - ασήμαντο - σημαντικό -», σαν να προσπαθούσε να βρει ποια από τις δυο λέξεις ηχούσε καλύτερα.

Μερικοί από τους ενόρκους σημείωσαν «σημαντικό», και μερικοί «ασήμαντο». Η Αλίκη το είδε, αφού ήταν αρκετά κοντά, ώστε να βλέπει τις πλάκες τους· «αλλά δεν έχει καμία σημασία», είπε μέσα της.

Τη στιγμή εκείνη, ο Βασιλιάς, που για κάμποση ώρα ήταν απασχολημένος γράφοντας στο σημειωματάριό του, φώναξε:

– Σιωπή! και διάβασε δυνατά από το βιβλίο του: Άρθρο σαραντα δύο. Όλα τα άτομα ψηλότερα από ένα χιλιόμετρο να εγκαταλείψουν την αίθουσα του δικαστηρίου.

Όλοι γύρισαν και κοίταξαν την Αλίκη.

– Δεν είμαι ένα χιλιόμετρο, είπε η Αλίκη.

– Είσαι, είπε ο Βασιλιάς.

– Κοντεύεις να είσαι δύο χιλιόμετρα, πρόσθεσε η Βασίλισσα.

– Ωραία, αλλά εγώ δεν φεύγω με κανένα τρόπο, είπε η Αλίκη· εξάλλου, αυτό δεν είναι ένα κανονικό άρθρο, τώρα μόλις το σοφιστήκατε.

– Είναι το πιο παλιό άρθρο του βιβλίου, είπε ο Βασιλιάς.

– Τότε θα έπρεπε να είναι το άρθρο με το νούμερο Ένα, είπε η Αλίκη.

Ο Βασιλιάς χλώμιασε κι έκλεισε γρήγορα το σημειωματάριό του.:

– Ετοιμάστε την ετυμηγορία σας, είπε στους ενόρκους σιγανά, με φωνή που έτρεμε.

– Με την άδεια της Μεγαλειότητάς σας, υπάρχουν κι άλλα αποδεικτικά στοιχεία, είπε το Άσπρο Κουνέλι, που πετάχτηκε

πάνω με βιασύνη· αυτό το χαρτί έπεσε τώρα μόλις στα χέρια μας.

– Τι γράφει; είπε η Βασίλισσα.

– Δεν το έχω ανοίξει ακόμη, είπε το Άσπρο Κουνέλι· αλλά φαίνεται πως είναι κάποιο γράμμα που έγραψε ο φυλακισμένος σε κάποιον.

– Αυτό θα πρέπει να είναι, είπε ο Βασιλιάς, εκτός αν το έγραψε σε κανένα, πράγμα που όπως ξέρεις δεν συνηθίζεται.

– Σε ποιον απευθύνεται; ρώτησε ένας από τους ενόρκους.

– Δεν απευθύνεται καθόλου, είπε το Άσπρο Κουνέλι, κι απ' έξω μάλιστα δεν είναι τίποτα γραμμένο. (Καθώς μιλούσε, ξεδίπλωσε το χαρτί και πρόσθεσε): τελικά δεν είναι γράμμα, είναι μια σειρά από στίχους.

– Έχουν το γραφικό χαρακτήρα του φυλακισμένου; ρώτησε κάποιος άλλος από τους ενόρκους.

– Όχι, είπε το Άσπρο Κουνέλι, κι αυτό είναι το πιο περίεργο. (Ολοι οι ένορκοι τα είχαν χαμένα).

– Θα πρέπει να έχει μιμηθεί το γραφικό χαρακτήρα κάποιου άλλου, είπε ο Βασιλιάς. (Τα πρόσωπα των ενόρκων πάλι φωτίστηκαν).

– Μεγαλειότατε, με την άδειά σας, είπε ο Βαλές, δεν το έγραψα εγώ αυτό και κανείς δεν μπορεί να αποδείξει το ενάντιο, μιας και δεν υπάρχει υπογραφή στο τέλος.

– Αν δεν το υπέγραψες, είπε ο Βασιλιάς, τότε τα πράγματα χειροτερεύουν. Θα πρέπει να είχες κακό σκοπό, αλλιώς θα είχες υπογράψει με τ' όνομά σου, σαν έντιμος άνθρωπος.

Στο σημείο αυτό όλοι χειροκρότησαν· ήταν η πρώτη, αληθινά έξυπνη κουβέντα που είπε ο Βασιλιάς αυτή τη μέρα.

– Αυτό, βέβαια, αποδεικνύει την ενοχή του, είπε η Βασίλισσα, γι' αυτό, κόψτε του…

– Αυτό δεν αποδεικνύει απολύτως τίποτα! είπε η Αλίκη. Δεν ξέρετε καν τι λένε αυτοί οι στίχοι!

– Διάβασέ τους, είπε ο Βασιλιάς.

Το Άσπρο Κουνέλι έβαλε τα γυαλιά του.

– Από πού επιθυμεί η Μεγαλειότης σας να αρχίσω; ρώτησε.

– Άρχισε από την αρχή, είπε ο Βασιλιάς πολύ σοβαρά, και συνέχισε μέχρι να φθάσεις στο τέλος· τότε να σταματήσεις.

Την ώρα που το Άσπρο Κουνέλι διάβαζε τους παρακάτω στίχους, έπεσε νεκρική ησυχία στην αίθουσα:

Είπαν πως πήγες να τη δεις
κι ότι της μίλησες για μένα:
Δεν ξέρω από κολύμπι είπε εκείνη,
αλλά μπορείς να μου ' χεις εμπιστοσύνη.

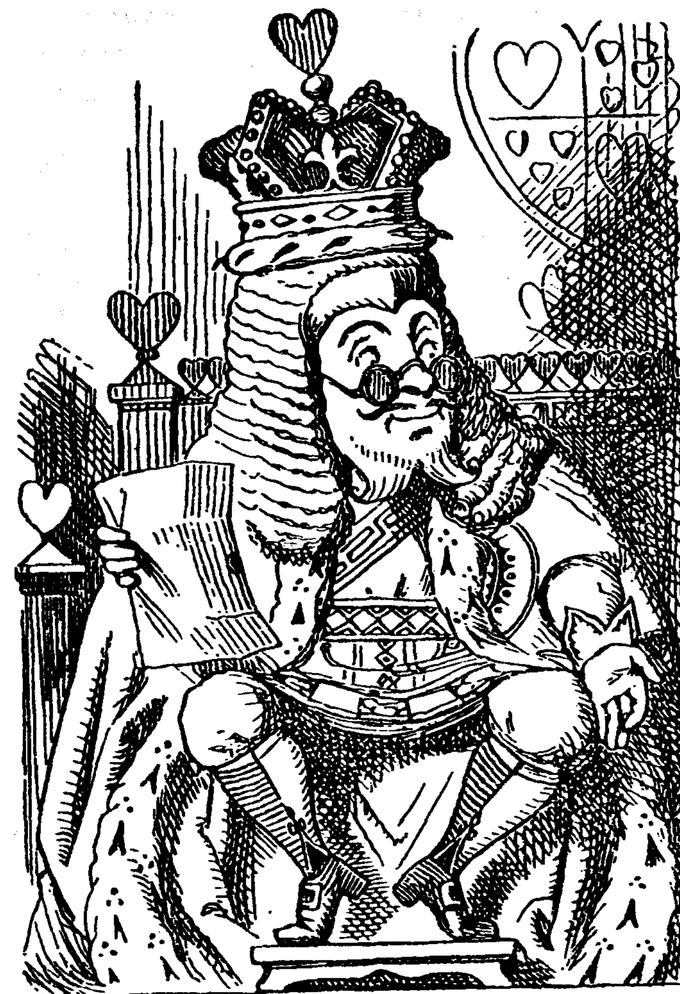
Έστειλε μήνυμα πως είχα μείνει
όλοι ξέρουμε πως είν' αλήθεια
κι εκείνη έπρεπε να επιμείνει,
άσε λοιπόν τα παραμύθια.

Της έδωσα μια, του έδωσαν δυο
μας έδωσαν πάνω από τρεις.
Και όλες τού τις επέστρεψαν ευθύς,
κι ας ήταν δικές μου πρώτα.

Είμαστε για καλά μπλεγμένοι
σε τούτη την υπόθεση,
να φύγει εκείνος περιμένει,
του έδωσα υπόσχεση.

Κι εγώ το είχα φανταστεί
πριν πάθει εκείνη άλλες κρίσεις
πως το κακό θ' αφανιστεί
γι' αυτούς κι εμάς κι εσάς επίσης.

Μη μάθει αυτός πόσο της άρεσε
μακάρι πάντοτε να μείνει
σαν μυστικό που ήρθε και πέρασε
ανάμεσά μας και σ' εκείνη.

– Αυτό είναι το σημαντικότερο αποδεικτικό στοιχείο που ακούσαμε ως τώρα, είπε ο Βασιλιάς, τρίβοντας τα χέρια του, ας αρχίσουν λοιπόν οι ένορκοι να...

– Αν μπορέσει ένας απ' αυτούς να το εξηγήσει, είπε η Αλίκη, (τα τελευταία λεπτά είχε ψηλώσει τόσο πολύ και δεν φοβόταν

καθόλου να τον διακόψει), θα του βγάλω το καπέλο. Εγώ πιστεύω πως δεν υπάρχει ούτε ίχνος νοήματος σ' αυτό το πράγμα.

Όλοι οι ένορκοι σημείωσαν στις πλάκες τους: «Αυτή πιστεύει πως δεν υπάρχει ούτε ίχνος νοήματος σ' αυτό το πράγμα», αλλά κανείς τους δεν έκανε την απόπειρα να ερμηνεύσει τους στίχους.

– Αν δεν υπάρχει νόημα, είπε ο Βασιλιάς, αυτό μας βγάζει από ένα σωρό μπελάδες, όπως ξέρετε, γιατί δεν χρειάζεται να το αναζητήσουμε. Όμως, δεν είμαι σίγουρος, συνέχισε, απλώνοντας το χαρτί με τους στίχους πάνω στα γόνατά του και διαβάζοντάς τους λοξά, με το ένα μάτι: μου φαίνεται πως τελικά βλέπω κάποιο νόημα... εγώ δεν ξέρω από κολύμπι... δεν ξέρεις κολύμπι, έτσι δεν είναι; πρόσθεσε γυρνώντας στο Βαλέ.

Ο Βαλές κούνησε λυπημένος το κεφάλι του.

– Φαίνεται να ξέρω; είπε. (Και σίγουρα δεν φαινόταν, μιας κι ολόκληρος ήταν καμωμένος από χαρτόνι).

– Εντάξει ως εδώ, είπε ο Βασιλιάς και συνέχισε να διαβάζει και να μουρμουρίζει μόνος του τους στίχους:

«Ξέρουμε πως είν' αλήθεια...» εννοεί, βέβαια, τους ενόρκους -«κι εκείνη έπρεπε να επιμείνει...», εδώ θα εννοεί τη Βασίλισσα ...«της έδωσα μια, του έδωσαν δυο...», να, εδώ λέει τι έκανε αυτός με τις τάρτες...

– Όμως παρακάτω λέει όλες γύρισαν απ' εκείνον σ' εσένα' , είπε η Αλίκη.

– Μα βέβαια, νάτες! είπε θριαμβευτικά ο Βασιλιάς κι έδειξε τις τάρτες πάνω στο τραπέζι. Μετά λέει πάλι: «πριν πάθει εκείνη άλλες κρίσεις...», νομίζω πως δεν έχεις πάθει ποτέ κρίσεις, αγαπητή μου! είπε στη Βασίλισσα.

– Ποτέ είπε η Βασίλισσα έξαλλη και πέταξε ένα μελανοδοχείο στη σαύρα την ώρα που μιλούσε. (Ο άμοιρος μικρός Μπιλ είχε σταματήσει να γράφει στην πλάκα του με το δάχτυλο, μιας και είδε πως δεν άφηνε σημάδια, αλλά ξανάρχισε αμέσως, χρησιμοποιώντας το μελάνι που κατρακυλούσε απ' το πρόσωπό του, πριν εκείνο στεγνώσει).

– Τότε είσαι πάνω από κάθε κρίση, είπε ο Βασιλιάς, ενώ κοιτούσε χαμογελαστός τριγύρω στην αίθουσα. Είχε γίνει απόλυτη σιγή.

– Ηταν ένα καλαμπούρι! πρόσθεσε με θυμωμένη φωνή ο Βασιλιάς, κι όλοι γέλασαν. Ας συνεδριάσουν οι ένορκοι για την απόφαση, είπε ο Βασιλιάς για εικοστή περίπου φορά εκείνη την ημέρα.

– Οχι, όχι! είπε η Βασίλισσα. Πρώτα η καταδίκη και μετά η απόφαση!

– Κουταμάρες! είπε η Αλίκη δυνατά. Δεν καταδικάζεται κανείς πριν να βγει η απόφαση!

– Εσύ να μαζέψεις τη γλώσσα σου! είπε η Βασίλισσα κι έγινε μελιτζανιά.

– Δεν την μαζεύω! είπε η Αλίκη.

– Κόψτε της το κεφάλι! ούρλιαξε μ' όλη τη δύναμη της φωνής της η Βασίλισσα. Κανείς όμως δεν κουνήθηκε.

– Ποιος σκοτίζεται για σένα; είπε η Αλίκη. (Στο μεταξύ είχε φτάσει πάλι στο κανονικό της ανάστημα). Δεν είσαστε τίποτα άλλο, παρά τραπουλόχαρτα!

Μόλις είπε αυτά τα λόγια, πέταξαν όλα τα χαρτιά στον αέρα κι έπεσαν επάνω της· εκείνη έμπηξε μια φωνή, λίγο από φόβο, λίγο από θυμό, προσπάθησε να τα τινάξει μακριά και βρέθηκε ξαπλωμένη στην όχθη, με το κεφάλι της πάνω στα γόνατα της αδελφής της· εκείνη σήκωνε απαλά κάτι ξερά φύλλα που είχαν πέσει από τα δέντρα στο πρόσωπό της.

– Αλίκη, χρυσό μου, ξύπνα! είπε η αδελφή της. Δεν φαντάζεσαι τι βαθιά που κοιμόσουν!

– Αχ, είδα ένα τόσο παράξενο όνειρο! είπε η Αλίκη. Και διηγήθηκε στην αδελφή της, όσο καλύτερα μπορούσε να θυμηθεί, όλες αυτές τις παράξενες περιπέτειες, που μόλις διαβάσατε· όταν τελείωσε, η αδελφή της τη φίλησε και της είπε:

– Στ' αλήθεια, χρυσή μου ήταν ένα παράξενο όνειρο, τώρα όμως τρέξε να πάρεις το τσάι σου, γιατί η ώρα πέρασε.

Έτσι σηκώθηκε η Αλίκη κι έφυγε τρεχάτη, χωρίς να σταματήσει να σκέπτεται έντονα πόσο υπέροχο όνειρο είχε δει.

Όμως η αδελφή της έμεινε στην ίδια θέση ακίνητη, ακουμπώντας το κεφάλι στο χέρι της, ενώ παρακολουθούσε τον ήλιο να δύει και σκεπτόταν την μικρή Αλίκη κι όλες τις θαυμάσιες περπέτειές της, ώσπου άρχισε και η ίδια κατά κάποιο τρόπο να ονειρεύεται· και το όνειρό της ήταν αυτό:

Πρώτα ονειρεύτηκε την ίδια τη μικρή Αλίκη· για μια ακόμη φορά ήταν τα χέρια της δεμένα γύρω από τα γόνατά της και τα λαμπερά αχόρταγα μάτια της ήταν καρφωμένα στα δικά της· μπόρεσε ν' ακούσει ακόμα και τον ήχο της φωνής της και να δει εκείνο το παράξενο τίναγμα του κεφαλιού της, όταν ήθελε να συγκρατήσει τα ατίθασα μαλλιά της, που δεν έπαυαν να της πέφτουν στα μάτια. Κι ενώ την άκουγε ή νόμιζε πως την ακούει,όλος ο τόπος γύρω της ζωντάνεψε με τα παράξενα πλάσματα από τ' όνειρο της μικρής της αδελφής.

Το ψηλό χορτάρι θρόιζε στα πόδια της, καθώς περνούσε βιαστικό το Άσπρο Κουνέλι- ο τρομαγμένος Ποντικός κολυμπούσε πλατσουρίζοντας στην γειτονική λιμνούλα- άκουγε το θόρυβο από τα φλυτζάνια του τσαγιού, καθώς μοιράζονταν ο Μαρτιάτικος Λαγός και οι φίλοι του το ατέλειωτό τους γεύμα και την στριγγιά φωνή της Βασίλισσας, όταν διέταζε την εκτέλεση των άτυχων καλεσμένων της· το γουρουνοπουλάκι φτερνιζόταν για μια ακόμη φορά πανω στα γόνατα της Δούκισσας, ενώ τα πιάτα και οι πιατέλες γίνονταν θρύψαλα γύρω του· για άλλη μια φορά γέμισε τον αέρα το γρύλισμα του Γρύπα, το γρατζούνισμα του κοντυλιού της Σαύρας πάνω στην πλάκα και οι πνιγμένες τσιρίδες των ινδικών χοιρίδιων, ανακατεμένες με τους μακρινούς λυγμούς της Ψευτοχελώνας.

Έτσι, έμεινε καθισμένη εκεί, με κλειστά μάτια και σχεδόν πίστευε πως βρίσκεται κι η ίδια στη Χώρα των Θαυμάτων, αν και ήξερε πως δεν είχε παρά ν'ανοίξει τα μάτια της ξανά, για να βρεθεί πάλι στη βαρετή πραγματικότητα· το χορτάρι θα θρόιζε μόνο από τον αέρα κι η λιμνούλα θα ρυτιδώνοταν μόνο απ'το κυμάτισμα των καλαμιών· ο θόρυβος από τα φλυτζάνια του τσαγιού θα ήταν ό ήχος από τα κουδούνια των προβάτων και τα ουρλιαχτά της Βασίλισσας η φωνή του μικρού βοσκού· και το φτέρνισμα του μωρού, το γρύλισμα του Γρύπα κι όλοι οι άλλοι περίεργοι θόρυβοι θα μεταβάλλονταν (το ήξερε καλά) στην συγκεχυμένη φασαρία από το πολυάσχολο αγρόκτημα·

ενώ το βέλασμα των κοπαδιών, πέρα μακριά, θα έπαιρνε τη θέση των βαριών λυγμών της Ψευτοχελώνας.

Τέλος, είδε με τη φαντασία της αυτή την ίδια τη μικρή της αδελφή να γίνεται αργότερα γυναίκα και να διατηρεί, ακόμη και στην ώριμη ηλικία της, την απλή και γεμάτη αγάπη καρδιά των παιδικών της χρόνων και να μαζεύει γύρω της άλλα παιδάκια και να κάνει τα δικά τους μάτια να λάμπουν αχόρταγα με ένα σωρό παράξενες ιστορίες, ίσως ακόμη και με το παλιό όνειρο της Χώρας των Θαυμάτων· και θα υπέφερε με όλους τους μικρούς καημούς τους και θα χαιρόταν με τις χαρές τους, ενώ θα θυμόταν τη δική της παιδική ζωή και τις ευτυχισμένες καλοκαιριάτικες μέρες.

Σημειώσεις

1) Το Λόρυ είναι ένας αυστραλέζικος παπαγάλος, που στην αφήγηση του Κάρρολ υπονοεί την Λορίνα Λίντελ, την μεγαλύτερη αδελφή της Αλίκης. Με το Ντοντό, ένα φανταστικό πλάσμα, εννοεί ο Κάρρολ κοροϊδευτικά τον ίδιο του τον εαυτό: Ντόντγκσον.

2) Ο Προεκλογικός Μαραθώνιος είναι μια προσπάθεια να αποδοθεί το 'Caucus race' από το αγγλικό πρωτότυπο. «Κώκας» είναι ένας παλιός αμερικάνικος όρος που εννοεί την προεκλογική συνέλευση ενός πολιτικού κόμματος για την εκλογή γενικού Γραμματέα. Ο Κάρρολ χρησιμοποιεί αυτό τον όρο ειρωνικά, υπονοώντας το άσκοπο των πολιτικών συνεδριάσεων, που δέν έχουν πραγματικό αποτέλεσμα, γιατί το κάθε μέλος αποβλέπει μόνο στη δική του πολιτική προβολή.

3) Η μελάσσα είναι ένα φυτικό προϊόν, που χρησίμευε σαν αντίδοτο για δαγκώματα φιδιών. Παλιά πίστευαν πως κάποια πηγάδια έβγαζαν μελάσσα και πως το νερό τους είχε θεραπευτικές ιδιότητες.

4) Ο γρύπας είναι ένα μυθικό τέρας με σώμα λιονταριού και κεφάλι και φτερά αετού.

*Τα περισσότερα ποιήματα που περιέχονται στην «*Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων*» δεν έχουν επινοηθεί από τον συγγραφέα. Γράφοντάς τα, ο Λιούις Κάρρολ διασκεδάζει παρωδώντας παιδικά ποιήματα με ηθικοπλαστικό νόημα, που όλοι οι μαθητές και οι μαθήτριες της Αγγλίας τα ήξεραν απέξω εκείνη την εποχή.*

Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτές οι παρωδίες του Λιούις Κάρρολ επέζησαν των προτύπων, που ορισμένα απ' αυτά έχουν εξαφανισθεί και κανείς πια δεν τα θυμάται.